

LEIGH **BARDUGO**

YOUNG

Reoatatul Umbr̄orelor

Nu se compară cu nimic din ce-am citit vreodată.

VERONICA ROTH,
AUTOAREA BESTSELLERULUI
DIVERGENT

TREI

FICTION
CONNECTION

Leigh Bardugo

Regatul umbrelor

Traducere din engleză și note de
Laurențiu Dulman

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Coperta colecției: Faber Studio
Imagine copertă: © Jen Wang
Design copertă: © Rich Deas

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Redactor:
Raluca Hurduc

Dtp:
Eugenia Ursu

Corectură:
Roxana Samoilescu
Cătălina Ioanica

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BARDUGO, LEIGH

Regatul umbrelor / Leigh Bardugo; trad.: Laurențiu Dulman.

— București: Editura Trei, 2013

ISBN 978-973-707-846-9

I. Dulman, Laurențiu (trad.)

821,111(73)-31 =135.1

Titlul original: SHADOW AND BONE

Autor: Leigh Bardugo

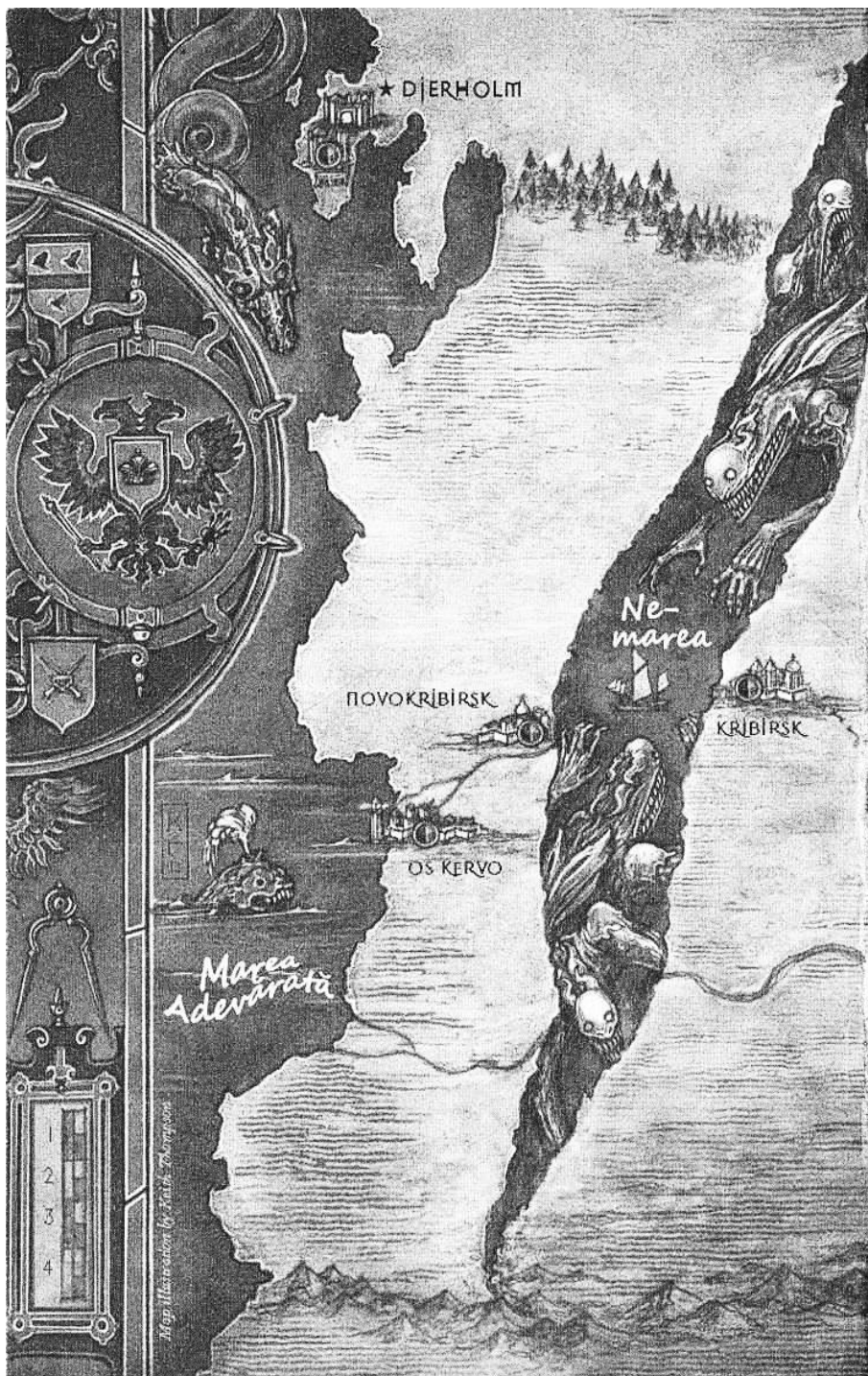
Copyright © 2012 by Leigh Bardugo

Map © 2012 by Keith Thompson

Copyright © Editura Trei, 2013 pentru prezenta ediție

ISBN: 978-973-707-846-9

*Pentru bunicul meu:
Spune-mi niște minciuni.*

Grisha

SOLDAȚI ÎN ARMATA A DOUA
MAEȘTRI AI MICII ȘTIINȚE

Corporalki

(ORDINUL VIILOR ȘI MORTILOR)
Sfâșie-inimi
Vindecători

Etherealki

(ORDINUL INVOCATORILOR)
Furtunoși
Interni
Iscă-Valuri

Materialki

(ORDINUL FABRIKATORILOR)
Duraști
Alkemi

ÎNAINTE

Servitorii le spuneau *malenchki* – micile stafii –, pentru că erau cei mai scunzi și mai tineri, și pentru că bântuiau casa ducelui ca niște fantome zglobii, țâșnind dintr-o cameră în alta, ascunzându-se în dulapuri să tragă cu urechea sau furișându-se în bucătărie să șterpească ultimele piersici din recolta verii.

Băiatul și fata sosiseră la câteva săptămâni unul după celălalt – încă doi orfani ai războaielor de graniță, refugiați cu fețe murdare luați dintre ruinele unor orașele îndepărtate și aduși la moșia ducelui să învețe să scrie și să citească și să deprindă o meserie. Băiatul era scund, îndesat și timid, dar întotdeauna cu zâmbetul pe buze. Fata era diferită, și știa asta.

Odată, stând pitită în dulapul din bucătărie să tragă cu urechea la bârfelile celor mari, fata a auzit-o pe menajera ducelui, Ana Kuya:

– E mică și urâtă. Niciun copil n-ar trebui să arate așa. E palidă și acră, ca un pahar de lapte stricat.

– Și atât de costelivă! i-a răspuns bucătăreasa. Niciodată nu-și termină cina.

Băiatul, care stătea ghemuit lângă ea, i-a aruncat o privire și i-a spus în șoaptă:

– De ce nu mănânci?

– Pentru că toate mâncărurile ei au gust de noroi, a răspuns fata.

– Mie îmi plac.

– Tu mănânci orice.

Și iarăși au plecat urechea spre crăpătura dintre ușile dulapului. O clipă mai târziu, băiatul i-a șoptit:

– Mie nu mi se pare că ești urâtă.

– Sst! a șuierat fata.

Dar, în întunericul din dulap, a zâmbit.

Pe timpul verii, îndurau ore lungi de corvezi în gospodărie, urmate de ore și mai lungi în sălile de clasă înăbușitoare. Când arșița devenea insuportabilă, dădeau fuga în pădure să caute cuiburi de păsări sau să înoate în râul cu apă turbure, ori zăceau cu orele pe pășune, urmărind soarele care trecea încet pe deasupra lor, și se întrebau unde aveau să-și construiască ferma de lapte și dacă ar fi fost mai bine să aibă două sau trei vaci albe. Iarna, ducele se muta în casa de la oraș, în Os Alta, iar pe măsură ce zilele deveneau mai scurte și mai reci, profesorii își făceau datoria cu din ce în ce mai puțină sârguință, preferând să stea lângă foc și să joace cărți sau să bea *kvass*. Obligați să stea în casă, copiii mai mari se plictiseau și îi plesneau mai des decât de obicei pe cei mai mici, așa că băiatul și fata se ascundeau în camerele nelocuite ale conacului, dând mici reprezentații pentru șoareci și încercând să se încălzească.

În ziua când au venit examinatorii Grisha, băiatul și fata erau într-un dormitor prăfuit de la etaj, așezați pe băncuța din dreptul ferestrei, sperând să zărească trăsura poștei. În schimb, au văzut intrând pe porțile de piatră ale moșiei o sanie – o troică trasă de trei cai negri – și i-au urmărit înaintarea tăcută prin zăpadă până la ușile din față ale conacului.

Din ea au coborât trei oameni cu căciuli elegante de blană și cu câte o *kefta* grosă de lână: una stacojie, cealaltă albastru-închis, iar a treia – violet strălucitor.

– Grisha! a șoptit fata.

– Repede! a zis băiatul.

Într-o clipă, și-au aruncat încălțările din picioare și au luat-o la fugă pe hol, încercând să nu facă zgomot, apoi s-au strecurat prin salonul de muzică, pustiul la ora aceea, și s-au pitit după o coloană a balconului de deasupra camerei de zi, unde îi plăcea Anei Kuya să primească musafiri.

Ana Kuya deja era acolo, îmbrăcată cu o rochie neagră, care o

făcea să semene cu o pasăre, și turna ceai din samovar, cu inelul mare de chei atârnat la brâu.

— Vasăzică anul ăsta nu-s decât doi? s-a auzit vocea scăzută a unei femei.

Băiatul și fata s-au uitat în camera de sub ei printre grățiile balustradei de la balcon. Doi dintre Grisha stăteau lângă foc: un bărbat frumos, îmbrăcat în albastru, și o femeie în veșminte roșii, cu înfățișare mândră și elegantă. Al treilea, un tânăr blond, se plimba prin cameră, dezmoțindu-și picioarele.

— Da, a răspuns Ana Kuya. Un băiat și o fată, de departe cei mai mici dintre copiii de aici. Credem că amândoi au în jur de opt ani.

— Credeți? a întrebat bărbatul în albastru.

— Când părinții nu mai sunt în viață...

— Înțelegem, a spus femeia în roșu. Și, bineînțeles, suntem mari admiratori ai instituției conduse de domniile voastre. Ne-am dori ca mai mulți nobili să se preocupe de soarta oamenilor de rând.

— Ducele nostru este un om de seamă, a spus Ana Kuya.

În balcon, băiatul și fata s-au uitat unul la celălalt și au încuviințat înțelept din cap. Binefăcătorul lor, ducele Keramsov, era un vestit erou de război și un prieten al poporului. După ce se întorsese de pe front, își transformase moșia în orfelinat și casă pentru văduvele de război. Ana Kuya le spunea să-l pomenească noapte de noapte în rugăciunile lor.

— Și cum sunt acești copii? a întrebat femeia în roșu.

— Fata are un pic de talent la desen. Iar băiatul se simte în largul lui pe pajiște și în pădure.

— Dar *cum* sunt? a repetat femeia.

Ana Kuya și-a ținut buzele ofilite:

— Cum sunt? Sunt nedisciplinați, încăpățânați și mult prea atașați unul de celălalt. Amândoi...

— Amândoi ascultă tot ce vorbim în clipa asta, a zis tânărul în violet.

Copiii au tresărit. Tânărul se uita direct spre ascunzișul lor.

Băiatul și fata s-au ghemuit în spatele coloanei, dar era prea târziu.

Vocea Anei Kuya s-a dezlănțuit ca un bici:

— Alina Starkov! Malyen Oretsev! Veniți aici imediat!

Fără tragere de inimă, Alina și Mal au coborât pe scara în spirală de la capătul balconului, iar când au ajuns în camera de zi, femeia în roșu s-a ridicat de pe scaun și le-a făcut semn să se apropie.

— Știți cine suntem?

Avea părul cărunt – culoarea oțelului –, iar fața îi era ridată, dar frumoasă.

— Sunteți vrăjitori! i-a scăpat lui Mal.

— Vrajitori? a pufnit ea, întorcându-se spre Ana Kuya. Astfel de lucruri se predau la școala de aici? Superstiții și minciuni?

Ana Kuya s-a îmbujorat de rușine, iar femeia în roșu s-a întors iarăși spre Mal și Alina, privindu-i cu ochi scăpărători:

— Nu suntem vrăjitori. Suntem practicanți ai Miciei Științe. Ținem la adăpost acest ținut și acest regat.

— La fel ca Armata Întâi, a spus Ana Kuya calm, dar cu o evidentă undă de sarcasm în glas.

Femeia în roșu s-a încordat, dar după o clipă a încuviințat:

— La fel ca Armata Regelui.

Tânărul în violet a zâmbit și a îngenuncheat în fața copiilor.

— Când frunzele își schimbă culoarea, credeți că-i vorba de magie? i-a întrebat el blând. Sau când te tai la deget și rana se vindecă? Sau când pui o oală cu apă pe plită și începe să fiarbă?

Mal a clătinat din cap cu ochii mari.

Dar Alina s-a încruntat și a spus:

— Oricine poate să fiarbă apă.

Ana Kuya a oftat cu un aer exasperat, dar femeia în roșu a râs:

— Ai mare dreptate. Oricine poate să fiarbă apă. Dar nu oricine poate stăpâni Mica Știință. Tocmai de aceea am venit să vă punem la încercare.

Apoi s-a întors spre Ana Kuya:

— Acum, lăsați-ne singuri.

— Stați un pic! a strigat Mal. Ce o să se întâmple cu noi dacă o să descoperiți că suntem Grisha?

Femeia în roșu și-a coborât privirea spre ei:

— Dacă, prin cine știe ce șansă, *vreunul* dintre voi este un Grisha, veți avea norocul să mergeți la o școală specială, unde Grisha învață să-si folosească talentele.

— Veți avea parte de cele mai bune haine, cea mai bună mâncare, tot ce vă dorește inima, a spus tânărul în violet. V-ar plăcea?

— E cel mai mareț fel în care vă puteți sluji regele, a spus Ana Kuya, care se oprise lângă ușă.

— E foarte adevărat, a spus femeia în roșu pe un ton mulțumit, dornică să se împace cu Ana Kuya.

Băiatul și fata s-au uitat unul la celălalt. Întrucât adulții nu erau atenți la ei, n-au văzut că Alina l-a luat de mână pe Mal, nici privirea pe care au schimbat-o între ei. Ducele ar fi recunoscut acea privire. Petrecuse ani îndelungați în ținuturile pustiite din apropierea granițelor de nord, unde satele erau în permanență sub asediu, iar țăraniii își duceau luptele cu foarte puțin ajutor din partea regelui sau a oricui altcuiva. Odată, văzuse o femeie desculță stând neclintită în prag, în fața unui șir de baionete. Și cunoștea privirea unui bărbat care își apără casa doar cu o piatră în mână.

Capitolul 1

Stând pe marginea drumului aglomerat, m-am uitat la câmpurile povârnite și la fermele abandonate din Valea Tula, și am zărit pentru prima oară Falia Umbrei. Plecasem cu regimentul meu din tabăra militară de la Poliznaya în urmă cu două săptămâni. Deși soarele de toamnă strălucea pe cer, am început să tremur ușor pe sub vestonul militar, văzând negura care întuneca orizontul precum o pată murdară.

Dintr-odată, un umăr puternic m-a izbit în spate. M-am dezechilibrat și aproape că am căzut cu fața în jos pe drumul noroios.

— Hei! a strigat soldatul. Ai grijă!

— Mai bine ai tu grijă pe unde calci cu picioarele alea grase, am pufnit eu, și am simțit o mică satisfacție văzând aerul surprins care s-a așternut pe fața lui lată.

Oamenii – și mai ales soldații vânjoși, cu puști mari – nu se așteptau ca o făptură costelivă ca mine să le răspundă tăios. Întotdeauna erau surprinși când ripostam.

Soldatul a trecut repede peste această noutate și, aranjându-și ranița în spate, mi-a aruncat o privire încruntată, apoi a dispărut în caravana de cai, soldați, căruțe și furgoane, care șerpuia pe coama dealului și prin valea care ni se întindea la picioare.

Am iuțit pasul, încercând să mă uit pe deasupra convoiului. Trecuseră câteva ore de când pierdusem din ochi steagul galben al furgonului cartografilor și știam că rămăsesem mult în urmă.

Mergând, inspiram miresmele verzi și aurii ale pădurii de toamnă și simțeam în spate o adiere blândă. Eram pe Vy, drumul lat care cândva ducea de la Os Alta la porturile bogate de pe coasta de vest a

Ravkăi. Dar asta se întâmpla înainte de Falia Umbrei.

Undeva în mulțime, cineva cânta. *Cânta? Ce idiot putea să cânte în drum spre Falie?* M-am uitat iarăși spre negura de la orizont și a trebuit să-mi stăpânesc un tremur. Văzusem Falia Umbrei pe multe hărți – o creștătură neagră care separa Ravka de singura ei linie de coastă, lăsând-o fără nicio ieșire la mare. Uneori, era desenată ca o pată, alteori ca un nor întunecat și inform. Erau și hărți care înfățișau Falia Umbrei ca pe un lac lung și îngust, pomenind-o cu celălalt nume al său, „Nemarea” – un nume care încerca să-i liniștească pe soldați și negustori, și să încurajeze traversările.

Am pufnit. Șiretlicul îl putea păcăli pe un negustor gras, dar pe mine nu mă liniștea deloc.

Mi-am luat privirea de la pâcla sinistră care plutea în zare și m-am uitat la gospodăriile ruinate din Tula. Pe vremuri, valea adăpostea unele dintre cele mai bogate moșii din Ravka, unde țăranii își îngrijeau recoltele, iar oile pășteau pe pășunile înverzite. Dar, într-o bună zi, a apărut în peisaj o crăpătură neagră, o brazdă de întuneric aproape impenetrabil, care creștea cu fiecare an și care colcăia de grozăvii. Nimeni nu știa unde dispăruseră țăranii, turmele și recoltele, casele și familiile lor.

Încetează, mi-am spus în sinea mea. *Nu faci decât să înrăutățești lucrurile. Lumea traversează Falia de ani de zile... într-adevăr, cu multe pierderi de vieți omenești, și totuși...* Am inspirat adânc, încercând să mă liniștesc.

– Să nu leșini în mijlocul drumului, a spus o voce aproape de urechea mea, și un braț greu s-a așezat pe umerii mei, strângându-mă ușor.

Am ridicat privirea și am văzut chipul familiar al lui Mal, care se uita la mine cu ochi zâmbitori.

– Haide, a spus el, mergând în ritm cu mine. Un picior în fața celuiilalt. Știi cum se face.

– Îmi strici planul.

– Ah, serios?

– Da. Vreau să leșin, să fiu călcată în picioare și să mă aleg cu răni cumplite.

– Mda, pare un plan strălucit.

– Ah, păi dacă o să fiu mutilată, n-o să mai pot traversa Falia.

Mal a încuviințat lent din cap:

– Înțeleg. Dacă te ajută, aș putea să te arunc sub o căruță.

– O să mă gândesc la asta, am bombănit eu, dar în același timp am simțit că mă înseninez.

Mal încă avea acest efect asupra mea, deși încercam să nu cad pradă farmecului său. Și nu eram singura. O fată blondă și frumoasă a trecut pe lângă noi și i-a făcut cu mâna lui Mal, aruncându-i o privire drăgăstoasă peste umăr.

– Bună, Ruby, a strigat-o el. Ne vedem mai încolo?

Ruby a chicotit și a dispărut în mulțime, iar Mal a zâmbit larg, până m-a văzut dând ochii peste cap.

– Ce-i? Am crezut că-ți place de Ruby.

– Întâmplarea face că nu prea avem despre ce să discutăm, am spus eu pe un ton sec.

De fapt, îmi plăcuse de Ruby – la început. Când Mal și cu mine părăsiserăm orfelinatul de la Keramzin și plecaserăm să ne facem serviciul militar la Poliznaya, îmi era groază să fac cunoștință cu oameni noi. Dar multe fete erau încântate să se împrietenească cu mine, iar Ruby fusese dintre cele mai dornice. Acele prietenii au durat până mi-am dat seama că fetele nu se interesau de mine decât pentru că eram apropiată de Mal.

M-am uitat la el și l-am văzut întinzând brațele voios și ridicându-și fața către cerul de toamnă. Ba chiar am observat – cu un pic de dezgust – că pasul lui era mai săltat.

– Ce-ai pățit? am șoptit eu pe un ton furios.

– Nimic, a răspuns el surprins. Mă simt minunat.

– Dar cum poți să fii atât de... zglobiu?

– Zglobiu? N-am fost niciodată zglobiu. Sper să nu fiu niciodată zglobiu.

– Atunci ce-i cu toate astea? am întrebat eu, făcând semn cu mâna spre el. Ne apropiem de un loc unde s-ar putea să mori și să fii sfârtecat, dar tu arăți de parcă ai merge la un banchet.

Mal a izbucnit în râs:

– Îți faci prea multe griji. Regele a trimis un grup întreg de pirotehnicieni Grisha, care or să ne apere navele, ba chiar și niște Sfășie-Inimi – mă trec fiori când mă gândesc la ei. Iar noi avem puști, a adăugat el, lovindu-și ușor arma de pe umăr. O să fie bine.

– Dacă o să fie un atac puternic, o pușcă în plus n-o să conteze.

Mal mi-a aruncat o privire uimită:

– Ce se întâmplă cu tine în ultima vreme? Ești chiar mai țâfnoasă decât de obicei. Și arăți îngrozitor.

– Mersi, am bombănit eu. N-am dormit bine.

– Și asta e ceva nou?

Bineînțeles, avea dreptate. Niciodată nu dormeam bine. Dar, în ultimele zile, situația se înrăutățise. Sfinții îmi erau martori că aveam o mulțime de motive întemeiate să mă tem de Falie, motive împărtășite de toți soldații din regiment, care avuseseră ghinionul să fie aleși pentru traversare. Dar mai era ceva, un sentiment mai profund de neliniște, pe care nu-l puteam numi.

I-am aruncat o privire lui Mal. Fusese o vreme când aș fi putut să-i spun orice.

– Pur și simplu... am un sentiment care nu-mi dă pace.

– Nu-ți mai face atâtea griji. Poate or să-l pună pe Mikhael în aceeași navă cu noi. Și când or să vadă volcrele burta lui mare și apetisantă, pe noi or să ne lase în pace.

Dintr-odată, mi-a revenit o amintire: Mal și cu mine stăteam unul lângă altul într-un fotoliu din biblioteca ducelui și răsfoiam paginile unei cărți legate în piele. Dăduserăm peste o ilustrație care înfățișa o volcră: gheare lungi și scârboase, aripi ca de piele tăbăcită și rânduri de dinți ascuțiți, cu care înfulecau carne de om. Volcrele erau oarbe, întrucât timp de câteva generații trăiseră și vânașeră numai în Falie, dar potrivit legendei puteau mirosi sânge de om de la câțiva

kilometri. Mi-am apropiat degetul de ilustrație și am întrebat: „Ce ține în gheare?” Încă îmi răsună în minte ce îmi șoptise Mal atunci: „Cred... cred că e un picior.” Am închis imediat cartea și am fugit tipând, în lumina ocrotitoare a soarelui...

Fără să îmi dau seama, rămăsesem nemișcată, ținută locului, incapabilă să îndepartez acea amintire. Când Mal și-a dat seama că nu mai eram lângă el, a scos un oftat enervat și a făcut cale întoarsă până la mine. Și-a așezat mâinile pe umerii mei și m-a scuturat ușor.

— Glumeam. N-o să-l înfulece nimeni pe Mikhael.

— Știu, am spus eu cu privirea plecată. Ești foarte amuzant.

— Hai, Alina. O să fie bine.

— N-ai de unde ști.

— Uită-te la mine, mi-a cerut el, și m-am forțat să-l privesc în ochi.

Știu că ești speriată. Și eu sunt. Dar o să facem traversarea asta și o să scăpăm cu bine. Ca de obicei. Da?

Mi-a zâmbit, iar inima mi-a tresăltat în piept. Mi-am frecat degetul mare de cicatricea din palma dreaptă și am tras aer în piept.

— Bine, am spus eu pe un ton bosumflat, dar am simțit că îi zâmbesc și eu.

— Doamna și-a recăpătat buna dispoziție! a strigat Mal. Soarele poate străluci din nou.

— Of, mai taci din gură!

M-am întors să-i dau un pumn, însă n-am reușit, pentru că m-a luat în brațe și m-a ridicat în aer. În clipa următoare, văzduhul a fost spintecat de strigăte și ropot de copite. Mal m-a tras repede spre marginea drumului, chiar în clipa când o trăsură neagră a trecut vijelios prin dreptul nostru, împrăștiind soldații din convoi, care săreau din calea copitelor ropotitoare ale cailor negri. Alături de vizitiul care își agita biciul, stăteau doi soldați în haine de un cenușiu-închis.

Întunecatul. Nu puteai confunda trăsura lui neagră și nici uniforma gărzilor lui personale.

La puțin timp după aceea, a trecut hurducându-se pe lângă noi o

altă trăsură – una vopsită în roșu –, dar avea o viteză mai mică decât prima. Am ridicat privirea spre Mal, simțind cum îmi duduie inima de spaimă.

– Mulțumesc, am șoptit eu.

Mal a părut să-și dea seama dintr-odată că mă ținea în brațe. Mi-a dat drumul și a făcut repede un pas în spate. Mi-am scuturat praful de pe haine, sperând că nu-mi va observa îmbujorarea.

În cele din urmă, a trecut și o a treia trăsură – una albastră –, la fereastra căreia s-a aplecat o fată cu păr negru și creț, cu o căciulă de vulpe argintie. Și-a aruncat privirea peste mulțimea care îi urmărea trăsura și, după cum era de așteptat, ochii i s-au oprit asupra lui Mal.

Mai adineauri tânjeai după el, m-am muștrat eu. De ce n-ar face la fel și o Grisha superbă?

S-a uitat țintă în ochii lui Mal, cu buzele arcuite într-un zâmbet, și l-a urmărit cu privirea peste umăr, până când trăsura a dispărut în mulțime. Mal se holba prostește după ea, cu gura întredeschisă.

– Închide gura, că-ți intră musca, am pufnit eu.

Mal a clipit, având în continuare o mină bulversată.

– Ai văzut? a strigat o voce.

M-am întors și l-am văzut pe Mikhael alergând spre noi cu o expresie aproape comică de uimire. Mikhael era un zdrahon roșcat, cu fața lată și ceafa și mai lată. Dubrov, un brunet subțirel, se străduia să-l prindă din urmă. Amândoi erau iscoade în unitatea lui Mal și niciodată nu se îndepărtau foarte mult de el.

– Bineînțeles că am văzut, a spus Mal, aerul său buimac cedând locul unui zâmbet înfumurat, care m-a făcut să dau ochii peste cap.

– S-a uitat țintă la tine! i-a strigat Mikhael, lovindu-l ușor pe spate.

Mal a ridicat din umeri cu un aer indiferent, dar zâmbetul i s-a lărgit.

– Așa e, a zis el plin de sine.

– Se zice că fetele Grisha pot să-ți facă vrăji, a intervenit Dubrov, legănându-se agitat de pe un picior pe celălalt.

Am pufnit, iar Mikhael s-a uitat la mine ca și când abia atunci si-ar fi dat seama că eram și eu acolo.

— Salut, Scobitoare, a zis el, lovindu-mă ușor cu pumnul în braț.

M-am încruntat din pricina poreclei, dar Mikhael deja se întorsese spre Mal:

— Să știi că bruneta din trăsură rămâne în tabără, i-a zis el cu subînțeles.

— Din câte am auzit, cortul Grisha e cât o catedrală, a intervenit Dubrov.

— Și are multe colțuri întunecoase, a adăugat Mikhael, ba chiar a ridicat de câteva ori din sprâncene.

Mal a scos un strigăt de încântare și, fără să-mi mai arunce vreo privire, tustrei au luat-o din loc, hohotind și îmbrâncindu-se unul pe celălalt.

— Mda, mă bucur că v-am revăzut, băieți, am bombănit eu ca pentru mine.

Mi-am așezat pe umăr cureaua genții și am pornit la drum, alăturându-mă codașilor din regiment, care coborau valea și intrau în Kribirsk. Dar nu m-am sinchisit să iuțesc pasul. Probabil urma să fiu muștruluită când, în cele din urmă, aveam să ajung la Cortul Documentelor, dar acum nu mai era nimic de făcut.

Mi-am frecat brațul acolo unde mă lovise Mikhael cu pumnul. *Scobitoare*. Uram porecla asta. *Nu mi-ai zis Scobitoare când te-ai îmbătat cu kvas și ai încercat să mă pipăi la focul de tabără de la începutul primăverii, bădăran nenorocit*, mi-am zis cu năduf în sinea mea.

Kribirsk nu era cine știe ce oraș. Potrivit Cartografului Senior, înainte de Falia Umbrei, Kribirsk fusese un târg liniștit, nu mai mult decât o piață prăfuită și un han pentru călătorii oboșiți de pe Vy. Dar acum, devenise un fel de oraș port improvizat, crescând în jurul taberei militare permanente și al docurilor uscate, unde bărcile de nisip așteptau să poarte pasagerii prin întunericul Faliei, până în Ravka de Vest. Am trecut pe lângă hanuri, taverne și bordeluri menite să satisfacă trupele din Armata Regelui. Am văzut prăvălii

unde se vindeau puști și arcuri, felinare și torțe, tot echipamentul necesar pentru traversarea Faliei. Biseriцуța cu pereți văruiți în alb și cupole strălucitoare în formă de ceapă era surprinzător de bine întreținută. *Sau poate că nu e chiar atât de surprinzător*, mi-am spus în sinea mea. Oricine voia să treacă Falia era suficient de înțelept cât să oprească acolo ca să se roage.

Am găsit drumul spre locul unde erau încartiruiți topografii, mi-am lăsat ranița pe patul de campanie și am dat fuga la Cortul Documentelor. Spre ușurarea mea, Cartograful Senior nu era acolo, așa că am reușit să mă strecur înăuntru fără să mă observe nimeni.

Când am intrat în cortul de pânză albă, am simțit că mă relaxez pentru prima oară de când îmi căzuseră ochii asupra Faliei. În linii mari, Cortul Documentelor era identic în toate taberele pe care le văzusem – inundat de o lumină strălucitoare și plin de mese de desen deasupra cărora stăteau aplecați artiștii și cartografii. După gălăgia și agitația călătoriei, foșnetul hârtiei, mirosul cernelii și zgârieturile discrete ale penițelor și pensulelor aveau pentru mine ceva liniștitor.

Mi-am scos caietul de schițe din buzunarul vestonului și m-am strecurat la o masă de lucru alături de Alexei, care s-a întors spre mine și mi-a șoptit pe un ton enervat:

– Unde ai fost?

– Era cât pe-aci să mă calce trăsura Întunecatului, i-am răspuns eu, apoi am luat o coală curată și mi-am răsfoit schițele din geantă, căutând una care merita să fie copiată.

Alexei și cu mine eram amândoi ucenici cartografi și, ca parte a instruirii noastre, trebuia să predăm două schițe sau elevații terminate în fiecare zi.

Alexei a tras brusc aer în piept:

– Serios? Și chiar l-ai văzut?

– De fapt, am fost prea ocupată să-mi scap pielea.

– Există și moduri mai rele de a te prăpădi, a spus el, apoi a observat schița văii stâncoase pe care mă pregăteam s-o copiez: Oh,

nu pe asta!

Mi-a răsfoit caietul de schițe și a dat peste elevația unui lanț muntos și a lovit-o ușor cu degetul:

– Pe asta.

Imediat ce am pus penița pe hârtie, Cartograful Senior a intrat în cort, înaintând vijelios pe culoarul dintre șirurile de bănci și uitându-se în treacăt la lucrările noastre.

– Sper că asta e a doua schiță, Alina Starkov.

– Da, am mințit eu, e a doua.

După ce a trecut Cartograful, Alexei mi-a șoptit:

– Povestește-mi despre trăsură.

– Trebuie să-mi termin schițele.

– Poftim, a zis el exasperat, întinzându-mi una dintre schițele lui.

– O să-și dea seama că e a ta.

– Nu-i chiar așa de bună, o să poți pretinde că e a ta.

– Ei abia ăsta e colegul meu Alexei, cel pe care îl recunosc și îl suport, am bombănit eu, dar nu i-am înapoiat schița – Alexei era unul dintre cei mai buni ucenici și o știa foarte bine.

Alexei a scos de la mine până și cele mai mici detalii despre trásurile Grisha. Eram recunoscătoare pentru schiță, așa că am făcut tot posibilul să-i satisfac curiozitatea, în timp ce copiam elevația lanțului muntos și stabileam cu ajutorul policarului dimensiunile unora dintre cele mai înalte piscuri.

Când am terminat, deja începuse să se însereze. Ne-am predat lucrările și am pornit spre cortul cantinei, unde am stat la coadă pentru o tocană mocirloasă împărțită cu polonicul de un bucătar transpirat și am găsit două locuri alături de alți cartografi.

Am mâncat în tăcere, ascultându-l pe Alexei și pe ceilalți schimbând bârfe din tabără și vorbind cu teamă despre traversarea de a doua zi. Alexei a insistat să povestesc încă o dată întâmplarea cu trásurile Grisha, care a fost ascultată cu obișnuitul amestec de fascinație și frică pe care îl stârnea orice menționare a Întunecatului.

– E înzestrat cu puteri supranaturale, a zis Eva, o altă ucenică –

avea ochi verzi și frumoși, care nu reușeau, totuși, să distragă atenția de la nasul ei ca de porc. Cu toții au puteri supranaturale.

— Eva, a pufnit Alexei, scutește-ne, te rog, de superstițiile tale.

— Să nu uităm că Falia Umbrei a fost creată de un Întunecat.

— Asta s-a întâmplat cu sute de ani în urmă! a protestat Alexei. Iar Întunecatul ăla era complet nebun.

— Asta de acum e la fel de rău.

— Iar tu ești o țărancă, a spus Alexei, expediind-o cu un gest al mâinii.

Eva i-a aruncat o privire jignită, apoi i-a întors demonstrativ spatele și a început să stea de vorbă cu prietenii ei.

Eu n-am spus nimic. Eram mai țărancă decât Eva, în ciuda superstițiilor ei. Știam să scriu și să citesc doar mulțumită mărinimiei ducelui, însă, printr-o înțelegere tacită, Mal și cu mine evitam să aducem vorba despre orfelinatul de la Keramzin.

Un hohot de râs aspru m-a smuls din gândurile mele. M-am uitat imediat peste umăr și l-am văzut pe Mal, care făcea să râdă o masă înconjurată de iscoade gălăgioase.

Alexei mi-a urmărit privirea:

— Cum de v-ați împrietenit voi doi?

— Am crescut împreună.

— Nu pare să aveți multe în comun.

Am ridicat din umeri:

— Probabil le e mai ușor copiilor să-și găsească lucruri în comun.

Precum singurătatea și amintirea părinților, pe care trebuia să-i uităm, sau plăcerea de a fugi de corvezi ca să ne jucăm de-a prinselea pe pajiștea noastră.

Alexei avea un aer atât de sceptic, încât am izbucnit în râs:

— N-a fost întotdeauna Nemaipomenitul Mal, iscoadă pricepută și seducător de fete Grisha.

Alexei a rămas cu gura căscată:

— A sedus o Grisha?

— Nu, dar sunt sigură că o va face, am bombănit eu.

– Și *cum* era în copilărie?

– Era scund și durduliu și îi era frică să facă baie, am spus eu cu oarecare satisfacție.

Alexei i-a aruncat o privire lui Mal:

– Mă gândesc că lucrurile se mai schimbă.

Mi-am frecat degetul de cicatricea din palmă:

– Da, se mai schimbă.

După ce am terminat de mâncat, am ieșit din cortul cantinei în aerul rece al nopții. În drum spre cazarma noastră, am făcut un ocol ca să vedem tabăra Grisha. Și, într-adevăr, pavilionul Grisha avea dimensiunile unei catedrale – era acoperit cu mătase neagră, iar deasupra lui fluturau steaguri roșii, albastre și violet. Ascunse undeva în spatele lui, se aflau corturile Întunecatului, păzite de gărzile sale personale și de câțiva Sfășie-Inimi din ordinul Corporalki.

După ce Alexei s-a uitat pe săturate, am pornit înapoi spre cazarmă. Alexei a devenit tăcut și a început să-și pocnească degetele, iar eu mi-am dat seama că amândoi ne gândeam la traversarea de a doua zi. Judecând după atmosfera posomorâtă din tabără, nu eram singurii. Unii deja erau întinși pe paturile de campanie și dormeau – sau încercau să adoarmă –, în timp ce alții stăteau ghemuiți în jurul lămpilor, discutând cu glas scăzut. Câțiva își strângeau icoanele în mâini, rugându-se sfinților.

Am întins sacul de dormit pe un pat de campanie îngust, mi-am scos cizmele și mi-am pus vestonul în cuier. Apoi m-am strecurat în sacul căptușit cu blană și mi-am ațintit privirea în tavan, așteptând să vină somnul. Am rămas așa multă vreme, până când s-au stins toate lămpile, iar șoaptele au fost înlocuite de sforăituri și foșnetele trupurilor ce se întorceau de pe o parte pe alta.

A doua zi, dacă totul mergea conform planului, urma să ajungem în siguranță în Ravka de Vest, și aveam să văd pentru prima oară Marea Adevărată. Acolo, Mal și celelalte iscoade ar fi vânat lupi roșii, vulpi de mare și alte animale mult râvnite, care nu se găseau

decât în vest. Aveam să rămân alături de cartografiile din Os Kervo să-mi duc pregătirea la capăt și să dau o mână de ajutor la compilarea datelor pe care am fi reușit să le adunăm în Falie. După care, bineînțeles, trebuia să traversez iarăși Falia, să mă întorc acasă. Dar îmi era greu să mă gândesc atât de departe.

Încă eram trează când am auzit zgomotul. *Toc-toc*. Pauză. *Toc*. Și iarăși: *toc-toc*. Pauză. *Toc*.

— Ce se întâmplă? a mormăit Alexei din patul alăturat.

— Nimic, am șoptit eu, ieșind de sub pătură și vârându-mi picioarele în cizme.

Mi-am luat vestonul și am pornit spre ieșire în vârful picioarelor. Când am deschis ușa dormitorului, am auzit un chicotit și vocea unei femei care a strigat din întuneric:

— Dacă e iscoada aia, spune-i să vină înăuntru să-mi țină de cald.

— Dacă vrea să ia *tsifil*, sunt sigură că o să fii prima lui alegere, i-am răspuns eu mios, apoi m-am strecurat în noapte.

Aerul rece mi-a pișcat obrazii, și mi-am adâncit bărbia în guler, spunându-mi în sinea mea că ar fi fost bine să-mi iau fularul și mănușile. Mal era așezat pe treptele șubrede, cu spatele la mine. Ceva mai încolo, i-am văzut pe Mikhael și Dubrov trecând o sticlă de la unul la altul, sub felinarele care luminau alea.

M-am încruntat:

— Spune-mi că nu m-ai trezit numai să-mi zici că te duci la cortul Grisha. Ce, vrei să-ți dau un sfat?

— Nu dormeai. Stăteai trează în pat și îți făceai griji.

— Greșit. Plănuiam cum să mă strecur în pavilionul Grisha și să înhaț un Corporalnik drăguț.

Mal a izbucnit în râs, iar eu am rămas șovăind lângă ușă. Asta era partea cea mai grea a rămânerii în preajma lui – pe lângă faptul că îmi obliga inima la acrobații stângace. Uram să ascund cât de mult mă răneau lucrurile prostești pe care le făcea, dar uram și mai mult ideea că ar fi putut afla. Mi-a trecut prin minte să-i întorc spatele și să mă întorc în dormitor. În schimb, mi-am stăpânit gelozia și m-am

așezat lângă el.

— Sper că mi-ai adus ceva frumos la schimb, am spus. Nu-s deloc ieftine Secretele Seducției pe care le deține Alina.

— Nu poți să mi le dai pe datorie? a zâmbit el.

M-am uitat spre Dubrov și l-am văzut luând o gură de băutură din sticlă, după care s-a înclinat în față, iar Mikhael a întins mâna să-l sprijine, și râsetele lor au străbătut aerul nopții până la noi.

Mal a clătinat din cap și a oftat:

— Întotdeauna se străduiește să țină pasul cu Mikhael. Probabil că, în cele din urmă, o să-mi vomite pe cizme.

— Așa-ți trebuie, am spus eu. Dar *ce* cauți aici?

Cu un an în urmă, la începutul pregătirii noastre militare, Mal mă vizita aproape în fiecare seară. Dar trecuseră câteva luni de când nu mai venise pe la mine.

A ridicat din umeri:

— Nu știi. Aveai un aer atât de abătut la cină.

M-a surprins că remarcase.

— Mă gândeam la traversare, i-am răspuns eu precaut.

Și nu era tocmai o minciună. Chiar îmi era groază să intru în Falie – în plus, Mal nu trebuia să afle că Alexei și cu mine vorbiserăm despre el.

— Dar mă bucur că te preocupă soarta mea.

— Hei, a zis el cu un rânjel, chiar îmi fac griji.

— Dacă ai noroc, mâine o să mă mănânce o volcră la micul dejun și n-o să mai ai motive de neliniște.

— Știi că aș fi pierdut fără tine.

— N-ai fost pierdut niciodată în viața ta, l-am luat eu peste picior.

Eu eram cea care desena hărți, dar Mal putea să găsească nordul legat la ochi și stând în cap.

— Știi ce vreau să spun, a ripostat el, lovindu-și ușor umărul de al meu.

— Sigur, am spus eu.

Deși nu știam. Nu tocmai.

Am rămas tăcuți în aerul rece, urmărindu-ne respirațiile care se transformau în mici fuioare de abur.

Mal s-a uitat câteva clipe la vârfurile cizmelor și a spus:

— Cred că și eu sunt neliniștit.

I-am dat un ghiont cu cotul și i-am răspuns cu o încredere pe care n-o simțeam:

— Dacă am putut noi să-i ținem piept Anei Kuya, putem să ne descurcăm și cu niște volcre.

— Dacă nu mă înșel, ultima oară când am supărat-o pe Ana Kuya, tu ai luat o mamă de bătaie, și amândoi a trebuit să scoatem bălegarul din grajduri.

M-a trecut un fior:

— Încerc să te liniștesc. Ai putea măcar să te prefaci că reușesc.

— Știi ce e amuzant? m-a întrebat el. Uneori, chiar mi se face dor de ea.

M-am străduit să-mi ascund uimirea. E drept că petrecuserăm mai bine de zece ani în orfelinatul de la Keramzin, dar îmi închipuiam că Mal voia să uite tot ce ținea de locul acela, poate chiar și de mine. Acolo, fusese un simplu refugiat, un simplu orfan obligat să se simtă recunoscător pentru fiecare gură de mâncare, pentru fiecare pereche de cizme ponosite. În armată, reușise să-și facă un rost adevărat și nimeni nu trebuia să știe că fusese cândva un băiețel nedorit.

— Și mie, am recunoscut eu. Am putea să-i scriem.

— Poate, a răspuns Mal.

Și, dintr-odată, m-a luat de mână. Am încercat să ignor fiorul care mi-a străbătut trupul.

— Mâine, pe vremea asta, o să fim în port la Os Kervo, a continuat el. O să ne uităm la mare și o să bem *kvass*.

I-am aruncat o privire lui Dubrov, care se legăna înainte și înapoi.

— Face cinste Dubrov? am zâmbit eu.

— Doar tu și cu mine, a spus Mal.

— Serios?

— Întotdeauna suntem doar noi doi, Alina.

Preț de o clipă, mi s-a părut că e adevărat. Lumea era formată din treapta pe care stăteam amândoi și felinarul care ne învăluia în cercul său de lumină – noi doi suspendați în întuneric.

— Haide! a răcnit Mikhael de pe alee.

Mal a tresărit de parcă ar fi fost trezit dintr-un vis. M-a strâns încă o dată de mână, apoi mi-a dat drumul.

— Trebuie să plec, a spus el, recăpătându-și zâmbetul îndrăzneț. Încearcă să dormi un pic.

A sărit grațios în picioare și a luat-o la fugă spre prietenii lui.

— Ureeză-mi succes! mi-a strigat el peste umăr.

— Succes! am spus eu în mod automat, iar în clipa următoare îmi venea să-mi dau palme.

Succes! Distracție plăcută, Mal. Sper să găsești o Grisha frumoasă, să te îndrăgostești lulea și să faci o mulțime de copii scârboși de talentați.

Am rămas nemișcată pe trepte și i-am urmărit dispărând pe alee, simțind încă strânsoarea caldă a mâinii lui Mal. *În fine*, mi-am spus în sinea mea, ridicându-mă în picioare, *poate o să cadă într-un șant înainte să ajungă acolo.*

M-am strecurat înapoi în dormitor, am închis ușa cu grijă și m-am cuibărit cu recunoștință în sacul meu de dormit.

Oare se va strecura acea Grisha brunetă afară din pavilion să-l întâlnească pe Mal? Dar am îndepărtat repede acest gând. Nu era treaba mea și, sincer vorbind, nici nu voiam să știu. Mal nu se uitase niciodată la mine așa cum se uitase la fata aceea sau măcar cum se uitase la Ruby – și nici nu avea s-o facă vreodată. Dar faptul că încă eram prieteni conta mai mult decât toate astea.

Dar pentru câtă vreme? s-a auzit o voce sâcâitoare în capul meu. Alexei avea dreptate: lucrurile se schimbau. Mal se schimbase în bine. Devenise mai frumos, mai curajos, mai îndrăzneț. Iar eu devenisem mai... înaltă. Am oftat și m-am întors pe o parte. Voiam să cred că Mal și cu mine aveam să fim prieteni pentru totdeauna, dar – trebuia să recunosc – mergeam pe drumuri diferite. Întinsă pe

pat în întuneric, așteptând să vină somnul, m-am întrebat dacă drumurile noastre aveau să ne îndepărteze din ce în ce mai mult și dacă nu cumva într-o bună zi aveam să devenim iarăși străini unul pentru celălalt.

Capitolul 2

Dimineața a trecut ca prin vis: micul dejun, o scurtă vizită la Cortul Documentelor să mai iau hârtie și cerneală, apoi haosul de la docurile uscate. Am așteptat alături de ceilalți ucenici cartografi să ne vină rândul să ne îmbarcăm pe una dintre navele de nisip. În fața noastră, se întindea întunericul ciudat și schimbător al Faliei.

Animalele erau prea gălăgioase și prea sperioase ca să călătorească prin Nemare, așa că traversările se făceau cu bărci de nisip – un fel de sănii scunde, prevăzute cu vele enorme, care le permiteau să alunece aproape fără zgomot pe nisipurile moarte, de culoare cenușie, din Falia Umbrei. Bărcile erau încărcate cu grâne, cherestea și bumbac neprelucrat, iar la întoarcere aveau să fie ticsite cu zahăr, puști și tot felul de alte mărfuri care erau aduse în porturile din Ravka de Vest. Uitându-mă la puntea vasului, echipată doar cu o pânză și o balustradă șubredă, singurul lucru care mi-a trecut prin minte a fost că nu avea niciun loc unde să te ascunzi.

Lângă catargul fiecărei bărci, flancați de soldați puternic înarmați, stăteau doi Grisha din Ordinul Etherealki – Ordinul Invocatorilor –, îmbrăcați în *kefte* de un albastru-închis. Broderiile de argint de la mânecile și gulerele lor arătau că erau Furtunoși – Grisha care puteau să crească sau să coboare presiunea aerului și să umfle pânzele bărcii cu vântul care avea să ne poarte peste kilometrii lungi ai Faliei.

De-a lungul balustradei erau înșirați soldați înarmați cu puști, conduși de un ofițer cu o mină severă. Între ei se zăreau și alți Grisha din ordinul Etherealki, dar veșmintele lor albastre aveau mâneci roșii, ceea ce însemna că aveau puterea de a stârni focul.

La un semn al căpitanului de navă, Cartograful Senior ne-a

îndemnat pe mine, pe Alexei și restul ucenicilor să ne alăturăm celorlalți pasageri de pe barcă, iar el s-a dus lângă catarg, alături de Furtunoși, pe care avea să-i ajute să navigheze prin întuneric. În mână ținea o busolă, instrument care nu avea să-i mai fie de ajutor după intrarea în Falie. În timp ce ne înghesuim pe punte, i-am zărit de cealaltă parte a bărcii pe Mal și restul iscoadelor. Și ei erau înarmați cu puști. În spatele lor se afla un șir de arcași, tolbele de pe spatele lor fiind pline de săgeți cu vârfuri din oțel Grisha. Am pipăit plăselele cuțitului militar pe care îl purtam la brâu, dar nu mi-a dat prea multă încredere.

Dintr-odată, s-a auzit strigătul supraveghetorului de pe unul dintre docuri și câteva echipe de bărbați robuști de la sol au început să împingă rând pe rând navele în nisipul incolor care marca începutul Faliei, retrăgându-se în grabă de fiecare dată, ca și când nisipul acela palid și neînsuflit le-ar fi ars picioarele.

În cele din urmă, a venit și rândul nostru și, cu o smucitură bruscă, vasul pe care ne imbarcaserăm a luat-o din loc, scrâșnind pe pământ în timp ce docherii se opinteau în el. Furtunoșii au ridicat brațele, velele s-au umflat cu o plesnitură puternică, și barca s-a avântat în Falie.

La început, a fost ca și când am fi plutit printr-un nor gros de fum, dar nu se simțea nici căldură, nici miros de foc. Zgomotele s-au estompat, și totul în jur s-a liniștit. Bărcile din fața noastră alunecau în întuneric, dispărându-ne din fața ochilor una după alta. Mi-am dat seama că nu mai vedeam prora vasului nostru, apoi că nu-mi mai vedeam propria mână pe balustradă. M-am uitat peste umăr. Lumea însuflețită dispăruse. Eram împresurați de un întuneric negru, imponderabil și absolut. Eram în Falie.

Aveam impresia că mă aflu la capătul lumii. Am strâns balustrada cu putere, simțind cum mi se adâncește lemnul în palmă, recunoscătoare pentru soliditatea lui. M-am concentrat asupra acestui sentiment și asupra degetelor de la picioare, care se crispau în cizme, încercând să mă fixeze mai bine pe punte. În stânga îl

auzeam respirând pe Alexei.

Am încercat să mă gândesc la soldații înarmați cu puști și la pirotehnicienii Grisha, îmbrăcați cu veșminte albastre. Când traversai Falia, sperai să ajungi pe partea cealaltă în liniște și fără să fii observat – să nu se audă nicio împușcătură, să nu fie stârnit niciun foc. Și totuși, prezența lor mă liniștea.

Bărcile înaintau plutind și singurele zgomote care se auzeau erau scrâșnetele discrete ale carenelor pe nisip. Nu-mi dau seama câtă vreme am mers așa – poate câteva minute, poate câteva ore. *Totul o să fie bine*, îmi spuneam în sinea mea. *Totul o să fie bine*. Apoi am simțit mâna lui Alexei băjbâind după a mea. M-a strâns de încheietură.

– Ascultă! a șoptit el cu glas răgușit de spaimă.

O clipă, n-am auzit decât respirația lui aspră și foșnetul constant al bărcii. După aceea, de undeva din întuneric, un alt sunet, slab, dar necruțător: fâlfâit ritmic de aripi.

Cu inima duduind, am înhățat brațul lui Alexei cu o mână, iar cu cealaltă plăselele cuțitului și mi-am ațintit ochii în întuneric, încercând să disting ceva – orice. I-am auzit pe cei din jur trăgând piedica puștilor și fixându-și săgețile pe coardele arcurilor. Cineva a șoptit: „Fiți pregătiți!” Am așteptat cu toții, ascultând fâlfâitul aripilor, care se apropia tot mai mult și devenea din ce în ce mai puternic, precum tobele unei orchestre militare. La un moment dat, când aripile au ajuns foarte aproape, mi s-a părut că simt o adiere pe obraz.

– Lumină! s-a auzit comanda.

Au urmat pocnete de cremene izbită de piatră și șuierele explozive ale jerbelor de flăcări Grisha izbucnite de pe nave.

Am mijit ochii în lumina bruscă, așteptând să mi se obișnuiască vederea. Și, în pâlpâirea flăcărilor, le-am văzut. Se spunea că volcrele zburau în pâlcuri mici, dar eu am văzut altceva... nu zeci, ci sute de volcre planând și răsucindu-se în jurul navei. Erau mai înfricoșătoare decât tot ce văzusem în cărți, decât orice monstru pe care mi l-aș fi putut închipui. Împușcăturile s-au dezlănțuit, arcașii

au dat drumul săgeților, iar urletele ascuțite și înfiorătoare ale volcrelor au despicat aerul.

Apoi au plonjat. Am auzit un vaiet ascuțit și am urmărit cu groază o volcră care a înhățat un soldat și l-a ridicat în aer. Soldatul se zbătea și dădea din picioare, iar Alexei și cu mine stăteam lipiți unul de altul, ghemuiți lângă balustradă, strângând în mâini cuțitele noastre mitite și bâiguind rugăciuni, în timp ce lumea se transforma într-un coșmar. Peste tot în jurul nostru, oamenii strigau și se văitau, soldații luptau cu trupurile masive și contorsionate ale bestiilor înaripate, iar întunericul neobișnuit al Faliei era întrerupt din loc în loc de jerbele de flăcări aurii iscate de Grisha.

Apoi un țipăt a despicat aerul de lângă mine. Am simțit că mâna lui Alexei se smulge din a mea și mi s-a tăiat respirația. În lumina unei trâmbă de foc l-am văzut agățându-se cu o mână de balustradă. Am văzut gura lui schimonosită de urlet, ochii săi mari și îngroziți, precum și creatura monstruoasă care îl ținea în ghearele sale de un cenușiu metalic, bătând aerul cu aripile în timp ce îl ridica de pe punte, cu ghearele groase de la mâini înfipite adânc în spatele lui și cu cele de la picioare deja pătate de sânge. Degetele lui Alexei au alunecat de pe balustradă. Am făcut un salt și l-am apucat de mână.

— Ține-te bine! i-am strigat eu.

Apoi flacăra s-a stins, iar în întunericul care m-a învăluit am simțit mâna lui Alexei smulgându-se din strânsoarea mea.

— Alexei! am țipat.

Dar urletele lui erau din ce în ce mai șterse, pe măsură ce volcra se îndepărta, iar în cele din urmă au fost acoperite de zgomotele luptei. O nouă trâmbă de flăcări a luminat cerul, însă prietenul meu deja dispăruse.

— Alexei! am strigat eu din nou, aplecându-mă peste balustradă. Alexei!

Singurul răspuns a fost un fâlfâit de aripi, căci o altă volcră s-a năpustit asupra mea. M-am lăsat repede pe spate, evitându-i cu greu ghearele, și am întins cuțitul în față cu mâini tremurânde. Volcra s-a

repezit iarăși spre mine, cu flăcările Crisha strălucindu-i în ochii orbi, de culoarea laptelui, cu gura deschisă înțesată cu șiruri de dinți ascuțiți și diformi, de culoare neagră. Cu coada ochiului am văzut o explozie de praf de pușcă, urmată de o împușcătură, iar volcra s-a împleticit, urlând de durere și furie.

— Ridică-te!

Era Mal, cu pușca în mână și cu fața împroșcată cu sânge. M-a apucat de mână și m-a tras în spatele lui.

Volcra continua să se apropie, croindu-și drum pe punte cu ghearele, deși una dintre aripi îi atârna într-un unghi ciudat. Mal a încercat să-și reîncarce pușca, dar volcra a fost mai iute ca el. S-a năpustit asupra noastră, sfâșiind cu ghearele de la picioare pieptul lui Mal, care a scos un țipăt de durere.

Am înhățat aripa ruptă a volcrei și mi-am înfipt cuțitul adânc între umerii ei, simțindu-i sub palme trupul muscular și lipicios. Creatura a urlat și s-a smuls de lângă mine, iar eu am căzut pe spate, lovindu-mă cu putere de punte. Volcra s-a repezit spre mine într-un acces de furie, pocnind din maxilarele ei uriașe.

Dar s-a auzit încă o împușcătură. Volcra s-a împleticit și s-a prăbușit într-o grămadă hidoasă, iar din gură i s-a revărsat sânge negru. În lumina slabă, l-am văzut pe Mal coborându-și pușca. Cămașa lui sfâșiată era plină de sânge. S-a legănat pe picioare, a scăpat pușca din mână, apoi a căzut în genunchi și s-a prăbușit pe punte.

— Mal!

M-am aplecat imediat lângă el, apăsându-i pieptul cu palmele, în încercarea disperată de a-i opri sângerarea.

— Mal! am scâncit eu, cu lacrimile șiroindu-mi.

Aerul era impregnat cu miros de sânge și praf de pușcă. În jur se auzeau împușcături, gemete și... zgomotul obscen al unei creaturi care se hrănea. Flăcările Grisha deveneau din ce în ce mai slabe și mai sporadice, și, lucrul cel mai grav, mi-am dat seama că barca nu mai înainta. *Până aici mi-a fost*, mi-am spus cu deznădejde în sinea

mea. M-am aplecat deasupra lui Mal, apăsând în continuare cu palmele pe rană.

Respira din greu.

— Se întorc, a icnit el.

Am ridicat privirea și, în lumina slabă a flăcărilor Grisha, am văzut două volcre năpustindu-se asupra noastră.

M-am ghemuit deasupra lui Mal, ocrotindu-i trupul cu al meu. Știam că era inutil, dar era tot ce puteam face pentru el. Am simțit duhoarea îngrozitoare a volcrei și aerul agitat de aripile lor. Mi-am lipit fruntea de a lui Mal și l-am auzit șoptind:

— Ne vedem pe pajiște.

Am simțit că se rupe ceva în mine – cu furie, cu disperare, cu certitudinea că voi muri. Simțeam sângele lui Mal sub palme și vedeam durerea de pe chipul lui drag. O volcră a scos un țipăt triumfător, înfigându-și ghearele de la picioare în spatele meu. Durerea m-a străbătut din cap până-n picioare.

Și lumea a devenit albă.

Am închis ochii, pentru că, dintr-odată, un val de lumină violentă s-a revărsat în câmpul meu vizual. Părea să-mi umple capul, orbindu-mă, înecându-mă. De undeva de deasupra mea, am auzit un țipăt înfiorător. Am simțit ghearele volcrei slăbindu-și strânsoarea, apoi m-am prăbușit cu o bufnitură și m-am izbit cu capul de punte, după care n-am mai simțit nimic.

Capitolul 3

M-am trezit brusc. Am simțit mângâierea aerului pe piele, iar când am deschis ochii, am văzut deasupra mea nori dintr-un fel de fum negru. Eram întinsă pe spate pe puntea navei. Mi-a luat doar o clipă să-mi dau seama că norii deveneau din ce în ce mai subțiri, transformându-se în smocuri întunecate, printre care se întrezărea soarele strălucitor de toamnă. Am închis iarăși ochii, stăpânită de un sentiment de ușurare. *Mai avem un pic și ieșim din Falie*, mi-am spus în sinea mea. *Nu-mi dau seama cum, dar am ajuns pe partea cealaltă*. Sau nu? Dintr-odată, m-a copleșit un vârtej de amintiri din timpul atacului înfiorător al volcrelor. Unde era Mal?

Am încercat să mă ridic în capul oaselor și am simțit un junghi puternic săgetându-mi umerii. Dar nu l-am luat în seamă și am reușit să mă ridic. În clipa următoare, privirea mi-a căzut pe țeava unei puști.

— Ia chestia asta din fața mea! am pufnit eu, dând-o la o parte.

Soldatul și-a îndreptat iarăși pușca spre mine, agitând-o amenințător.

— Stai pe loc! mi-a poruncit el.

M-am uitat la el cu un aer uluit:

— Ce-ai pățit?

— S-a trezit! a strigat el peste umăr.

I s-au alăturat alți doi soldați înarmați, căpitanul navei și o Corporalnică. Cu un fior de spaimă, am văzut că *kefta* ei roșie avea mânecile brodate cu negru. Ce treabă putea avea cu mine o Sfâșie-Inimi?

M-am uitat în jur. Un Furtunos încă stătea cu brațele desfăcute lângă catarg, doar cu un soldat alături, purtându-ne înaintea cu un

vânt puternic. Din loc în loc, puntea era pătată cu sânge. Mi s-a întors stomacul pe dos amintindu-mi grozăviile din timpul bătăliei. Un Vindecător din Ordinul Corporalki le dădea îngrijiri celor răniți. Unde era Mal?

De-a lungul balustradei erau înșiruiți soldați și Grisha, însângerați, zdrențuiți și considerabil mai puțini decât la plecare. Toți se uitau la mine cu precauție. Din ce în ce mai speriată, mi-am dat seama că de fapt soldații și Corporalnika mă păzeau. Ca pe o prizonieră.

— Mal Oretsev, am spus eu. E iscoadă. A fost rănit în timpul atacului. Unde e?

Dar nimeni n-a spus nimic.

— Vă rog, i-am implorat eu. Unde e?

Vasul a dat de pământ ferm și s-a oprit cu o hurducătură.

— Ridică-te, mi-a făcut semn Căpitanul cu pușca lui.

Mi-a trecut prin minte să refuz categoric să mă ridic până aveau să-mi spună ce se întâmplase cu Mal, dar o privire aruncată spre Sfășie-Inimi m-a făcut să mă răzgândesc. M-am ridicat în picioare, crispându-mă din pricina durerii din umăr, dar mi-am pierdut repede echilibrul pentru că nava s-a urnit iarăși din loc, trasă cu funii de docherii de pe uscat. În mod instinctiv, am întins mâna să mă sprijin de ceva, dar soldatul pe care l-am atins s-a dat la o parte ca ars. Am reușit să-mi recapăt echilibrul, dar mintea încă îmi era tulbure.

Vasul s-a oprit din nou.

— Mișcă, mi-a poruncit căpitanul.

Soldații m-au condus spre doc, ținând în continuare puștile îndreptate spre mine. Am trecut pe lângă ceilalți supraviețuitori, foarte conștientă de privirile lor curioase și speriate, iar printre ei l-am zărit și pe Cartograful Senior, care discuta precipitat cu un soldat. Am vrut să mă opresc să-i spun ce se întâmplase cu Alexei, dar n-am avut curaj.

Când am coborât de pe vas, am fost uimită să văd că ne

întorseserăm la Kribirsk. Nici măcar nu traversaserăm Falia. M-au trecut fiori. Oricum, era mai bine să umblu prin tabăra militară cu o pușcă în spate decât să orbecăi în Nemare.

Dar nu cu mult mai bine, mi-am spus cu neliniște în sinea mea.

Soldații mă conduceau spre drumul principal, iar oamenii pe care îi întâlneam se holbau cu toții la mine. Mintea mea se străduia din răspuțeri să afle răspunsuri, dar nu găsea nimic. Oare făcusem ceva greșit în Falie? Încălcasem vreun protocol militar? Și chiar, cum reușiserăm să ieșim din Falie? Rănile de lângă umăr îmi provocau în continuare junghiuri puternice. Ultimele lucruri pe care mi le aminteam erau durerea îngrozitoare pricinuită de ghearele volcrei înfipite în spatele meu și explozia de lumină orbitoare. Cum de supraviețuiserăm?

Toate aceste gânduri mi-au dispărut din minte când am ajuns la Cortul Ofițerilor. Căpitanul le-a cerut soldaților să se oprească, apoi a pășit spre intrarea în cort.

Corporalnika l-a apucat cu o mână, încercând să-l oprească:

— E o pierdere de timp. Ar trebui să trecem numaidecât la...

— Ia mâna de pe mine, vrăjitoareo.

Preț de o clipă, Corporalnika l-a țintuit cu o privire amenințătoare, apoi i-a zâmbit rece și s-a înclinat:

— *Da, kapitan.*

Am simțit că mi se zbârlește părul de pe mâini.

Căpitanul a dispărut în cort, iar noi am rămas afară. M-am uitat cu un aer neliniștit la Corporalnikă. Părea să fi dat repede uitării neînțelegera cu căpitanul, iar acum mă studia din nou cu luare-aminte. Era tânără, poate chiar mai tânără decât mine, dar asta nu o împiedicase să înfrunte un superior. Și de ce n-ar fi făcut-o? L-ar fi putut omorî pe căpitan într-o clipă, fără ca măcar să ridice vreo armă asupra lui. Mi-am frecat brațele, încercând să alung frigul care mă cuprinsese.

Apoi ușa cortului s-a deschis, și am fost îngrozită să-l văd pe căpitan urmat de asprul colonel Raevsky. Oare ce făcusem, din

moment ce era nevoie de implicarea unui ofițer de rang înalt?

Colonelul s-a uitat la mine cu o mină posomorâtă:

— Ce ești?

— Ucenic cartograf Alina Starkov. Corpul Regal de Topografie...

— *Ce ești?* m-a întrerupt el.

Am clipit.

— Sunt... desenatoare de hărți.

Raevsky s-a încruntat. A tras deoparte pe unul dintre soldați, i-a șoptit ceva, după care acesta a luat-o la fugă spre docuri.

— Să mergem, a spus colonelul pe un ton apăsător.

Am simțit împunsătura puștii în spate și am luat-o din loc. Aveam un presentiment foarte neplăcut în legătură cu locul unde mergeam. *Nu se poate*, mi-am spus cu disperare în sinea mea. *N-are niciun sens*. Dar, întrucât uriașul cort negru devenea din ce în ce mai mare, nu mai aveam niciun dubiu cu privire la destinație.

Intrarea în pavilionul Grisha era păzită de Sfâșie-Inimi din ordinul Corporalki și de *oprichniki* în uniforme cenușii – soldați de elită din garda personală a Întunecatului. *Oprichniki* nu erau Grisha, dar erau la fel de înspăimântători.

Corporalnika de pe vas a stat un pic de vorbă cu gărzile din fața cortului, apoi a dispărut înăuntru împreună cu colonelul. Am rămas afară, cu inima duduindu-mi în piept, conștientă de șoaptele și privirile din spatele meu, simțind cum îmi sporește neliniștea.

În vârful pavilionului, patru steaguri fluturau în bătaia vântului: albastru, roșu, violet și, deasupra tuturor, unul negru. Noaptea trecută, Mal și prietenii lui plănuiau în glumă să intre în cortul din fața mea, întrebându-se ce ar fi putut găsi înăuntru, iar acum, părea că eu voi fi cea care va afla. *Unde e Mal?* Gândul acesta îmi tot revenea în minte – era, de altfel, singurul gând limpede din mintea mea.

După o vreme care mi s-a părut o eternitate, Corporalnika s-a întors și i-a făcut căpitanului un semn cu capul, iar acesta m-a condus în cortul Grisha.

Preț de o clipă, frica m-a părăsit cu totul, eclipsată de frumusețea care mă înconjura. Pereții interiori ai cortului erau căptușiți cu valuri de mătase arămie, ce reflectau lumina strălucitoare a lumânărilor din candelabrele atârinate mult deasupra noastră. Podelele erau acoperite cu blănuri și covoare scumpe. De-a lungul pereților, paravane din mătase lucioasă delimitau niște separeuri în care se vedeau grupuri de Grisha îmbrăcați cu *kefte* strălucitoare. Unii stăteau în picioare și discutau, alții erau întinși pe perne și beau ceai. Doi erau aplecați deasupra unei table de șah și de undeva se auzeau acorduri de balalaică. Și moșia ducelui mi se păruse frumoasă – dar avea frumusețea melancolică a camerelor prăfuite și a vopselei scorjite, ecoul unei măreții de altădată. Pavilionul Grisha nu semăna cu nimic din ce văzusem până atunci, era un loc plin de putere și bogăție.

Soldații m-au condus de-a lungul unui culoar lung, acoperit cu covoare, la capătul căruia se afla un baldachin negru montat pe o platformă supraînălțată. Pe măsură ce înaintam în pavilion, în jurul nostru se propaga o undă de curiozitate. Bărbați și femei Grisha își întrerupeau conversațiile și se holbau la mine, ba unii chiar se ridicau să mă vadă mai bine.

Când am ajuns lângă platformă, nu se mai auzea aproape niciun zgomot în pavilion, și eram sigură că toți cei din jur îmi deslușeau bătăile puternice ale inimii. În fața cortului negru, câțiva miniștri ce purtau însemnul vulturului cu două capete al Regelui și un grup de Corporalki erau strânși în jurul unei mese lungi, acoperită cu hărți. În capul mesei era un jilt minuțios sculptat, cu spătar înalt, din cel mai negru abanos, iar pe el se lăfăia un bărbat cu *kefta* neagră, cu bărbia sprijinită în palma lui palidă. Un singur Grisha purta negru – unul singur *avea voie* să poarte negru. Colonelul Raevsky stătea alături de el, vorbindu-i foarte încet, așa că nu-i puteam desluși vorbele.

Mă uitam țintă la el, oscilând între frică și fascinație. *E prea tânăr*, mi-am spus în sinea mea. Întunecatul îi conducea pe Grisha dinainte

să mă nasc eu, dar bărbatul care stătea în jilțul de pe platformă nu părea să fie cu mult mai în vârstă decât mine. Avea o față frumoasă, cu trăsături pronunțate, păr des și negru, ochi limpezi și cenușii, ce străluceau precum cuarțul. Se spunea că cei mai puternici dintre Grisha trăiau mai mult, iar Întunecații erau cei mai puternici dintre toți. Și totuși, mi se părea că ceva nu era în regulă, și mi-am amintit vorbele Evei: *Are puteri supranaturale. Cu toții au puteri supranaturale.*

Dintr-odată, din mulțimea strânsă lângă mine în fața podiumului, s-a auzit un râs puternic și cristalin. Am recunoscut-o pe frumoasa fată în albastru din trăsura Invocatorilor – cea care fusese fascinată de Mal. I-a șoptit ceva prietenei sale cu păr castaniu, și iarăși au izbucnit în râs. Simțeam că-mi ard obrajii închipuindu-mi cum arătam în vestonul meu sfâșiat și ponosit după o călătorie în Falia Umbrei și o bătalie cu volcre înfometate. Dar am ridicat bărbia și m-am uitat țintă în ochii fetei frumoase. *N-ai decât să râzi*, mi-am spus cu înverșunare în sinea mea. *Orice ai șopti tu acolo, să știi că am auzit și mai și.* Mi-a susținut privirea preț de o clipă, apoi s-a uitat în altă parte. Dar satisfacția acestei izbânzi a fost risipită de vocea colonelului Raevsky, care m-a adus înapoi la realitatea situației mele.

— Aduceți-i înăuntru, a spus el.

Am întors capul și am văzut niște gărzi conducând în pavilion un grup de oameni dezorientați și zdrențăroși. Printre ei, i-am recunoscut pe soldatul care se afla lângă mine când au atacat volcrele, precum și pe Cartograful Senior – avea o mină speriată, iar vestonul lui de obicei foarte îngrijit era acum sfâșiat și murdar. Neliniștea mea a sporit când mi-am dat seama că erau supraviețuitorii de pe barca mea și că fuseseră aduși în fața Întunecatului ca martori. Oare ce se întâmplase în Falie? Ce își închipuiau că făcusem?

Mi s-a tăiat respirația când, în cele din urmă, am recunoscut și iscoadele din grup. Mai întâi l-am văzut pe Mikhael, al cărui păr roșcat și zbârlit se legăna deasupra mulțimii pe gâtul lui gros, iar

apoi, sprijinit de el, cu bandaje pe sub cămașa însângerată, l-am zărit pe Mal, foarte palid și foarte obosit. Mi s-au înmuiaț picioarele și am dus mâna la gură să-mi înăbuș un suspin.

Mal era în viață. Aș fi vrut să-mi croiesc drum prin mulțime și să-mi arunc brațele în jurul lui, dar am rămas ținută locului, coplesită de un sentiment de ușurare. Orice s-ar fi întâmplat în cortul acela, sigur aveam s-o scoatem la capăt. Reușiserăm să supraviețuim în Falie, așa că aveam să supraviețuim și acestei nebunii.

M-am uitat iarăși spre platformă și entuziasmul mi s-a risipit. Întunecatul se uita țintă la mine. Încă îl asculta pe colonelul Raevsky, într-o postură la fel de relaxată ca mai înainte, dar cu privirea mai concentrată, mai iscoditoare. Apoi și-a întors atenția spre colonel, și mi-am dat seama că îmi țineam respirația.

În clipa când grupul de supraviețuitori zdrențăroși a ajuns la baza platformei, colonelul Raevsky a ordonat:

— *Kapitan*, raportează.

Căpitanul a luat poziție de drepți și a început cu o voce inexpresivă:

— La aproximativ jumătate de oră după începerea traversării, am fost atacați de un pâlț mare de volcre. Eram încercuiți și sufeream multe pierderi de vieți omenești. Eu luptam la tribordul navei. În acel moment, am văzut...

Căpitanul a șovăit o clipă, apoi a continuat pe un ton mai puțin sigur:

— Nu-mi dau seama exact ce am văzut. O revărsare de lumină. Ca la miezul zilei, ba chiar mai puternică. Ca atunci când te uiți la soare.

Din mulțime s-a auzit un val de murmure. Supraviețuitorii de pe barcă încuviințau din cap și m-am trezit încuviințând împreună cu ei. Și eu văzusem explozia de lumină.

Căpitanul și-a reluat poziția de drepți și a continuat:

— Volcrele s-au împrăștiat, iar lumina a dispărut. Apoi am ordonat imediat să ne întoarcem la docuri.

— Și fata? a întrebat Întunecatul.

Cu un junghi rece de spaimă, mi-am dat seama că vorbea despre mine.

— N-am văzut fata, *moi soverenyi*.

Întunecatul a ridicat o sprânceană, întorcându-se către ceilalți supraviețuitori:

— Cine a văzut ce s-a întâmplat de fapt?

Vocea lui era distantă, rece, aproape nepăsătoare.

Dintr-odată, supraviețuitorii au început să discute în șoaptă între ei, iar în cele din urmă, timid și cu pași mici, Cartograful Senior a ieșit în față. M-a copleșit un puternic sentiment de milă față de el. Nu-l văzusem niciodată atât de neîngrijit. Părul castaniu și rar îi era zbârlit în toate direcțiile, iar mâinile sale agitate trăgeau întruna de vestonul zdrențuit de pe el.

— Povestește-ne ce ai văzut, i-a cerut Raevsky.

Cartograful și-a umezit buzele cu limba:

— Eram... eram atacați, a început el cu glas tremurător. Se dădeau lupte peste tot în jur. Mult zgomot. Și atât de mult sânge... Unul dintre băieți, Alexei, a fost răpit... A fost îngrozitor, îngrozitor... a spus el, și mâinile i-au fluturat prin aer ca două păsări speriate.

M-am încruntat. Dacă văzuse că Alexei era atacat, de ce nu încercase să-l ajute?

Bătrânul și-a dres glasul:

— Volcrele erau peste tot. Am văzut una atacând-o pe...

— Pe cine? a întrebat Raevsky.

— Pe Alina... Alina Starkov, una dintre ucenicele mele.

Fata frumoasă în albastru a zâmbit superior și s-a aplecat să-i șoptească ceva prietenei sale. Am încleștat maxilarele. Ca să vezi, Grisha își păstrau snobismul chiar și când cineva povestea despre un atac al volcrelor.

— Continuă, a insistat Raevsky.

— Am văzut o volcră atacând-o pe ea și pe această iscoadă, a spus

Cartograful, făcând semn spre Mal.

— Și ce-ați făcut în clipa aceea? am întrebat eu cu furie, întrebarea mi s-a desprins de pe buze înainte să mă pot gândi mai bine la ea. Toate capetele s-au întors spre mine, dar puțin îmi păsa.

— Ați văzut că ne atacă, am continuat eu. Ați văzut creatura care l-a răpit pe Alexei. De ce n-ați dat o mână de ajutor?

— Nu aveam ce să fac, a spus el cu glas tânguitor, desfăcând larg brațele. Erau peste tot. Era haos!

— Poate că Alexei încă ar fi fost în viață, dacă v-ați fi mișcat curul să ne dați o mână de ajutor!

Din mulțime s-au auzit icnete și hohote de râs. Cartograful s-a înroșit de furie, și mi-am regretat imediat răbufnirea. Mă așteptau mari necazuri cu el, dacă reușeam să scap basma curată din tărășenia aceea.

— Ajunge! a tunat Raevsky. Spune-ne ce ai văzut, Cartografule.

Mulțimea a făcut liniște, iar Cartograful și-a umezit din nou buzele cu limba:

— Iscoada s-a prăbușit pe punte, Alina Starkov s-a aplecat lângă el, iar volcra s-a năpustit asupra lor. Creatura a înhățat-o pe Alina Starkov, dar apoi... fata a început să lumineze.

Mulțimea de Grisha a izbucnit în murmure de neîncredere și exclamații amuzate. Unii dintre ei chiar au râs, și probabil aș fi fost tentată să mă alătur lor, dacă n-aș fi fost atât de speriată și dezorientată. *Poate n-ar fi trebuit să fiu atât de aspră cu el*, mi-am spus în sinea mea, uitându-mă la Cartograful cel zdrențăros. *E clar că bietul om s-a lovit la cap în timpul atacului.*

— Am văzut cu ochii mei! a strigat el, acoperind gălăgia. A ieșit lumină din ea!

Unii Grisha deja începuseră să-l ia peste picior, dar alții strigau: „Lăsați-l să vorbească!” Cartograful s-a uitat cu disperare spre ceilalți supraviețuitori, cerându-le să-l sprijine, și, spre uimirea mea, am văzut că unii au încuviințat din cap. Oare înnebuniseră cu toții? Chiar credeau că eu alungasem volcrele?

— E absurd! s-a auzit o voce din mulțime, și am văzut că era fata frumoasă în albastru. Ce sugerezi, bătrâne? Că ne-ai găsit o Invocatoare a Soarelui?

— Nu sugerez nimic, a protestat el. Doar spun ce am văzut!

— Nu e imposibil, a spus un Grisha vânjos, îmbrăcat cu o *kefta* violetă, semn că era un Materialnik – membru în Ordinul Fabrikatorilor. Am auzit povești...

— Nu fi ridicol, a râs fata, cu glas plin de dispreț. Volcrele i-au tulburat judecata.

Lumea a început să discute aprins, iar eu m-am simțit dintr-odată foarte obosită. Mă durea umărul în locul unde volcra își înfipsese ghearele. Habar n-aveam ce își închipuiau că văzuseră Cartograful și ceilalți supraviețuitori de pe vasul meu. Nu știam decât că totul era o mare greșeală și că, la sfârșitul acestei farse, eu aveam să pic de caraghioasă. Mi s-a strâns inima când m-am gândit la tachinările cu care aveam să mă aleg după încheierea tărășeniei. Și speram că avea să se încheie curând.

— Liniște! s-a auzit Întunecatul.

Și, cu toate că abia a ridicat glasul, porunca lui a străbătut mulțimea și, dintr-odată, s-a făcut liniște.

M-au trecut fiori. Poate că toată povestea asta nu i se părea o glumă bună. Și speram să nu dea vina pe mine. Întunecatul nu avea reputația unui om iertător. Poate trebuia să mă tem nu de tachinările de după, ci de un exil în Tsibeya. Sau de ceva mai rău. Eva ne-a povestit odată că Întunecatul a poruncit să i se pecetluiască gura pentru totdeauna unui Vindecător din ordinul Corporalki. Bietului om i-au fost lipite buzele una de alta, iar în cele din urmă a murit de foame. La vremea aceea, Alexei și cu mine am râs și ne-am gândit că e o altă invenție nebunească a Evei. Acum nu mai eram așa sigură.

— Iscoadă, a spus blând Întunecatul, ce ai văzut?

Ca la un semn, mulțimea s-a întors spre Mal, care s-a uitat stânjenit la mine, apoi la Întunecatul.

— Nimic. N-am văzut nimic.

— Fata era chiar lângă tine.

Mal a încuviințat din cap.

— Trebuie să fi văzut ceva.

Mal s-a uitat iarăși la mine, cu un aer îngrijorat și obosit. Nu-l văzusem niciodată atât de palid, și m-am întrebat cât sânge pierduse. Am simțit că mă copleșește un val de furie. Era grav rănit. Ar fi trebuit să se odihnească, nu să stea aici în picioare și să răspundă la întrebări caraghioase.

— Povestește-ne doar ce-ți amintești, iscoadă, i-a poruncit Raevsky.

Mal a ridicat ușor din umeri și s-a crispat din pricina durerii pricinuite de răni:

— Zăceam pe punte, întins pe spate. Alina era lângă mine. Am văzut volcra apropiindu-se și mi-am dat seama că o să ne atace pe noi. Am spus ceva și...

— Ce ai spus? a răsunat în pavilion vocea rece a Întunecatului.

— Nu-mi aduc aminte, a spus Mal.

Am recunoscut încordarea încăpățânată a mandibulei sale și mi-am dat seama că mințea – își aducea aminte.

— Am simțit mirosul volcrei și am văzut-o năpustindu-se asupra noastră. Alina a țipat, apoi n-am mai văzut nimic. Totul în jur pur și simplu a început să... strălucească.

— Deci n-ai văzut de unde venea lumina? a întrebat Raevsky.

— Alina nu e... N-ar fi putut să... a clătinat Mal din cap. Suntem din același... sat, a spus el – și am observat acea mică pauză: pauza orfanului. Dacă ar fi putut face una ca asta, aș fi știut.

Întunecatul s-a uitat îndelung la el, apoi și-a întors privirea spre mine.

— Cu toții avem secrete, a spus el.

Mal a deschis gura, ca și când ar fi vrut să mai spună ceva, dar Întunecatul a ridicat o mână, poruncindu-i să tacă. Pe chipul lui Mal s-a ivit o undă de furie, dar până la urmă a închis gura, strângând buzele într-o expresie aspră.

Întunecatul s-a ridicat de pe jilț. Le-a făcut semn soldaților să se retragă, și am rămas singură în fața lui. În pavilion s-a lăsat o liniște apăsătoare. Întunecatul a coborât treptele cu pași lenți, apropiindu-se de mine.

În cele din urmă, s-a oprit în fața mea și a trebuit să-mi înfrâng imboldul de a mă da un pas în spate.

— Dar *tu* ce ai de spus despre toate astea, Alina Starkov? a întrebat el pe un ton binevoitor.

Am înghițit în sec. Aveam gâtul uscat, iar inima îmi duduia în piept, dar știam că trebuia să vorbesc. Trebuia să-l fac să înțeleagă că nu avusesem niciun rol în toate astea.

— E o greșeală la mijloc, am spus eu cu glas răgușit. N-am făcut nimic. Nu știu cum de am supraviețuit.

Întunecatul a stat pe gânduri câteva clipe, apoi și-a încrucișat brațele pe piept și a înclinat capul într-o parte.

— Ei bine, a spus el pe un ton surprins, îmi place să cred că știu tot ce se întâmplă în Ravka și că, dacă aș avea o Invocatoare a Soarelui în propria mea țară, aș ști de existența ei.

Din mulțime s-au ridicat murmure de încuviințare, dar Întunecatul nu le-a luat în seamă, ci s-a uitat în continuare la mine cu luare aminte:

— Și totuși, *ceva* puternic a oprit volcrele și a salvat bărcile regelui.

A tăcut preț de câteva clipe, ca și când s-ar fi așteptat ca eu să rezolv această enigmă.

Am ridicat bărbia cu un aer încăpățânat:

— N-am făcut nimic. Absolut nimic.

Unul dintre colțurile gurii lui a tresărit, ca și când și-ar fi stăpânit un zâmbet. M-a măsurat cu privirea din cap până-n picioare, și m-am simțit ca un obiect bizar și strălucitor, o curiozitate aruncată de valuri pe malul unui lac, pe care Întunecatul ar fi putut s-o dea la o parte cu piciorul.

— Memoria ta e la fel de slabă ca a prietenului tău? m-a întrebat el, făcând semn cu capul spre Mal.

— Nu-mi aduc... am șovăit eu.

Dar oare *ce* îmi aduceam aminte? Groaza. Întunericul. Durerea. Sângele lui Mal. Viața scurgându-se din el sub palmele mele. Furia care m-a cuprins simțind cât de neputincioasă sunt.

— Întinde mâna, a zis Întunecatul.

— Poftim?

— Am pierdut suficient timp. Întinde mâna.

M-a fulgerat un fior rece de frică. M-am uitat speriată în jur, dar nu aveam de la cine să cer ajutor. Soldații se uitau țintă în față, cu chipuri ca de piatră. Supraviețuitorii de pe barca mea erau speriați și oboșiți. Grisha se uitau la mine cu un aer curios. Fata în albastru rânjea. Fața lui Mal părea să se fi făcut și mai palidă, iar în ochii lui îngrijorați nu se citea niciun răspuns.

Tremurând, am întins mâna stângă.

— Suflecă mâneca.

— N-am făcut nimic.

Aș fi vrut s-o spun tare și răspicat, dar vocea mea era speriată și firavă.

Întunecatul se uita la mine, așteptând să fac ce-mi ceruse, așa că în cele din urmă mi-am suflecat mâneca.

Și-a desfăcut brațele, și m-a cuprins groaza când i-am văzut palmele umplându-se cu ceva negru care se ridica ușor și se răsucea în aer precum cerneala în apă.

— Iar acum, a spus el pe același ton amabil, ca de conversație, de parcă am fi luat ceaiul împreună, de parcă n-aș fi tremurat în fața lui, să vedem ce poți face.

Și-a lovit palmele una de alta și s-a auzit o bubuitură ca un tunet. Am rămas cu gura căscată când am văzut că dintre mâinile lui împreunate se împrăștie trâmbe unduitoare de întuneric, ce ne învăluiau ca un val negru pe mine și pe cei strânși în jur.

Nu mai vedeam nimic. Pavilionul a dispărut. Totul a dispărut. Am scos un țipăt de groază simțind degetele Întunecatului strângându-se în jurul mâinii mele. Dintr-odată, am simțit că frica

mea face un pas înapoi. Încă era prezentă, ghemuită ca un animal în adâncul meu, dar fusese îndepărtată de ceva calm, hotărât și puternic, ceva vag familiar.

Am auzit o chemare răsunând înăuntru și, cu uimire, am simțit că ceva din mine se ridică să răspundă. Dar am dat la o parte acel lucru, am încercat să-l alung. Simțeam că, dacă s-ar fi eliberat, m-ar fi distrus.

— Nu e nimic înăuntru? a murmurat Întunecatul.

Mi-am dat seama cât de aproape era de mine în întuneric. Mîntea mea speriată s-a agățat de cuvintele lui. *Așa-i, nu e nimic înăuntru. Absolut nimic. Acum lasă-mă în pace.*

Și, spre ușurarea mea, lucrul care se străduia să iasă la iveală a părut să se retragă, lăsând fără răspuns chemarea Întunecatului.

— Nu te grăbi, a șoptit el.

Apoi am simțit ceva rece pe interiorul antebrațului, în clipa când mi-am dat seama că e un cuțit, lama lui mi-a și străpuns pielea.

M-au copleșit durerea și frica. Am scos un țipăt. Lucrul din adâncul meu a ieșit urlând la suprafață, atras vertiginos de chemarea Întunecatului. Nu m-am putut înfrâna. Și am răspuns. S-a declanșat o explozie orbitoare de lumină albă.

Întunericul din jur s-a împrăștiat precum cioburile de sticlă. Preț de câteva clipe, am văzut chipurile uluite ale celor din mulțime și gurile lor căscate – pavilionul era inundat de lumină solară, iar aerul vibra de căldură. Apoi Întunecatul mi-a dat drumul la mână și, odată cu strânsoarea lui, a dispărut și acel ciudat sentiment de certitudine care pusese stăpânire pe mine. Lumina orbitoare a dispărut, lăsând în locul ei lumina obișnuită a lumânărilor, dar încă simțeam pe piele căldura și inexplicabila strălucire a soarelui.

Picioarele mi s-au muiat, iar Întunecatul m-a sprijinit de trupul lui cu un braț surprinzător de puternic.

— Deci înfățișarea ta de șoarece e înșelătoare, mi-a șoptit el la ureche, apoi i-a făcut semn uneia dintre gărzile lui personale. Du-o de aici, a spus el, lăsându-mă în grija *oprchnik*-ului, care a întins

brațul să mă sprijine.

Am simțit că mă înroșesc din pricina umilinței de a fi înmânată ca un sac de cartofi, dar eram prea neputincioasă și confuză ca să protestez. Iar sângele mi se scurgea din rana pe care mi-o făcuse Întunecatul pe antebraț.

— Ivan! a strigat Întunecatul, iar un Sfâșie-Inimi înalt de pe platformă a coborât în grabă lângă el. Du-o la trăsura mea. Vreau să fie păzită în permanență de o gardă înarmată. Du-o la Micul Palat. Și să nu te oprești pe drum pentru niciun motiv.

Ivan a încuviințat din cap.

— Și adu un Vindecător să-i îngrijească rănilor.

— Așteptați! am protestat eu, dar Întunecatul deja se întorcea cu spatele, așa că l-am apucat de braț, fără să iau în seamă icnetele de uimire ale grupului de Grisha din jurul nostru. E o greșeală la mijloc. Eu nu... nu sunt...

Vocea mi s-a stins, iar Întunecatul s-a întors lent spre mine, coborând privirea spre locul de unde îl apucasem de mână. I-am dat drumul, dar nu aveam de gând să renunț atât de ușor.

— Nu sunt ce credeți că sunt, am șoptit eu cu disperare.

Întunecatul s-a apropiat de mine și mi-a spus cu glas scăzut, astfel încât numai eu să-l pot auzi:

— Nu cred că ai habar de ceea ce ești.

Apoi i-a făcut semn cu capul lui Ivan:

— Mergeți!

Întunecatul mi-a întors spatele și a pornit cu pas iute spre platformă, unde a fost înconjurat de consilieri și miniștri, care cu toții vorbeau tare și precipitat.

Ivan m-a înhățat cu putere de braț:

— Haide!

— Ivan, l-a strigat Întunecatul, ai grijă la ton. Acum e Grisha.

Ivan s-a înroșit un pic și a făcut o mică plecăciune, apoi a pornit cu mine pe culoar, dar nu și-a slăbit strânsoarea.

— Trebuie să mă ascuți, i-am spus eu cu respirația întretăiată,

străduindu-mă să țin pasul cu el. Nu sunt Grisha. Sunt o desenatoare de hărți. Și nici măcar una pricepută.

Dar Ivan nici măcar nu m-a luat în seamă.

M-am uitat peste umăr, spre mulțimea de lângă platformă. Mal discuta aprins cu căpitanul bărcii. Ca și când mi-ar fi simțit privirea, s-a întors spre mine și m-a privit în ochi. Pe chipul lui palid am văzut oglindite propria mea panică și confuzie. Aș fi vrut să-l strig, să dau fuga la el, dar în clipa următoare a dispărut, înghițit de mulțime.

Capitolul 4

Ochii mi s-au umplut de lacrimi de neputință, iar Ivan și-a continuat drumul, scoțându-mă din pavilion, în lumina asfințitului. Am coborât o pantă și m-a condus până la drumul unde deja ne aștepta trăsura neagră a Întunecatului, încercuită de Grisha din ordinul Etherealki și flancată de șiruri de călăreți înarmați. Două dintre gărzile îmbrăcate în cenușiu ale Întunecatului așteptau lângă ușa trăsurii, alături de o femeie și un bărbat blond, amândoi îmbrăcați cu veșmintele roșii ale ordinului Corporalki.

— Urcă, mi-a poruncit Ivan, după care, părând că-și amintește ordinul Întunecatului, a adăugat: Te rog.

— Nu, am spus eu.

— Ce? a zis Ivan, sincer surprins.

Cei doi Corporalki erau șocați.

— Nu! am repetat eu. Nu merg nicăieri. E o greșeală la mijloc. Eu...

Ivan m-a întrerupt, strângându-mă mai tare de braț.

— Întunecatul nu face greșeli, a spus el printre dinți. Urcă în trăsură.

— Nu vreau...

Ivan a plecat capul, apropiindu-și nasul la doar câțiva centimetri de al meu, și aproape că mi-a scuipat cuvintele în față:

— Crezi că-mi pasă ce vrei? În câteva ore, toți spionii din Fjerda și asasinii din Shu Han vor ști ce s-a întâmplat în Falie și or să vină după tine. Singura noastră șansă e să te ducem la Os Alta și să te ascundem după zidurile palatului înainte ca și alții să afle ce ești. Iar acum, *urcă în trăsură!*

M-a împins înăuntru, apoi a urcat și el, trântindu-se pe bancheta

din fața mea cu un aer scârbit. Cei doi Corporalki s-au așezat lângă el, iar gărzile *oprichniki* au luat loc în stânga și în dreapta mea.

— Deci sunt prizoniera Întunecatului?

— Ești sub protecția lui.

— Care e diferența?

Expresia lui Ivan era de nedescifrat:

— Roagă-te să nu afli niciodată.

M-am încruntat și m-am lăsat pe spetează, dar am scos imediat un geamăt – uitasem de rănille mele.

— Dă-i îngrijiri, i-a pus Ivan Corporalnikăi, ale cărei mâneci aveau broderii gri, culoarea Vindecătorilor.

Femeia a făcut schimb de locuri cu unul dintre cei doi *oprichniki* de lângă mine, apoi un soldat a vârat capul pe ușă.

— Suntem gata, ne-a anunțat el.

— Bine, a răspuns Ivan. Fii vigilent și să pornim la drum.

— O să ne oprim doar ca să schimbăm caii. Dacă ne oprim mai înainte, înseamnă că e ceva în neregulă.

Soldatul a dispărut și a închis ușa, iar vizitiul n-a stat pe gânduri – cu un strigăt și o pocnitură de bici, trăsură a luat-o din loc. M-a străbătut un fior înghețat de spaimă. Ce se întâmplă cu mine? Mi-a trecut prin minte să deschid ușa trăsurii și s-o iau la sănătoasă. Dar unde să fug? Eram înconjurată de soldați, în mijlocul unei tabere militare. Și chiar dacă n-aș fi fost, unde aș fi putut să mă duc?

— Te rog să-ți dai jos vestonul, mi-a zis femeia de lângă mine.

— Ce?

— Trebuie să-ți văd rănille.

M-am gândit să refuz, dar ce rost ar fi avut? Mi-am dat jos cu greu vestonul și am lăsat Vindecătoarea să-mi ridice cămașa peste umeri. Corporalki era Ordinul Viilor și Morților. Am încercat să mă concentrez asupra părții cu *viii*, dar era prima oară când îmi dădea îngrijiri o Grisha, așa că fiecare mușchi îmi era încordat de teamă.

Femeia a scos ceva dintr-o gentuță și trăsură s-a umplut cu un puternic miros chimic. Apoi a început să-mi curețe rănille, iar eu

m-am încordat, înfigându-mi degetele în coapse. După ce a terminat, am simțit între umeri niște mâncărimi puternice și o senzație de fierbințeală. Mi-am mușcat buza cu putere. Nevoia de a mă scărpinga era aproape insuportabilă. În cele din urmă, Vindecătoarea și-a dus treaba la bun sfârșit și mi-a tras cămașa la loc.

Am îndoit umerii cu multă grijă. Durerea dispăruse.

— Iar acum, brațul, a spus ea.

Aproape că uitasem de tăietura făcută de cuțitul Întunecatului, dar încheietura și mâna îmi erau pătate de sânge lipicios. A curățat rana, apoi mi-a ridicat brațul la lumină.

— Încearcă să stai nemișcată, mi-a spus ea, altminteri o să rămâi cu o cicatrice.

M-am străduit din răputeri, iar zgâlțâitul trăsorii îmi făcea sarcina dificilă. Vindecătoarea și-a trecut ușor mâna pe deasupra rănii și am simțit că mi se încinge pielea. Mâna a început să mă mănânce îngrozitor și, sub privirea mea uluită, carnea a început să strălucească și să se miște, iar cele două margini ale rănii s-au lipit una de alta și pielea s-a refăcut.

Mâncărimea a încetat, iar Vindecătoarea s-a sprijinit pe banchetă. Mi-am atins mâna cu degetele. Pe locul rănii rămăsese o cicatrice abia perceptibilă la pipăit, dar asta era tot.

— Mulțumesc, am zis eu cu un aer uluit.

Vindecătoarea a dat ușor din cap.

— Dă-i *kefta* ta, i-a spus Ivan.

Femeia s-a încruntat, însă după doar o clipă de ezitare, și-a dezbrăcat *kefta* și mi-a dat-o.

— De ce am nevoie de asta? am întrebat eu.

— Ia-o și gata, a mormăit Ivan.

Am luat *kefta* de la Vindecătoare și mi-am dat seama că o durea să se despartă de ea, cu toate că arbora o mină inexpresivă.

Înainte să mă pot decide dacă să-i ofer la schimb vestonul meu pătat de sânge, Ivan a bătut în acoperiș, iar trăsura a încetinit. Vindecătoarea nici măcar nu a așteptat să se oprească de tot, ci a

deschis ușa și a coborât în grabă.

Ivan a închis ușa în urma ei. *Oprichnik*-ul s-a așezat la loc lângă mine, și iarăși am luat-o din loc.

— Unde s-a dus? am întrebat eu.

— Înapoi la Kribirsk, a răspuns Ivan. O să călătorim mai repede cu mai puțină greutate.

— Tu pari mai greu decât ea, am bombănit eu.

— Pune-ți *kefta* pe tine, a spus el.

— De ce?

— Pentru că e din pânză-tare făcută de Materialki. E rezistentă la împușcături.

M-am holbat la el. Oare era posibil așa ceva? Auzisem povești despre Grisha care stăteau în fața gloanțelor și supraviețuiau, deși ar fi trebuit să sufere răni mortale. Nu le luasem niciodată în serios, dar poate că adevărul din spatele acelor povești ale țăranilor era tocmai țesătura meșteșugarilor din ordinul Fabrikatorilor.

— Cu toții purtați așa ceva? am întrebat eu, punând *kefta* pe mine.

— Când suntem pe câmpul de luptă, a zis unul dintre *oprichniki*.

Aproape că am tresărit – era prima oară când deschidea gura.

— Ai grijă să nu fii împușcată în cap, a adăugat Ivan cu un rânjete ironic.

Nu l-am luat în seamă. *Kefta* era mult prea mare. Avea o textură moale și nefamiliară, iar căptușeala de blană era foarte călduroasă. Mi-am mușcat buza. Nu mi se părea corect că *oprichniki* și Grisha purtau veșminte din pânză-tare, în timp ce soldații obișnuiți nu se puteau bucura de ele. Oare și ofițerii noștri purtau astfel de veșminte?

Trăsura a luat viteză. În timp ce primisem îngrijiri de la Vindecătoare, se înserase de-a binelea, iar Kribirskul rămăsese mult în urmă. M-am aplecat în față, încercând să mă uit pe fereastră, dar lumea deja era învăluită în semiîntunericul amurgului. Am simțit că iarăși mi se umezesc ochii, dar mi-am înăbușit imediat lacrimile, clipind de mai multe ori. Cu câteva ore în urmă, eram o fată speriată

în drum spre necunoscut, dar măcar știam cine și ce eram. M-am gândit cu o strângere de inimă la Cortul Documentelor. Poate că în clipa aceea ceilalți cartografi deja își reluaseră lucrul. Oare îl jeleau pe Alexei? Oare discutau despre mine și despre ce se întâmplase în Falie?

Am strâns în mâini vestonul militar pe care îl țineam în poală. Cu siguranță toate acestea erau un vis, o halucinație nebunească pricinuită de grozăviile din Falia Umbrei. Mi se părea de necrezut că purtam *kefta* unei Grisha și stăteam în trăsura Întunecatului – aceeași trăsură care aproape că mă strivise cu o zi înaintea.

Cineva a aprins un felinar în trăsură și la lumina lui am putut distinge interiorul căptușit cu mătase. Banchetele moi erau tapisate cu mătase neagră, iar pe geamul ferestrelor era gravată emblema Întunecatului: două cercuri suprapuse – soarele în eclipsă.

De pe bancheta din fața mea, cei doi Grisha mă studiau cu o curiozitate fățișă. Purtau *kefte* roșii din cea mai fină stofă, împodobite cu broderii superbe de culoare neagră și căptușite cu blană de aceeași culoare. Alături de Ivan stătea un Corporalnik deșirat, cu o față prelungă și melancolică. Ivan era mai înalt și mai robust, cu păr șaten și ondulat și cu fața bronzată. Acum că mă uitam mai cu atenție la el, trebuia să recunosc că era un bărbat chipeș. *Și o știe. Un bărbat robust, înfricoșător și frumos.*

M-am răsucit pe banchetă, stânjenită de privirile lor curioase. M-am uitat pe fereastră, dar n-am văzut decât întunericul din ce în ce mai dens și reflecția ștersă a propriului meu chip. Cei doi Grisha se holbau la mine în continuare. Mi-am amintit că amândoi erau Sfâșie-Inimi și că ar fi putut să-mi strivească inima în piept, dar în cele din urmă nu le-am mai putut suporta privirile.

— Stați liniștiți, n-o să fac nicio scamatorie, am pufnit.

Cei doi Grisha au schimbat o privire.

— Dar în cort ai făcut una destul de bună, a spus Ivan.

Am dat ochii peste cap:

— Dacă îmi propun să fac ceva interesant, promit că vă dau de

știre, așa că... puteți să trageți un pui de somn sau mai știu eu ce.

Ivan si-a luat o mină ofensată. Am simțit un mic fior de teamă, dar Corporalnikul blond a izbucnit în râs.

— Eu sunt Fedyor, a spus el. Iar el e Ivan.

— Știu, am răspuns eu, dar apoi, imaginându-mi privirea dezaprobatore a Anei Kuya, am adăugat: Foarte încântată de cunoștință.

Cei doi au schimbat o privire amuzată, dar nu i-am luat în seamă, ci m-am lăsat pe spetează, încercând să-mi găsesc o poziție comodă. Ceea ce nu era ușor, dat fiind că mare parte din banchetă era ocupată de doi soldați bine înarmați.

Trăsura a trecut peste un hârtop și s-a zdruncinat.

— E sigur să călătorim noaptea? am întrebat eu.

— Nu, a răspuns Fedyor. Dar ar fi mult mai periculos dacă am opri.

— Pentru că lumea a început să mă urmărească? am spus eu sarcastic.

— Poate că nu, dar o să înceapă în curând.

Am pufnit, iar Fedyor a ridicat din sprâncene și a zis:

— De sute de ani, Falia Umbrei a făcut treaba dușmanilor noștri: ne-a izolat porturile, ne-a sufocat, ne-a slăbit forțele. Dacă ești cu adevărat o Invocatoare a Soarelui, puterea ta e cheia care ne va ajuta să deschidem Falia – sau poate chiar s-o distrugem. Dar Fjerda și Shu Han nu vor sta cu mâinile în sân, vor încerca să ne împiedice.

Mă uitam la el cu gura căscată. La ce se așteptau acești oameni de la mine? Și ce aveau să-mi facă dacă nu le puteam oferi ce-și doreau?

— Dar e absurd, am bombănit eu.

Fedyor m-a măsurat din cap până-n picioare, apoi a zâmbit ușor:

— Poate că da.

M-am încruntat. Era de acord cu mine, dar tot mă simțeam insultată.

— Cum ai reușit s-o tănuiești? a intervenit brusc Ivan.

— Ce?

- Puterea ta, a zis el nerăbdător. Cum ai reușit s-o ascunzi?
- N-am ascuns-o. N-am știut de existența ei.
- Imposibil.
- Și totuși, adevărat, am zis eu cu amărăciune.
- N-ai fost pusă la încercare?

Dintr-odată, mi-a revenit o amintire încețoșată: trei oameni cu pelerine în camera de zi de la Keramzin și expresia semeață a unei femei.

- Bineînțeles că am fost pusă la încercare.
- Când?
- Când aveam opt ani.
- Foarte târziu, a remarcat Ivan. De ce n-au cerut părinții tăi să fii supusă la încercări mai devreme?

Pentru că erau morți, am gândit în sinea mea, dar n-am zis nimic. Și nimeni nu dădea multă atenție orfanilor îngrijiți de ducele Keramsov.

M-am mulțumit să ridic din umeri.

- N-are nicio noimă, a bombănit Ivan.
- Asta am încercat și eu să vă spun! am zis aplecându-mă în față, mutându-mi cu disperare privirea de la Ivan la Fedyor. Nu sunt ce credeți voi c-aș fi. Nu sunt o Grisha. Ce s-a întâmplat în Falie... nu știu ce s-a întâmplat, dar eu n-am făcut nimic.

– Și ce s-a întâmplat în pavilionul Grisha? a întrebat calm Fedyor.

– Habar n-am. Dar n-a fost mâna mea. Întunecatul a făcut ceva când m-a atins.

Ivan a râs:

- Întunecatul n-a *făcut* nimic. El e un amplificator.
- Un ce?

Fedyor și Ivan au schimbat încă o privire.

– Las-o baltă, am pufnit eu. Nu mă interesează.

Ivan și-a vârât mâna sub guler, a scos un fel de pandantiv atârnat pe un lanț subțire de argint și l-a întins spre mine.

Nu mi-am putut înfrânge curiozitatea și m-am aplecat în față să

văd mai bine. Arăta ca un ciorchine de gheare negre și ascuțite.

— Ce-i asta?

— Amplificatorul meu, a zis Ivan cu mândrie în glas. Ghearele de la laba din față a unui urs Sherborn. L-am omorât cu mâna mea când am părăsit școala și am intrat în serviciul Întunecatului.

S-a lăsat pe spetează și a vârât lăntșorul sub guler.

— Amplificatorul sporește puterea unui Grisha, a zis Fedyor. Dar puterea trebuie să fie deja în el.

— Toți Grisha au un amplificator? am întrebat eu.

Fedyor s-a încordat.

— Nu, a spus el, amplificatoarele sunt rare și greu de obținut.

— Le au doar acei Grisha pe care Întunecatul îi prețuiește cel mai mult, a zis Ivan cu un aer înfumurat.

Mi-a părut rău că întrebasesem.

— Întunecatul e un amplificator viu, a zis Fedyor. Asta ai simțit în cort.

— La fel ca ghearele? Asta e puterea lui?

— *Una* dintre puterile lui, m-a corectat Ivan.

Am strâns *kefta* mai bine în jurul meu, simțind dintr-odată că mă ia cu frig. Mi-am amintit certitudinea care m-a inundat când am simțit atingerea Întunecatului și senzația ciudat de familiară a unei chemări care cerea un răspuns. O experiență înfricoșătoare, dar, în același timp, încântătoare. În clipa aceea, toate îndoielile și frica mea fuseseră înlocuite de un fel de siguranță absolută. Eram un nimeni, o refugiată dintr-un sat fără nume, o fată costelivă și neîndemânică, bâjbâind singură prin întunericul din ce în ce mai dens. Dar când Întunecatul și-a strâns degetele în jurul încheieturii mele, m-am simțit altfel, ca și când as fi fost mai mult de atât. Am închis ochii și am încercat să mă concentrez, să-mi amintesc sentimentul de certitudine, să aduc la viață acea putere sigură și perfectă. Dar nu s-a întâmplat nimic.

Am oftat și am deschis ochii. Ivan avea un aer foarte amuzat. Imboldul de a-i da un picior era aproape de nestăpânit.

- O să aveți o mare dezamăgire, am bombănit eu.
- Pentru binele tău, sper să te înșeli, a spus Ivan.
- Pentru binele nostru, al tuturor, a zis Fedyor.

Pierdusem noțiunea timpului. Ziua și noaptea se perindau neobosite prin fața ferestrelor trăsurii. Mi-am petrecut cea mai mare parte a timpului privind peisajele, căutând repere familiare. Mă așteptam s-o luăm pe drumuri secundare, dar am mers numai pe Vy, iar Fedyor mi-a explicat că Întunecatul alesese viteza în locul camuflării. Spera să mă ducă teafără în spatele zidurilor duble de la Os Alta înainte ca vestea puterii mele să ajungă la spionii și asasinii dușmani care acționau între granițele Ravkăi.

Am mers într-un ritm infernal. Din când în când, opream să schimbăm caii și mi se dădea voie să-mi întind picioarele. Iar când reușeam să adorm, visele îmi erau invadate de monștri.

Odată, m-am trezit tresărind, cu inima bătându-mi nebunește, și l-am văzut pe Fedyor uitându-se la mine. Ivan dormea lângă el, sforăind zgomotos.

- Cine e Mal? m-a întrebat Fedyor.

Mi-am dat seama că probabil vorbisem în somn. Stânjenită, le-am aruncat o privire celor doi *oprichniiki* care mă flancau. Unul se uita impasibil în față, iar celălalt moțăia. Afară, soarele de după-amiază strălucea printre trunchiurile unei pădurici de mesteceni.

- Nimeni, am spus eu. Un prieten.
- Iscoada?

Am încuviințat din cap:

- A fost cu mine în Falie. Mi-a salvat viața.
- Iar tu i-ai salvat-o pe a lui.

Am deschis gura, vrând să-l contrazic, dar m-am oprit. Oare îi salvasem viața lui Mal? Am căzut pe gânduri.

– E o mare onoare, a zis Fedyor. Să salvezi o viață. Ai salvat multe.

- Nu suficiente, am șoptit eu, gândindu-mă la fața îngrozită a lui

Alexei dinainte să se piară în întunericul Faliei.

Dacă aveam această putere, de ce nu fusesem în stare să-l salvez? Sau pe ceilalți care pieriseră în Falie? M-am uitat în ochii lui Fedyor.

— Dacă într-adevăr crezi că a salva vieți e o onoare, de ce te-ai făcut Sfâșie-Inimi și nu Vindecător?

Fedyor a aruncat o privire la peisajul care se perinda prin fața ferestrei:

— Dintre toți Grisha, Corporalki au drumul cel mai greu. Noi avem nevoie de cea mai multă pregătire și de cele mai multe studii. Și, una peste alta, am simțit că pot salva mai multe vieți ca Sfâșie-Inimi.

— Ca ucigaș? am întrebat eu pe un ton surprins.

— Ca soldat, m-a corectat Fedyor, apoi a ridicat din umeri. Să omori sau să vindec? a zis el cu un zâmbet trist. Fiecare cu darul său.

Apoi expresia i s-a schimbat brusc. S-a îndreptat de spate și l-a înghiontit pe Ivan în coaste:

— Trezește-te!

Trăsura se opri. M-am uitat nedumerită în jur:

— Cumva am...

Una dintre gărzile de lângă mine mi-a acoperit gura cu o mână și a dus un deget la buze.

Ușa trăsorii s-a deschis brusc și un soldat a vârât capul înăuntru.

— E un copac căzut în mijlocul drumului, a spus el. S-ar putea să fie o capcană. Fiți vigilenți și...

Însă n-a apucat să-și termine fraza. S-a auzit o împușcătură, iar soldatul s-a prăbușit în față, cu o rană de glonț în spate. Dintr-odată, aerul s-a umplut de strigăte panicate și de zgomotul înfricoșător al împușcăturilor. O rafală de gloanțe a lovit trăsura.

— Lasă-te-n jos! a strigat garda de lângă mine, apărându-mi trupul cu al său, iar Ivan a împins cu piciorul soldatul mort și a închis ușa.

— Fjerdani! a zis garda, aruncând o privire afară.

Ivan s-a întors spre Fedyor și garda de lângă mine.

— Fedyor, du-te cu el. Voi o luați pe dreapta, noi pe stânga. Apărați trăsură cu orice preț.

Fedyor a scos un cuțit mare de la brâu și mi l-a întins:

— Rămâi la podea și să nu faci zgomot.

Gărzile și cei doi Grisha au așteptat ghemuiți lângă ferestre, iar apoi, la un semnal al lui Ivan, au sărit de o parte și de alta a trăsurii, trântind ușile în urma lor. Am rămas la podea, strângând cu putere plăselele grele ale cuțitului, cu genunchii la piept și cu spatele lipit de baza banchetei. De afară se auzeau zgomote de luptă: metal lovit de metal, icnete și strigăte, nechezat de cai. Un trup s-a izbit de fereastră și trăsură s-a zdruncinat. Am văzut cu groază că era una dintre gărzile mele. O clipă mai târziu, a alunecat în jos, lăsând pe geam o dâră de culoare roșie.

Una dintre ușile trăsurii s-a deschis și în cadrul ei a apărut un bărbat cu o față sălbatică și o barbă gălbuie. M-am târât în cealaltă parte a trăsurii, ținând cuțitul întins în fața mea. A lătrat ceva către compatrioții săi în ciudata limbă a fjerdanilor și s-a întins după glezna mea. În timp ce încercam să-l îndepărtez, dând din picioare, ușa din spatele meu s-a deschis și aproape că m-am răsturnat peste alt bărbos, care m-a înhățat de subsuori, trăgându-mă brutal din trăsură, în timp ce eu urlam și îmi agitam cuțitul prin aer.

Și probabil că l-am tăiat, pentru că a înjurat și a slăbit strânsoarea. Am reușit să mă smulg din brațele lui și am luat-o la fugă. Eram într-o vale împădurită, unde drumul se îngusta, trecând printre două dealuri abrupte. Peste tot în jurul meu soldații și Grisha se luptau cu bărboșii, iar copacii se aprindeau din loc în loc, prinși în bătaia flăcărilor aruncate de Grisha. L-am văzut pe Fedyor întinzând mâna în față, iar bărbatul din fața lui s-a prăbușit la pământ, ținându-se de piept, cu sângele șiroindu-i din gură.

Fugeam fără să știu încotro mă îndrept, cățărându-mă pe dealul cel mai apropiat, cu picioarele lunecându-mi pe stratul de frunze moarte, cu respirația întretăiată. Când am ajuns pe la jumătatea

pantei, am fost înhățată de spate. M-am prăbușit în față, iar cuțitul mi-a zburat din mână, pentru că am întins brațele să amortizez căzătura.

Mă zbăteam și dădeam din picioare, în timp ce bărbosul încerca să mă înhațe de glezne. Am aruncat o privire disperată spre vale, dar soldații și Grisha de la poalele dealului luptau ca să-și salveze viețile, fiind clar depășiiți numeric, așa că nu aveau cum să-mi vină în ajutor. M-am zbătut și am lovit cu mâinile și picioarele, dar fjerdanul era prea puternic. S-a cățărat pe mine, imobilizându-mi mâinile cu genunchii și a dus mâna la cuțit.

— Îți scot mațele chiar aici, vrăjitoareo, a mârâit el cu un puternic accent fjerdan.

Chiar în clipa aceea, s-a auzit ropot de copite, iar atacatorul meu a întors capul să se uite pe drum.

Un grup de călăreți s-a năpustit în vale, fluturându-și *keftele* albastre și roșii, iar din mâinile lor se revărsau flăcări și tunete. Călărețul din frunte era îmbrăcat în negru.

Întunecatul a descălecat, a desfăcut larg brațele, apoi și-a izbit palmele cu un bubuit puternic. Trâmbele de întuneric țâșnite dintre mâinile lui împreunate s-au împrăștiat șerpuind prin vale, au găsit asasinii fjerdani, apoi s-au cățărat furios pe trupurile lor, înfășurându-le fețele cu umbre. Fjerdanii au început să țipe. Unii și-au scăpat săbiile, alții le agitau orbește prin aer.

Cu un amestec de admirație și groază am văzut cum luptătorii ravkani preiau controlul, spintecând fjerdanii orbiți și neajutorați.

Bărbosul de deasupra mea a bâiguit câteva vorbe pe care nu le-am înțeles. M-am gândit că poate era o rugăciune. Se uita înlemnit la Întunecatul, cu o expresie îngrozită. Așa că am profitat de ocazie.

— Sunt aici! am strigat eu spre vale.

Întunecatul s-a uitat în direcția mea și a ridicat mâinile.

— *Nej!* a urlat fjerdanul, ridicând cuțitul. Nu trebuie să văd ca să-i înfig cuțitul în inimă!

Mi-am ținut respirația. Valea se cufundase într-o liniște întreruptă

doar de gemetele muribunzilor. Întunecatul și-a coborât mâinile.

— Trebuie să înțelegi că ești înconjurat, a spus el calm, vocea lui strecurându-se printre copaci.

Asasinul s-a uitat iute în stânga și în dreapta, apoi spre creasta dealului de după care se iveau soldați ravkani cu puștile pregătite. În timp ce fjerdanul căuta frenetic în jur, Întunecatul a făcut câțiva pași pe coasta dealului.

— Nu te apropia! a țipat asasinul.

Întunecatul s-a oprit.

— Dă-mi fata, a zis el, și te voi lăsa să fugi înapoi la regele tău.

Asasinul a chicotit ca un nebun.

— Oh, nu! Nu prea cred, a zis el, clătînând din cap, iar cuțitul său, al cărui vârf strălucea nemilos în soare, încă atârna deasupra inimii mele înnebunite. Întunecatul nu cruță vieți.

Apoi s-a uitat la mine. Avea gene blonde, aproape invizibile.

— N-o să te aibă, mi-a șoptit el. N-o să aibă vrăjitoarea. N-o să aibă și puterea asta.

A ridicat cuțitul mai sus și a scos un urlet:

— *Skirden Fjerda!*

Cuțitul s-a năpustit spre mine ca un arc strălucitor. Am întors capul, închizând ochii de spaimă, dar, cu o clipă înainte, l-am zărit pe Întunecatul care a spintecat cu o mână aerul din fața lui. Am auzit încă o bubuitură ca un tunet și apoi... nimic.

Am deschis ochii încet și am privit grozăvia din fața mea. Am deschis gura să țip, dar n-am putut scoate niciun sunet. Bărbatul din fața mea fusese tăiat în două. Capul, umărul drept și brațul lui zăceau pe pământ, iar mâna lui palidă încă strângea cuțitul. Restul trupului i s-a legănat o clipă deasupra mea, un fuior subțire de fum negru ridicându-se din rana ce îi traversa trunchiul secționat, iar în cele din urmă s-a prăbușit peste mine.

Mi-am recăpătat glasul și am scos un țipăt. Tremurând necontrolat, m-am târât în spate, îndepărtându-mă de trupul mutilat, incapabilă să mă ridic în picioare, incapabilă să-mi iau ochii

de la priveliștea aceea îngrozitoare.

Întunecatul a urcat dealul în grabă și a îngenuncheat în fața mea, în așa fel încât să nu mai pot vedea cadavrul.

– Uită-te la mine, a spus el.

Am încercat să mă concentrez asupra feței lui, dar tot ce vedeam în fața ochilor era trupul secționat al asasinului, al cărui sânge băltea pe frunzele umede.

– Ce... ce i-ați făcut? am întrebat eu cu glas tremurător.

– Am făcut ce trebuia să fac. Poți să mergi?

Am încuviințat tremurător din cap, iar el m-a luat de mâini și m-a ajutat să mă ridic în picioare. Ochii mi-au alunecat iarăși pe cadavru, dar Întunecatul m-a luat de bărbie și mi-a întors privirea spre el.

– La mine, mi-a poruncit el.

Am încuviințat iarăși din cap și am încercat să nu-mi mai iau ochii de la Întunecatul, în timp ce mă conducea spre drum și le striga ordine oamenilor săi.

– Eliberați drumul. Am nevoie de douăzeci de călăreți.

– Și fata? a întrebat Ivan.

– Călărește cu mine, a zis Întunecatul.

M-a lăsat lângă calul său și s-a dus să stea de vorbă cu Ivan și căpitanii lui. M-am simțit ușurată văzându-l pe Fedyor printre ei – se strângea de braț, dar în rest părea teafăr. Am mângâiat coastele transpirate ale calului și am inspirat mirosul puternic de piele al șeii, încercând să-mi încetinesc bătăile inimii și să nu mă gândesc la ce zăcea în urma mea, pe coasta dealului.

Câteva minute mai târziu, am văzut soldați și Grisha urcând pe cai. Copacul căzut fusese dat la o parte, iar un grup de soldați a pornit la drum împreună cu trăsura neagră, care suferise mari stricăciuni.

– O diversiune, a zis Întunecatul, apropiindu-se de mine. Acum o vom lua pe drumurile din sud. Așa ar fi trebuit să facem de la început, a adăugat el, punându-și mânușile.

– Deci faceți și greșeli, am spus eu fără să mă gândesc.

Întunecatul a rămas nemișcat, iar eu mi-am strâns buzele cu teamă.

— N-am vrut să... am adăugat eu.

— Bineînțeles că fac greșeli, a răspuns el, apoi a zâmbit ușor: Dar nu des.

Și-a ridicat gluga și mi-a întins mâna să mă ajute să urc pe cal. Am ezitat preț de o clipă. În fața mea stătea un călăreț întunecat, îmbrăcat în negru, cu trăsăturile umbrite. Imaginea bărbatului tăiat în două mi-a revenit în minte și mi s-a întors stomacul pe dos. Ca și când mi-ar fi citit gândurile, a repetat ce-mi spusese mai înainte:

— Am făcut ce trebuia să fac, Alina.

Știam. Îmi salvase viața. Și, la urma urmelor, aveam de ales? Așa că am pus mâna în a lui, și m-a ajutat să urc în șa. Apoi a urcat în spatele meu, a dat piteni calului și am pornit la galop. Abia când am ieșit din vale am înțeles cu adevărat ce mi se întâmplase.

— Tremuri, a spus el.

— Nu-s obișnuită ca lumea să încerce să mă omoare.

— Serios? Eu aproape că nici nu mai observ.

Am întors capul și m-am uitat la el. Un zâmbet discret îi flutura pe buze, dar nu eram complet sigură că glumea.

— Și tocmai am văzut un om tăiat în două, am adăugat eu, luându-mi privirea de la el.

Am încercat să adopt un ton calm, dar n-am reușit să ascund că încă tremuram.

Întunecatul și-a trecut hățurile într-o singură mână, apoi și-a scos o mânășă. M-am încordat toată când i-am simțit palma strecurându-mi-se pe sub păr și așezându-mi-se pe ceafă. Uimirea a fost înlocuită de calm, căci iarăși am fost inundată de un sentiment de putere și siguranță. Apoi, cuprinzându-mi capul cu o mână, a dat piteni calului și am pornit la galop. Am închis ochii, încercând să nu mă mai gândesc la nimic, și în scurtă vreme, în ciuda mișcărilor calului, în ciuda grozăviilor de peste zi, m-am cufundat într-un somn tulbure.

Capitolul 5

Am petrecut următoarele zile într-o stare de disconfort și epuizare. Ne-am ținut departe de Vy și am mers doar pe drumuri lăturalnice și pe poteci înguste de vânătoare, înaintând cât de repede ne permitea terenul deluros și uneori înșelător. Habar n-aveam unde ne aflam și cât de mult merseserăm.

După prima zi, Întunecatul și cu mine călăriserăm separat, dar întotdeauna știam unde se afla în coloana de călăreți. Nu-mi adresa niciun cuvânt și, pe măsură ce orele și zilele treceau, am început să mă tem că poate îl jignisem cumva – cu toate că, la cât de puțin vorbiserăm, nu-mi dădeam seama cum aș fi putut s-o fac. Din când în când, îl surprindeam uitându-se la mine cu o privire rece și indescifrabilă.

Nu fusesem niciodată o călăreață iscusită, iar ritmul impus de Întunecatul începea să mă sleiască de puteri. Oricum m-aș fi răsucit în sa, simțeam dureri în câte o parte a trupului. Mă uitam apatic la urechile ciulite ale calului și încercam să nu mă gândesc la picioarele mele încinse ori la durerile din șale. În seara celei de-a cincea zile, când ne-am oprit să înnoptăm la o fermă abandonată, eram atât de bucuroasă, că îmi venea să sar de pe cal. Dar aveam încheieturile înțepenite, așa că m-am mulțumit să alunec stângaci din șa. I-am mulțumit soldatului care mi-a luat calul în grijă, am coborât împleticindu-mă coasta unui mic deal și am ajuns într-o vale unde se auzea susurul blând al unui râu.

Cu picioarele tremurânde, am îngenuncheat pe mal și m-am spălat cu apă rece pe mâini și pe față. Aerul se schimbase în ultimele zile, iar albastrul luminos al cerului de toamnă cedase locul unui cenușiu mohorât. Soldații spuneau că aveam să ajungem la Os Alta

înainte să vină vremea rea. Și apoi? Ce avea să se întâmple cu mine după ce ajungeam la Micul Palat? Ce avea să se întâmple dacă nu puteam să fac ce își doreau ei? Nu era înțelept să dezamăgești regi. Sau Întunecați. Cu siguranță nu m-ar fi trimis înapoi la regiment cu o simplă bătaie pe umăr. M-am întrebat dacă Mal încă era la Kribirsk. Dacă rănilor lui se vindecaseră, probabil că deja traversase Falia sau fusese trimis în cine știe ce misiune. Mi-am amintit chipul lui dispărând în mulțimea din cortul Grisha. Nici măcar nu apucasem să-mi iau rămas bun.

În semiîntunericul amurgului, mi-am întins mâinile și spatele, încercând să îndepărtez tristețea care mă copleșise. *Poate că a fost mai bine așa*, mi-am spus în sinea mea. Cum aș fi putut să-mi iau rămas bun de la Mal? *Mulțumesc că mi-ai fost cel mai bun prieten și că mi-ai făcut viața suportabilă? Ah, și îmi pare rău că am fost îndrăgostită de tine o vreme. Nu uita să-mi scrii!*

— De ce zâmbești?

Am întors imediat capul. Vocea Întunecatului părea să fi izvorât dintre umbre. A coborât pe malul râului, apoi s-a așezat pe vine să-și arunce apă rece pe față și pe părul negru.

— Ei bine? a întrebat el, uitându-se la mine.

— Mă gândeam la mine, am recunoscut eu.

— Ești chiar atât de amuzantă?

— Extrem de amuzantă.

Întunecatul se uita țintă la mine în lumina slabă a amurgului. Aveam senzația stânjenitoare că sunt studiată. În afara celor câteva urme de praf de pe *kefta* neagră, călătoria nu părea să-și fi lăsat amprenta asupra lui. M-am îmbujorat de jenă, dându-mi seama că purtam o *kefta* prea mare, sfâșiată în câteva locuri, că părul îmi era murdar și că pe obraz aveam o vânătaie făcută de asasinul fjerdan. Oare se uita la mine și își regreta decizia de a mă aduce până aici? Se gândea că făcuse una dintre rarele lui greșeli?

— Nu sunt Grisha, mi-a scăpat mie.

— Dovezile sugerează altceva, a zis el calm. De ce ești atât de

sigură?

- Uitați-vă la mine!
- Mă uit.
- Vi se pare că arăt ca o Grisha?

Grisha erau frumoși. Nu aveau bubițe pe față, nici păr șaten, lipsit de strălucire, nici mâini sfrijite.

Întunecatul a clătinat din cap și s-a ridicat în picioare.

- N-ai înțeles nimic, a spus el, și a pornit pe coasta dealului.
- Și nu aveți de gând să-mi explicați?
- Nu chiar acum.

Eram atât de furioasă, că îmi venea să-l izbesc în moalele capului. Și, dacă nu l-aș fi văzut tăind un om în două, poate că aș fi făcut-o. M-am mulțumit să-l fixeze cu o privire încruntată între omoplați și am pornit în urma lui.

În șopronul dăruit al fermei, oamenii Întunecatului curățaseră o bucată din podeaua de pământ și făcuseră un foc. Unul dintre ei prinsese un cocoș de munte, pe care acum îl frigea. Era o cină săracă, mai ales că trebuia să mâncăm cu toții din cocoș, dar Întunecatul nu voia să-și trimită oamenii în pădure după vânat.

M-am așezat lângă foc și mi-am mâncat mica porție în tăcere. După ce am terminat, am ezitat doar o clipă înainte să-mi șterg mâinile pe *kefta* mea deja murdară. Era probabil cel mai frumos veșmânt pe care îl purtasem și pe care aveam să-l port vreodată, iar petele și rupturile de pe el îmi dădeau un sentiment foarte neplăcut.

În lumina focului, îi vedeam pe *oprichniki* amestecați printre Grisha. Unii dintre ei deja se duseseră la culcare, iar alții stăteau de strajă. Ceilalți stăteau de vorbă în jurul flăcărilor din ce în ce mai slabe, trecând o ploscă de la unul la altul. Întunecatul stătea alături de ei. Observasem că luase aceeași porție de carne ca toți ceilalți, iar acum stătea cu soldații lui pe pământul rece – cu toate că singurul lui superior era însuși Regele.

Probabil mi-a simțit privirea, pentru că s-a întors spre mine, fixându-mă cu ochii lui ca de granit, ce strălucneau în lumina focului.

M-am înroșit. Spre groaza mea, s-a ridicat și a venit să se așeze lângă mine, oferindu-mi plosca. Am ezitat, dar până la urmă am luat o gură, făcând o grimasă. Nu-mi plăcuse niciodată *kvass*-ul, dar profesorii de la Keramzin îl beau ca pe apă. Odată, Mal și cu mine am furat o sticlă, dar bătaia pe care am luat-o când am fost descoperiți a fost nimica toată pe lângă greața de la băutură.

Și totuși, în ciuda arsurii de pe gât, căldura care mi s-a împrăștiat în măruntaie era plăcută. Am luat încă o gură și i-am dat plosca înapoi.

— Mulțumesc, am spus eu, tușind ușor.

Întunecatul a băut privind în foc, apoi a spus:

— Iar acum, pune-mi întrebări.

Am clipit, luată prin surprindere. Nu știam de unde să încep. De când plecasem din Kribirsk, mintea mea fusese asaltată de întrebări, oscilând între panică, epuizare și neîncredere. Nu eram sigură că aveam energia de a compune un gând, iar când am deschis gura, întrebarea care mi s-a desprins de pe buze m-a surprins.

— Câți ani aveți?

S-a uitat mirat la mine.

— Nu știu exact.

— Cum e posibil să nu știți?

Întunecatul a ridicat din umeri:

— Dar *tu* câți ani ai exact?

I-am aruncat o privire încruntată. Nu-mi știam data nașterii. Toți orfanii de la Keramzin primeau ziua de naștere a ducelui, în cinstea binefăcătorului nostru.

— Păi, atunci cam ce vârstă aveți?

— De ce vrei să știi?

— Pentru că am auzit povești despre domnia voastră de când eram copil, dar nu pareți mult mai în vârstă decât mine, i-am răspuns eu sincer.

— Ce fel de povești?

— Cele obișnuite, am zis eu cu un pic de enervare. Dacă nu vreți

să-mi răspundeți la întrebare, nu-i nimic.

— Nu vreau să-ți răspund.

— Ah.

Apoi a oftat și a spus:

— O sută douăzeci de ani. Aproximativ.

— Cât? am strigat eu, iar soldații din fața mea mi-au aruncat o privire. E imposibil, am adăugat eu, coborând glasul.

Întunecatul s-a uitat în flăcări:

— Când focul arde, consumă lemnul, îl devorează, lăsând în urmă doar cenușă. Puterea Grisha nu funcționează așa.

— Dar cum?

— Folosindu-ne puterea, devenim mai puternici. Puterea ne hrănește, în loc să ne consume. Cei mai mulți Grisha duc o viață lungă.

— Dar niciunul nu trăiește o sută douăzeci de ani.

— Nu, a recunoscut el. Lungimea vieții unui Grisha e proporțională cu puterea sa. Cu cât e mai mare puterea, cu atât e mai lungă viața. Iar când puterea e amplificată...

S-a întrerupt, ridicând din umeri.

— Iar domnia voastră sunteți un amplificator viu. Ca ursul lui Ivan.

În colțul gurii i s-a ivit urma unui zâmbet:

— Ca ursul lui Ivan.

Mi-a trecut prin minte un gând neplăcut:

— Dar asta înseamnă...

— Că oasele mele sau câțiva dinți de-ai mei l-ar face foarte puternic pe un alt Grisha.

— Păi, mi se pare înfiorător. Nu vă faceți griji din cauza asta?

— Nu, a răspuns el simplu. Iar acum răspunde-mi la întrebare. Ce fel de povești ai auzit despre mine?

M-am răsucit cu un aer stânjenit.

— Ei bine... profesorii noștri ne-au spus că ați întărit Armata a Doua recrutând Grisha din afara Ravkăi.

– N-a trebuit să-i recrutez. Au venit ei la mine. Alte țări nu-i tratează pe Grisha la fel de bine ca Ravka, a spus el pe un ton aspru. Fjerdani ne ard de vii ca pe vrăjitoare, kerchienii ne vând ca sclavi, iar shuhanii fac disecții pe noi, să descopere sursa puterilor noastre. Altceva?

– Ne-au spus că sunteți cel mai puternic Întunecat de câteva generații încoace.

– Nu te-am întrebat ca să mă flatezi.

Am răsucit în jurul degetului un fir deșirat din *kefta* zdrențuită, iar el s-a uitat la mine, așteptând să continui.

– Păi, la moșie lucra un iobag bătrân...

– Continuă, m-a îndemnat el.

– Și mi-a spus că Întunecații se nasc fără suflet. Și că numai cineva cu adevărat rău ar fi putut crea Falia Umbrei.

M-am uitat la fața lui rece și am adăugat repede:

– Dar Ana Kuya l-a trimis la plimbare și ne-a zis că toate acestea erau superstiții țărănești.

Întunecatul a oftat:

– Nu cred că iobagul e singurul care crede asta.

N-am spus nimic. Nu toată lumea gândea ca Eva sau bătrânul iobag, dar fusesem în Armata întâi suficient de mult cât să știu că cei mai mulți dintre soldații de rând nu aveau încredere în Grisha și nu se simțeau loiali Întunecatului.

După o clipă, Întunecatul a spus:

– Stră-stră-străbunicul meu a fost Ereticul Negru, Întunecatul care a creat Falia Umbrei. A fost o greșală, un experiment născut din lăcomia lui, poate chiar din răutatea lui. Nu știu. Dar toți Întunecații de după el au încercat să repare răul făcut de el țării noastre – la fel și eu.

Apoi s-a întors către mine cu o mină serioasă, flăcările luminându-i trăsăturile perfecte:

– Mi-am petrecut toată viața căutând un mijloc de a îndrepta lucrurile. De multă vreme n-am mai avut parte de o scânteie de

speranță ca tine.

— Eu?

— Lumea se schimbă, Alina. Muschetele și puștile sunt doar începutul. Am văzut noile arme pe care le construiesc meșterii din Kerch și Fjerda. Epoca puterii Grisha se apropie de sfârșit.

Era un gând înfricoșător.

— Dar... dar soldații din Armata Întâi? Ei au puști. Au arme.

— De unde crezi că vin puștile lor? Și munițiile? Dar de fiecare dată când traversăm Falia, pierdem vieți. O Ravka divizată nu va supraviețui în noua epocă. Avem nevoie de porturile noastre. Și numai tu ne poți reda accesul la ele.

— Cum? am întrebat eu pe un ton rugător. Cum aș putea face asta?

— Ajutându-mă să distrug Falia Umbrei.

Am clătinat din cap:

— Sunteți nebun. Toată povestea asta e o nebunie.

M-am uitat la cerul nopții printre grinzile rupte ale acoperișului. Era plin de stele, dar nu puteam vedea decât întunericul nesfârșit dintre ele. M-am imaginat stând în tăcerea mormântală a Faliei, orbită, speriată, protejată doar de presupusa mea putere. M-am gândit la Ereticul Negru. El crease Falia, și era un Întunecat, ca și cel care stătea lângă mine și mă privea cu atenție în lumina focului.

— Dar ce i-ați făcut fjerdanului care voia să mă omoare? am întrebat eu înainte să mă părăsească îndrăzneala.

Întunecatul și-a întors privirea spre foc:

— Se numește Tăietura. Necesită multă putere și concentrare – doar puțini Grisha o pot face.

Mi-am frecat brațele, încercând să alung răcoarea care pusese stăpânire pe mine.

Mi-a aruncat o privire și iarăși s-a uitat în foc:

— Dacă l-aș fi tăiat cu o sabie, ar fi fost mai bine?

Ar fi fost? Văzusem nenumărate grozăvii în ultimele zile, dar, chiar și după coșmarul din Falie, imaginea care îmi rămăsese

întipărită în minte, care îmi apărea în vise și mă trezea din somn, era cea a fjerdanului tăiat în două, al cărui trup se legănase în lumina filtrată de crengile copacilor înainte să se prăbușească peste mine.

— Nu știi, am spus eu cu glas scăzut.

Pe chip i-a fluturat o expresie ce aducea cu furia, sau poate cu durerea. Fără să mai spună nimic, Întunecatul s-a ridicat și a plecat de lângă mine.

L-am urmărit dispărând în întuneric și dintr-odată m-am simțit vinovată. *Nu fi caraghioasă*, m-am muștră în sinea mea. *E Întunecatul. Ca putere, e al doilea om din toată Ravka. Și are o sută douăzeci de ani! Nu l-ai ofensat.* Dar m-am gândit la expresia de pe chipul lui, la rușinea din glasul său când îmi povestise despre Ereticul Negru, și nu puteam scăpa de sentimentul că picasem un fel de test.

Două zile mai târziu, dis-de-dimineată, am trecut printr-o poartă masivă și am ajuns dincolo de faimoasele ziduri duble din Os Alta.

Mal și cu mine ne făcuserăm pregătirea militară undeva în apropiere, în fortăreața de la Poliznaya, dar nu fuseserăm niciodată în oraș. Os Alta era rezervat pentru cei foarte bogați – acolo locuiau conducătorii militari și înalții funcționari guvernamentali, familiile și amantele lor, precum și negustorii și meșteșugarii care le furnizau cele trebuincioase traiului.

M-am simțit un pic dezamăgită trecând prin fața unor prăvălii dărăpănate, printr-o piață largă, unde câțiva negustori deja își aranjau tarabele, și pe lângă câteva șiruri înghesuite de case cu fațade înguste. Os Alta era considerat un oraș de vis. Era capitala Ravkăi, reședință pentru Grisha și pentru Marele Palat al regelui. Și totuși, mie mi se părea doar o versiune mai mare și mai murdară a târgului de la Keramzin.

Însă această impresie s-a schimbat când am ajuns la podul ce traversa un canal lat, presărat cu bărci. Dincolo de el se ridica din ceață – alb și strălucitor – celălalt Os Alta. Când am trecut podul, am văzut că, la nevoie, putea fi ridicat, astfel încât canalul să se

transforme într-un șanț de apărare gigantic, separând orașul de vis din fața noastră de harababura târgului pe care îl lăsam în urmă.

Odată ajunși pe partea cealaltă a canalului, am avut impresia că am pășit în altă lume. Oriunde mă uitam, vedeam fântâni arteziene și piațete, parcuri înverzite și bulevarde largi, mărginite de șiruri perfecte de copaci. Din loc în loc, se vedea lumină la etajele inferioare ale caselor impozante – în bucătării se aprindeau focurile, iar servitorii deja începuseră să trebăluiască.

Străzile erau tot mai abrupte și, pe măsură ce înaintam, casele deveneau mai mari și mai somptuoase, iar în cele din urmă am ajuns la un alt zid și la alte porți – acestea aveau ornamente de aur strălucitor și erau împodobite cu vulturul cu două capete al regelui. De-a lungul zidului, stăteau la posturile lor soldați bine înarmați, care aminteau adevărul sumbru că, în ciuda frumuseții sale, Os Alta era capitala unei țări care se afla de multă vreme în război.

Porțile s-au deschis.

Am înaintat pe un drum lat, presărat cu pietriș strălucitor și mărginit de șiruri de copaci eleganți. La stânga și la dreapta noastră, învăluite în ceața dimineții, se întindeau până în zare grădini foarte îngrijite, cu vegetație luxuriantă. Deasupra lor, în vârful unor terase de marmură, împodobite cu fântâni aurite, se înălța Marele Palat, reședința de iarnă a regelui ravkan.

Când, în cele din urmă, am ajuns la fântâna enormă, în formă de vultur cu două capete, aflată la baza palatului, Întunecatul și-a mânat calul până în dreptul meu.

— Ei, ce părere ai? m-a întrebat el.

I-am aruncat o privire, apoi m-am uitat la fațada elaborată. Era mai mare decât toate clădirile pe care le văzusem până atunci – avea terase pline cu statui și trei etaje cu șiruri de ferestre strălucitoare, toate bogat ornamentate cu aur, din câte mi-am putut da seama.

— E foarte... impunătoare? am zis eu cu precauție.

S-a uitat la mine cu un ușor zâmbet pe buze.

— Cred că e cea mai urâtă clădire din câte am văzut, a spus el,

apoi a dat pintoni calului.

Am luat-o pe o alee ce cotea pe după palat, trecând pe lângă un labirint din gard viu, o pajiște tunsă cu grijă, care avea în centru un templu cu coloane, apoi pe lângă o seră enormă, cu geamurile aburite de condens. În cele din urmă, am ajuns la o pădurice și am traversat un fel de coridor lung și întunecat alcătuit din copaci, deasupra căruia crengile alcătuiau o boltă deasă.

Mi s-a zbârlit părul pe brațe și am avut același sentiment ca atunci când am traversat canalul – sentimentul că traversăm granița dintre două lumi.

Când am ieșit din tunelul de copaci în lumina dimineții, am văzut o vale domoală, în care se înălța o clădire cum nu mai văzusem niciodată.

– Bine ai venit la Micul Palat, mi-a spus Întunecatul.

Era un nume ciudat, pentru că, deși mai mic decât Marele Palat, „Micul” Palat era și el enorm. Se ridica dintre copacii care îl înconjurau precum o construcție sculptată dintr-o pădure fermecată – pereți din lemn întunecat și cupole aurite. Pe măsură ce ne apropiam, am văzut ca fiecare bucățică era acoperită cu sculpturi – păsări și flori, viță de vie și făpturi mitologice.

Pe trepte ne aștepta un grup de servitori îmbrăcați în cenușiu-închis. Am descălecat, iar unul dintre ei a venit în grabă să-mi ia calul, în timp ce alții au deschis niște uși mari. Când am intrat, nu mi-am putut înfrâna impulsul de a atinge minunatele sculpturi incrustate cu sedef ale ușilor, care străluceau în lumina blândă a dimineții. Oare de câte mâini și de câți ani fusese nevoie pentru a construi un asemenea palat?

Am traversat un hol și am ajuns într-o vastă încăpere hexagonală, în mijlocul căreia patru mese lungi erau aranjate în formă de pătrat. Pașii ne răsunau pe podeaua de piatră, iar deasupra noastră o cupolă din aur masiv părea să plutească la o înălțime amețitoare.

Întunecatul a luat-o deoparte pe o servitoare, o femeie în rochie cenușiu-închis, și i-a spus ceva în șoaptă. Apoi mi-a făcut o mică

plecăciune și a traversat sala, urmat de oamenii săi.

Am simțit o undă de enervare. Întunecatul nu-mi mai spusese mare lucru de la noaptea petrecută în șopron și nu-mi sugerase la ce să mă aștept, odată ajunsă la palat. Dar nu aveam nici îndrăzneala, nici energia de a fugi după el, așa că am pornit cu un aer supus după femeia în cenușiu, care m-a condus prin alte uși duble, spre unul dintre turnurile palatului.

Când am văzut șirul nesfârșit de trepte, aproape că am izbucnit în plâns. *Poate ar fi bine să întreb dacă nu cumva pot să rămân în mijlocul sălii*, mi-am spus cu năduf în sinea mea. Dar până la urmă am apucat balustrada sculptată și m-am tras în sus pe scară, trupul meu înțepenit protestând la fiecare treaptă. Când am ajuns la capătul scării, îmi venea să sărbătoresc printr-un pui de somn chiar acolo, pe podea, dar servitoarea deja pornise pe coridor. Am trecut pe lângă mai multe încăperi, iar în cele din urmă am ajuns la o ușă deschisă, lângă care ne aștepta o altă slujnică în uniformă.

Ca prin ceață, am văzut că era o cameră mare, cu draperii aurii și un foc într-un șemineu elegant, dar ce mi-a atras cu adevărat atenția a fost uriașul pat cu baldachin.

— Pot să vă aduc ceva? Poate niște mâncare? m-a întrebat femeia. Am clătinat din cap. Nu voiam decât să dorm.

— Foarte bine, a spus ea, făcându-i un semn cu capul slujnicei, care s-a înclinat și a plecat. Atunci vă las să vă odihniți. Aveți grijă să încuiați ușa.

Am clipit.

— Ca măsură de precauție, mi-a spus ea, apoi a ieșit din cameră și a închis ușa.

De ce aș fi avut nevoie de măsuri de precauție? m-am întrebat în sinea mea. Însă eram prea obosită să mă gândesc la asta. Am încuiat ușa, mi-am dat jos *kefta* și cizmele, apoi m-am trântit pe pat.

Capitolul 6

Am visat că eram la Keramzin și că mă strecuram pe holurile întunecate doar în șosete, căutându-l pe Mal. Îl auzeam strigându-mă, dar vocea lui nu părea să se apropie de mine. În cele din urmă, am ajuns la ultimul etaj, în dreptul vechiul dormitor albastru în care ne plăcea să stăm pe băncuța de la fereastră și să ne uităm la pajiște. Am auzit râsul lui Mal. Am dat de perete ușa dormitorului... și am țipat. Era sânge peste tot. Volcra era cocoțată pe băncuța de la fereastră, iar când s-a întors spre mine, deschizându-și fălcile îngrozitoare, am văzut că avea ochi cenușii, de culoarea cuarțului.

M-am trezit brusc, cu inima duduindu-mi în piept, și m-am uitat îngrozită în jur. Preț de o clipă, nu mi-am putut aminti unde eram. Apoi am gemut și m-am trântit pe perne.

Mai aveam un pic și adormeam la loc, dar dintr-odată am auzit ciocănituri în ușă.

– Pleacă! am bombănit eu de sub așternut.

– Bine! am strigat eu. Vin acum!

Însă loviturile au devenit mai puternice. M-am ridicat în capul oaselor, simțind cum se revoltă fiecare particică din mine. Mă durea capul, iar când am încercat să mă ridic de pe pat, picioarele n-au vrut să-mi dea ascultare.

Ciocăniturile au încetat. M-am apropiat cu pași împleticiți de ușă, am pus mâna pe clanță, dar am ezitat:

– Cine e?

– N-am timp de așa ceva, a pufnit o voce feminină de după ușă. Deschide. Acum!

Am ridicat din umeri. N-au decât să mă omoare, să mă răpească

sau ce or mai vrea să-mi facă. Câtă vreme nu trebuia să călăresc sau să urc trepte, nu aveam să mă plâng.

Imediat ce am descuiat, ușa s-a trântit de perete și o fată înaltă a trecut valvârtej pe lângă mine, examinând cu o privire critică întâi camera, mai apoi pe mine. Era de departe cea mai frumoasă persoană pe care o văzusem în viața mea. Avea un păr ondulat, de un roșcat-închis, irisuri mari și aurii, iar pielea ei era atât de catifelată și lipsită de imperfecțiuni, încât ai fi zis că pomeții îi erau sculptați în marmură. Purta o *kefta* de culoarea smântâniei, cu broderii aurii și căptușeala din blană roșiatică de vulpe.

— Pe toți sfinții! a zis ea, măsurându-mă din cap până în picioare. Nici măcar nu te-ai spălat? Și ce-ai pățit la fată?

M-am făcut roșie ca focul, ducând mâna la vânătaia de pe obraz. Trecuse aproape o săptămână de când părăsisem tabăra militară, dar și mai mult de când făcusem o baie și mă pieptănasem ultima oară. Eram plină de noroi și sânge, iar hainele îmi miroseau a cal.

— Păi...

Dar fata deja striga ordine servitoarelor care o urmaseră în cameră:

— Pregătiți o baie. Una fierbinte. O să am nevoie de trusa mea. Și scoateți-i hainele astea de pe ea.

Servitoarele s-au năpustit asupra mea, trăgându-mă de nasturi.

— Hei! am strigat eu, îndepărtându-le mâinile.

Grisha a dat ochii peste cap:

— Țineți-o cu forța dacă e nevoie.

Servitoarele și-au întetit eforturile.

— Opriți-vă! am țipat eu, îndepărtându-mă de ele, iar servitoarele au rămas în cumpănă, mutându-și privirea de la mine la fată.

Sincer, nimic nu era mai tentant decât o baie fierbinte și un rând de haine curate, dar nu aveam de gând să mă las dată de colo-colo de o roșcată tiranică.

— Ce se întâmplă aici? Cine ești? am întrebat-o eu.

— N-am ti...

— Fă-ți timp! am ripostat eu. Am străbătut călare mai bine de trei sute de kilometri, n-am mai dormit ca lumea de o săptămână și era cât pe-aci să fiu omorâtă de două ori. Așa că, înainte de orice, o să-mi spui cine ești și de ce e atât de important să-mi dai jos hainele.

Roșcata a inspirat adânc și mi-a spus calm, ca și când ar fi stat de vorbă cu un copil:

— Numele meu e Genya. În mai puțin de o oră, o să fii prezentată regelui și e treaba mea să te fac să arăți prezentabil.

Furia mi s-a evaporat. Urma să-l întâlnesc pe rege?

— Ah, am spus eu cu un aer supus.

— Da, „ah”. Deci, îi dăm drumul?

Am încuviințat din cap, iar Genya a bătut din palme. Servitoarele s-au pus pe treabă, trăgându-mă de haine și târându-mă în baie. Noaptea trecută, când intrasem prima oară în baie, fusem prea obosită ca s-o studiez, dar acum, deși eram foarte speriată și mă treceau fiori la gândul că aveam să-l văd pe rege, m-am minunat de plăcuțele de bronz care acopereau fiecare suprafață și de cada ovală din cupru ciocănit, încastrată în podea, pe care servitoarele o umpleau cu apă fierbinte. Peretele de lângă cadă era acoperit cu un mozaic din cochilii de melci de mare și scoici strălucitoare.

— În cadă, în cadă! a zis una dintre servitoare, dându-mi un ghiont.

Am coborât în cadă. Apa era dureros de fierbinte, dar n-am încercat să mă acomodez treptat, ci m-am cufundat în ea dintr-odată. Viața militară mă lecuisse de multă vreme de pudoare, dar era cu totul altceva să fii singura persoană goală din încăperea, mai ales când toată lumea îți arunca priviri curioase.

Am scos un geamăt când una dintre servitoare m-a înhățat de cap și a început să-mi spele energic părul. O alta s-a aplecat deasupra căzii și a început să-mi frece unghiile.

Acum, după ce se obișnuise cu ea, trupul meu îndurerat se bucura de fierbințeala apei. Nu mai avusesem parte de o baie caldă de mai bine de un an, și nici măcar nu visasem vreodată că ar putea exista o

asemenea cadă. Nu încăpea îndoială că a fi Grisha avea niște avantaje. Aș fi stat o oră în apă numai ca să mă bălăcesc. Dar, după ce am fost înmuiată și frecată strașnic, o servitoare m-a tras de mână și mi-a poruncit:

— Afară! Afară!

Fără tragere de inimă, am ieșit din cadă, iar femeile m-au șters bine cu niște prosoape groase. O servitoare mai tânără a pășit spre mine cu un halat de catifea și m-a condus în dormitor. Apoi ea și celelalte servitoare m-au lăsat singură cu Genya.

Mă uitam cu precauție la roșcată. A dat la o parte draperiile, apoi a tras lângă fereastră un scaun și o masă de lemn cu sculpturi elaborate.

— Ia loc, mi-a poruncit ea.

M-a enervat tonul ei, dar m-am supus.

Lângă mâna ei se afla un cuțaraș deschis, al cărui conținut era împrăștiat pe masă: borcane pântecoase pline cu boabe, frunze și pudre colorate. N-am putut să le cercetez mai îndeaproape, pentru că Genya m-a înhățat de bărbie, uitându-se cu atenție la fața mea, și mi-a întors spre lumină obrazul învinețit. A inspirat adânc, apoi și-a plimbat degetele pe pielea mea. Am simțit aceeași senzație de mâncărime ca atunci când Vindecătoarea mi-a îngrijit rănilor dobândite în Falie.

Au trecut câteva minute lungi în care mi-am încordat pumnii să nu care cumva să mă scarpin. Apoi Genya a făcut un pas în spate, iar mâncărimea a dispărut. Mi-a întins o oglinjoară cu ramă aurită. Vânătaia dispăruse complet. Am apăsat ușor pielea, dar n-am simțit niciun pic de durere.

— Mulțumesc, am spus eu, punând oglinda pe masă și dând să mă ridic în picioare.

Dar Genya m-a împins la loc pe scaun.

— Unde pleci? N-am terminat.

— Dar...

— Dacă Întunecatul ar fi vrut doar să fii vindecată, ar fi trimis un

Vindecător.

— Nu ești o Vindecătoare?

— Nu-s îmbrăcată în roșu, nu? a răspuns ea cu o undă de amărăciune în glas, apoi a făcut un semn cu mâna spre pieptul ei: Sunt Croitoreasă.

Eram uimită. Mi-am dat seama că era prima oară când vedeam o Grisha cu *kefta* albă.

— O să-mi faci o rochie? am întrebat eu.

Genya a oftat cu un aer exasperat:

— Nu mă ocup de haine! Ci de *asta*, a spus că, fluturându-și degetele lungi și elegante pe dinaintea feței. Doar nu-ți închipui că m-am născut așa, nu?

M-am uitat la perfecțiunea marmoreană a trăsăturilor ei și, dându-mi seama la ce se referea, m-a cuprins un val de indignare:

— Vrei să-mi schimbi fața?

— Nu s-o schimb, doar s-o... împrăpățez un pic.

M-am încruntat. Știam foarte bine cum arătam. De fapt, eram cât se poate de conștientă de cusururile mele. Dar chiar nu aveam nevoie să-mi atragă atenția asupra lor o Grisha superbă. Și cel mai rău era că fusese trimisă de însuși Întunecatului.

— Nici să nu te gândești, am zis eu, sărind în picioare. Dacă Întunecatului nu-i place cum arăt, e problema lui.

— Ție îți place cum arăți? a întrebat Genya cu o curiozitate care părea sinceră.

— Nu tocmai, am ripostat eu. Dar viața mea a devenit foarte confuză în ultima vreme, și ultimul lucru pe care mi-l doresc e să văd chipul unei străine în oglindă.

— Nu funcționează așa, a spus Genya. Nu pot face modificări substanțiale, ci doar unele retușuri. Pot să-ți netezesc tenul. Și să fac ceva cu părul tău ca de șoarece. Eu m-am perfecționat pe mine însămi, dar am avut toată viața la dispoziție.

Aș fi vrut s-o contrazic, dar chiar era perfectă:

— Ieși afară.

Genya a plecat capul într-o parte, uitându-se la mine:

- De ce o iei atât de personal?
- Tu n-ai face la fel?
- Habar n-am. Întotdeauna am fost frumoasă.
- Și modestă?

A ridicat din umeri:

— Da, sunt frumoasă, dar asta nu înseamnă mare lucru pentru Grisha. Întunecatului nu-i pasă cum arăți, ci doar ce poți face.

— Atunci de ce te-a trimis la mine?

— Pentru că regelui îi place frumusețea, iar Întunecatul știe asta. La curtea regelui, aparențele sunt totul. Dacă tu vei fi salvatoarea Ravkăi... ei bine, ar fi preferabil să ai o înfățișare corespunzătoare acestui rol.

Mi-am pus mâinile în sân și m-am uitat pe fereastră. Afară, soarele se reflecta într-un mic lac, în mijlocul căruia se afla o insuliță. Habar n-aveam cât era ceasul și nici cât dormisem.

Genya s-a apropiat de mine:

— Să știi că nu ești urâtă.

— Mersi, am răspuns eu sec, fără să-mi iau privirea de la pădurile din jurul palatului.

— Dar pari un pic...

— Obosită? Sleită? Slăbită?

— Ei bine, a răspuns Genya rezonabil, ai spus-o și tu: ai călătorit multe zile în condiții grele și...

Am oftat:

— Așa arăt mereu.

Mi-am sprijinit fruntea de geamul rece, simțind că mă părăsesc furia și stânjeneala. De ce mă opuneam? Dacă eram sinceră cu mine însămi, propunerea făcută de Genya era tentantă.

— Bine, am spus eu. Fă-ți treaba.

— Mulțumesc! a exclamat Genya, împreunându-și palmele.

M-am uitat cu atenție la ea, dar nu era niciun pic de sarcasm în vocea sau în expresia ei. *Se simte ușurată*, mi-am spus în sinea mea.

Întunecatul îi dăduse Genyei o sarcină, și m-am întrebat ce i s-ar fi întâmplat dacă aş fi refuzat-o. Am lăsat-o să mă conducă înapoi la scaun.

— Dar să nu exagerezi, am spus eu.

— Nu-ți face griji, m-a liniștit roșcata. O să arăți tot ca tine, dar n-o să se mai vadă că ai dormit doar câteva ore. Sunt foarte pricepută.

— Se vede, i-am răspuns eu, apoi am închis ochii.

— Poți să te uiți, a zis ea, apoi mi-a întins oglinda cu ramă aurită. Dar nu mai vorbi. Și stai nemișcată.

Am ridicat oglinda și am văzut coborându-mi pe frunte degetele reci ale Genyei. Pielea a început să mă mănânce și am urmărit cu uimire din ce în ce mai mare traseul mâinii ei pe pielea mea. Toate petele și zgârieturile, toate defectele dispăreau sub degetele sale. Și-a așezat policarii sub ochii mei.

— Oh! am exclamat eu, văzând cum dispar cearcănele care mă chinuseră începând din copilărie.

— Nu te entuziasma, a zis Genya. E ceva temporar.

A luat un trandafir roz de pe masă, i-a smuls o petală și mi-a apropiat-o de obraz, iar culoarea ei mi s-a scurs în piele, formând un bujor frumos. Apoi a luat încă o petală, mi-a apropiat-o de buze și a repetat procesul.

— Durează doar câteva zile, m-a anunțat ea. Iar acum, părul.

A scos din cufăraș un pieptene lung de os și un borcan plin cu ceva strălucitor.

— E aur adevărat? am întrebat eu cu un aer uluit.

— Bineînțeles, mi-a răspuns Genya, apucând un smoc din părul meu șaten, lipsit de luciu.

Apoi mi-a pus pe creștet câteva foițe de aur din borcan și, când a început să mă pieptene, aurul s-a dizolvat în șuvițe strălucitoare. Genya le înfășură în jurul degetelor, iar când le dădea drumul, rămâneau ondulate.

În cele din urmă, a făcut un pas în spate și s-a uitat la mine cu un zâmbet încrezut:

— E mai bine, nu?

M-am studiat în oglindă. Părul îmi strălucea și aveam bujori în obraji. Tot nu eram frumoasă, dar nu puteam nega ameliorarea. M-am întrebat ce ar fi zis Mal dacă m-ar fi văzut, dar am îndepărtat repede acest gând.

— Mai bine, am încuviințat eu fără tragere de inimă.

Genya a oftat cu un aer trist:

— E tot ce pot să fac deocamdată.

— Mersi, am răspuns eu sarcastic, dar Genya mi-a făcut cu ochiul și a zâmbit.

— În plus, a zis ea, nu vrei să-i atragi prea mult atenția regelui.

Avea un ton relaxat, dar pe chipul ei a fluturat o umbră înainte să-mi întoarcă spatele și să pornească spre ușa dormitorului.

Când a deschis-o, servitoarele au dat fuga spre mine, m-au tras în spatele unui paravan de abanos cu incrustații de sidex în formă de stea, care îl făcea să semene cu cerul nopții. În câteva clipe, m-au îmbrăcat cu o tunică și niște pantaloni curați, cizme din piele moale și o versiune curată a uniformei mele militare, care pe mâneca dreaptă avea cusut ecusonul cartografilor – roza vânturilor. Probabil că fața îmi trăda sentimentele.

— Nu e ce te așteptai? a întrebat Genya cu oarecare amuzament.

— Mă gândeam că...

Dar ce o fi fost în mintea mea? Chiar mă gândeam că aveam să port o mantie Grisha?

— Regele se așteaptă să vadă o fată umilă, descoperită în rândul armatei sale, o comoară care a stat ascunsă până acum. Dacă apari într-o *kefta*, o să creadă că Întunecatul te-a ascuns până acum.

— De ce m-ar fi ascuns Întunecatul?

Genya a ridicat din umeri:

— Pentru putere. Pentru profit. Cine știe? Dar regele e... mă rog, o să vezi cum e regele.

Mi s-a strâns inima. Urma să fiu prezentată regelui. Am încercat să-mi fac curaj, dar când Genya m-a condus în grabă spre ușă și apoi

pe hol, mi-am simțit picioarele grele și nesigure.

După ce am coborât scările, mi-a șoptit:

— Dacă te întreabă cineva, nu te-am ajutat decât să te îmbraci. N-am voie să înfrumusețez Grisha.

— De ce nu?

— Pentru că regina noastră cea caraghioasă și anturajul ei și mai caraghios consideră că nu este corect.

M-am uitat la ea cu gura căscată. Insultarea reginei putea fi considerată trădare, dar Genya nu părea să-și facă griji din cauza asta.

Când am intrat în uriașa sală cu boltă aurită, am găsit-o ticsită cu Grisha în mantii stacojii, violet și albastru închis. Cei mai mulți păreau să fie cam de vârsta mea, dar într-un colț se strânseseră și câțiva mai în vârstă. În ciuda părului cărunt și a fețelor ridate, erau surprinzător de atrăgători. De fapt, toată lumea din sală era descurajator de frumoasă.

— Regina s-ar putea să aibă dreptate, am șoptit eu.

— Ah, nu e rodul muncii mele, mi-a răspuns Genya. M-am încruntat. Dacă Genya spunea adevărul, atunci felul în care arătau cei din sală era încă o dovadă că locul meu nu era printre ei.

Cineva ne-a văzut intrând și vestea s-a răspândit imediat. Toți ochii s-au ațintit asupra mea, și întreaga adunare s-a cufundat în liniște.

Un Grisha înalt, cu pieptul lat, îmbrăcat cu veșminte roșii, s-a apropiat de noi. Era foarte bronzat și părea să aibă o sănătate de fier. A făcut o plecăciune adâncă și a spus:

— Numele meu e Sergei Beznikov.

— Eu sunt...

— Desigur, știu cine ești, m-a întrerupt Sergei cu un zâmbet ce i-a dezvelit dinții albi. Vino, dă-mi voie să te prezint. Te vom însoți noi.

M-a luat pe după umăr și a dat să mă conducă spre un grup de Corporalki.

— E o Invocatoare, Sergei, a spus o fată cu plete șatene și buclate,

îmbrăcată cu o *kefta* albastră. O vom însoți noi.

S-au auzit murmure de încuviințare dinspre ceilalți Etherealki din spatele ei.

— Marie, i-a răspuns Sergei cu un zâmbet prefăcut, nu poți sugera să intre în sală ca o Grisha de rang inferior.

Pielea de alabastru a Mariei a devenit brusc stacojie și câțiva Invocatori s-au ridicat brusc în picioare.

— E nevoie să-ți aduc aminte că însuși Întunecatul e un Invocator?

— Vasăzică ai început să te pui pe picior de egalitate cu Întunecatul?

Marie a pufnit.

— Ce-ar fi să mă însoțească Genya? am intervenit eu, încercând să-i împac.

S-au auzit câteva chicoteli.

— Croitoreasa? a întrebat Sergei cu un aer îngrozit. I-am aruncat o privire Genyei, care doar mi-a zâmbit și a clătinat din cap.

— Face parte din ordinul nostru, a insistat Marie, iar în jurul nostru s-au iscat discuții aprinse.

— O voi însoți eu, s-a auzit o voce calmă, și sala s-a cufundat în tăcere.

Capitolul 7

M-am întors și l-am văzut pe Întunecatul stând sub o arcadă, flancat de Ivan și câțiva Grisha pe care îi știam din timpul călătoriei. Marie și Sergei s-au retras în grabă, Întunecatul a aruncat o privire peste mulțime, apoi a spus:

— Suntem așteptați.

Adunarea s-a animat dintr-odată: toți Grisha s-au ridicat în picioare și au pornit spre ușile duble care duceau afară. S-au încolonat doi câte doi, într-un șir lung: mai întâi Materialki, apoi Etherealki și, la sfârșit, Corporalki, astfel încât Grisha cu rangul cel mai înalt aveau să intre ultimii în sala tronului.

Neștiind ce să fac, am rămas pe loc, urmărind mulțimea. M-am uitat în jur după Genya, dar părea să fi dispărut. O clipă mai târziu, Întunecatul a apărut lângă mine. Am ridicat privirea spre fața lui palidă, cu maxilar colțuros și ochi de granit.

— Ai un aer odihnit, a spus el.

M-am crispat un pic. Nu mă simțeam la largul meu cu ce-mi făcuse Genya, dar, stând într-o încăpere înțesată cu Grisha frumoși, trebuia să admit că îi eram recunoscătoare. Tot nu arătam ca ei, dar, fără ajutorul Genyei, ar fi fost și mai evident că nu eram din tagma lor.

— Mai sunt și alți Croitori? am întrebat eu.

— Genya e unică, mi-a răspuns el, aruncându-mi o privire. La fel ca noi.

N-am luat în seamă micul fior pe care mi l-a pricinuit cuvântul *noi*.

— Ea de ce nu merge cu ceilalți Grisha?

— Genya trebuie să aibă grijă de regină.

— De ce?

— Când puterile Genyei au început să iasă la iveală, i-aș fi putut cere să aleagă între a deveni Fabrikatoare sau Corporalnikă. În schimb, am ales să-i cultiv capacitățile unice și i-am oferit-o în dar reginei.

— I-ați oferit-o în dar? Deci un Grisha nu e cu nimic mai presus de un iobag?

— Cu toții servim pe cineva, a spus el, și am fost surprinsă de tonul lui aspru. Regele se așteaptă să vadă o demonstrație.

M-am simțit ca și când as fi fost cufundată brusc în apă rece cu gheață.

— Dar nu știu cum să...

— Nici nu mă aștept să știi, a spus el calm, apoi a luat-o din loc, în urma ultimilor Corporalki cu mantii roșii.

Am ieșit pe ușile duble și am ajuns pe o alee cu pietriș, scăldată în lumina după-amiezii târzii. Îmi era greu să respir. Mă simțeam de parcă aș fi mers la execuție. *Poate că așa și este*, mi-am spus cu groază în sinea mea.

— Nu e corect, am șoptit eu cu furie. Nu știu ce crede regele că pot să fac, dar nu e corect să fiu aruncată în fața lui și să se aștepte de la mine... să fac lucruri.

— Alina, sper că nu te aștepți la corectitudine din partea mea. Nu e una dintre specialitățile mele.

M-am uitat țintă la el. Ce trebuia să înțeleg din asta? Întunecatul mi-a aruncat o privire:

— Chiar crezi că te-am adus până aici ca să te fac de râs? Ca să ne facem amândoi de râs?

— Nu, am recunoscut eu.

— Iar acum nu mai ai niciun control asupra situației, nu-i așa? a zis el, apoi am intrat în tunelul întunecat care străbătea păduricea.

Ce spusese Întunecatul era adevărat, deși nu tocmai liniștitor. Nu aveam de ales, trebuia să am încredere că știa ce face. Brusc, mi-a venit în minte o idee neplăcută.

– Aveți de gând să mă tăiați din nou? am întrebat eu.

– Nu cred că va fi nevoie, dar totul depinde de tine.

Nu m-am simțit mai liniștită.

Am încercat să mă calmez și să-mi încetinesc bătăile inimii, dar, fără să-mi dau seama, deja străbătuserăm întreg domeniul, iar acum urcam treptele albe de marmură care duceau la Marele Palat. Am intrat într-un vast hol de primire, iar apoi, străbătând un culoar lung, mărginit cu oglinzi și cu ornamente aurite, m-am gândit în sinea mea cât de diferită era această reședință de Micul Palat. Oriunde mă uitam, vedeam marmură și aur, pereți înalți zugrăviți în alb și albastru-pal, candelabre strălucitoare, valeți în uniformă, podele din parchet lustruit, montat sub forma unor modele geometrice elaborate. Nu era lipsit de frumusețe, dar tot acest lux avea ceva obositor. Întotdeauna crezusem că din pricina Faliei erau țăranii înfomețați și soldații prost echipați. Dar, trecând pe lângă un copac de jad împodobit cu frunze de diamant, n-am mai fost atât de sigură.

Sala tronului se înălța pe trei etaje, toate ferestrele ce dădeau în ea fiind împodobite cu vulturi cu două capete poleiți cu aur. Încăperea era străbătută de un covor lung, albastru-pal, ce ducea la un tron în jurul căruia roiau membrii curții. Mulți bărbați purtau uniforme militare: pantaloni negri și haine albe, înțesate cu medalii și panglici. Femeile străluceau în rochii de mătase diafană, cu mâneci scurte și decolteuri adânci. Grisha stăteau de o parte și de alta a covorului azuriu, aranjați pe ordine.

Toate fețele s-au întors spre noi doi, iar sala s-a cufundat în liniște. Întunecat și cu mine am pornit cu pași măsurăți spre tronul aurit și, când ne-am apropiat, regele s-a îndreptat de spate, stăpânit de nerăbdare. Era un bărbat zvelt de peste patruzeci de ani, cu umeri rotunjiți, o mustață deschisă la culoare și ochi mari și lucioși. Era îmbrăcat în uniformă militară, cu o sabie subțire la brâu, cu pieptul acoperit de medalii. Lângă el, pe platforma supraînălțată, stătea un bărbat cu barbă lungă și neagră. Purta veșminte de preot, dar pe piept avea blazonul aurit al regelui – vulturul cu două capete.

Întunecatul m-a strâns ușor de braț, avertizându-mă că urma să ne oprim.

— Înălțimea Voastră, *moi tsar*, a zis el cu glas limpede. Alina Starkov, Invocatoarea Soarelui.

Dinspre mulțime s-a auzit un cor de murmure. Nu știam dacă să fac o mică plecăciune sau o reverență în toată regula – Ana Kuya insistase ca toți orfanii să învețe să-i salute pe cei câțiva oaspeți nobili ai ducelui. Și totuși, nu mi se părea nimerit să fac o reverență în pantaloni militari. Regele m-a salvat de la o gafă, făcându-ne un semn nerăbdător să ne apropiem.

— Veniți mai aproape! Adu-o lângă mine.

Întunecatul m-a condus până la baza platformei.

Regele m-a măsurat din cap până în picioare, apoi s-a încruntat, scoțând în afară buza de jos:

— E foarte simplă.

M-am înroșit și mi-am mușcat limba. Nici regele nu era cine știe ce. Avea o bărbie teșită, iar de aproape i se vedeau vasele sparte de pe nas.

— Arată-mi, a poruncit regele.

Mi s-a pus un nod în stomac. Sosise momentul. M-am uitat la Întunecatul, iar el mi-a făcut semn cu capul, apoi și-a desfăcut larg brațele. În sală s-a lăsat o liniște încordată, iar mâinile i s-au umplut cu șuvițe negre de întuneric, ce se ridicau șerpuind în aer. Și-a împreunat mâinile cu un pocnet puternic. Întunericul a cuprins sala și din mulțime s-au auzit strigăte speriate.

De data asta, eram mai pregătită pentru umbrele groase care m-au învăluit, dar tot mi se părea înfricoșător. În mod instinctiv, am întins brațul în față, căutând ceva de care să mă sprijin, și am simțit mâna goală a Întunecatului apucându-mă de încheietură. Am fost copleșită de același sentiment intens de siguranță, apoi a răsunat în mine chemarea Întunecatului, pură și irezistibilă, care cerea un răspuns. Cu un amestec de panică și ușurare, am simțit cum se ridica ceva în mine. De data asta, m-am lăsat în voia sa, n-am mai încercat

să mă opun.

Lumina s-a revărsat în sala tronului, învăluindu-ne în căldură și făcând țandări întunericul, ca pe un geam negru. Curtea a izbucnit în aplauze. Oamenii plâneau și se îmbrățișau între ei. O femeie a leșinat. Regele se ridicase de pe tron și bătea cel mai tare din palme, cu un aer triumfător.

Întunecatului mi-a dat drumul la mână, și lumina a dispărut.

— Extraordinar! a strigat regele. O minune!

A coborât treptele podiumului, urmat în liniște de preotul bărbos, apoi mi-a luat mâna între ale sale și a dus-o la buzele lui umede.

— Draga mea! a spus el. Scumpa mea fată!

Mi-am amintit ce-mi spusese Genya despre atenția regelui și am simțit că mi se face pielea găină, însă n-am îndrăznit să-mi retrag mâna. Norocul meu a fost că mi-a dat drumul după doar câteva clipe.

— Miraculos, pur și simplu miraculos! i-a spus el cu entuziasm Întunecatului, bătându-l ușor pe umăr. Vino, trebuie să facem planuri imediat.

După ce regele și Întunecatului s-au tras la o parte să stea de vorbă, preotul s-a apropiat de mine.

— Într-adevăr, o minune, a spus el, privind-mă cu o intensitate tulburătoare.

Ochii lui erau de un căprui atât de închis, încât păreau negri, iar hainele îi miroseau ușor a igrasie și tămâie. *Ca un mormânt*, mi-am spus în sinea mea, simțind că mi se zbârlește părul. Am fost ușurată când s-a îndepărtat de mine, alăturându-se regelui.

Apoi am fost imediat înconjurată de femei și bărbați frumoși îmbrăcați, care doreau să facă cunoștință cu mine și să-mi atingă mâna sau măcar mâneca. Se înghesuiau din toate părțile, înghiontindu-se și împingându-se ca să ajungă cât mai aproape de mine. Tocmai când simțeam că iarăși mă cuprinde panica, a apărut lângă mine Genya. Dar ușurarea mi-a fost de scurtă durată.

— Regina vrea să te cunoască, mi-a șoptit ea la ureche.

M-a condus prin mulțime până la o ușă îngustă care dădea spre un hol, apoi într-o cameră de zi ca o bijuterie, unde regina stătea întinsă pe un divan, ținând în brațe un cățeluș cu fața turtită, care când m-a văzut a început să adulmece curios.

Regina era o femeie frumoasă, cu părul blond și lucios aranjat într-o coafură perfectă, cu trăsături delicate, calme și elegante. Dar chipul ei avea și ceva ciudat. Irisurile ei păreau prea albastre, părul prea blond și pielea prea catifelată. M-am întrebat cât lucrase Genya la ea.

Era înconjurată de femei în rochii trandafirii și azurii, ale căror decolteuri erau brodate cu fir de aur și mici perle de râu. Dar toate păleau prin comparație cu Genya, care strălucea în *kefta* ei de culoarea smântânii, cu părul roșu ca focul.

— *Moya tsaritsa*, a spus Genya, făcând o reverență adâncă, aceasta este Invocatoarea Soarelui.

De data asta, a trebuit să aleg, așa că am făcut o mică plecăciune și am auzit câteva chicoteli dinspre doamne.

— Încântător, a spus regina. Îmi displace ipocrizia.

Am avut nevoie de eforturi uriașe ca să nu pufnesc în răs.

— Ești dintr-o familie Grisha? m-a întrebat ea.

I-am aruncat o privire neliniștită Genyei, care m-a încurajat cu un semn din cap.

— Nu, am răspuns eu, *moya tsaritsa*.

— Deci ești o țărăncă?

Am încuviințat din cap.

— Suntem norocoși să avem un asemenea popor, a spus regina, iar doamnele au încuviințat cu murmure discrete. Familia ta trebuie înștiințată despre noul tău statut. Genya o să trimită un mesager.

Genya a încuviințat din cap și a făcut încă o mică reverență. M-am gândit să încuviințez și eu, dar nu eram sigură că voiam să mint un cap încoronat.

— De fapt, Înălțimea Voastră, am fost crescută la moșia ducelui Keramsov.

Dinspre doamne s-a auzit o rumoare uimită, ba chiar și Genya s-a arătat surprinsă.

— O orfană! a exclamat regina cu un aer încântat. Minunat!

Faptul că părinții mei erau morți nu mi se părea deloc „minunat”, dar în lipsă de ceva mai bun, am bâiguit:

— Mulțumesc, *moya tsaritsa*.

— Toate astea trebuie să ți se pară foarte ciudate. Ai grijă ca viața de la curte să nu te corupă așa cum i-a corupt pe alții, a spus ea, ochii ei albaștri alunecând spre Genya.

Insulta era străvezie, dar chipul Genyei n-a trădat nicio reacție, ceea ce nu i-a fost pe plac reginei.

— Acum plecați, ne-a expediat ea cu un gest al mâinii ei pline de inele.

După ce am ajuns în hol, mi s-a părut ca o aud pe Genya bombănind:

— Vacă bătrână.

Dar înainte să mă hotărăsc dacă s-o întreb sau nu la ce se referise regina, ne-a ieșit în cale pe coridorul pustiu însuși Întunecatul.

— Cum a fost întâlnirea cu regina? a întrebat el.

— Habar n-am, am răspuns eu sincer. Tot ce mi-a spus a fost foarte drăguț, dar cât a durat întrevederea s-a uitat la mine ca și când aș fi fost ceva scuipat de câinele ei.

Genya a râs, iar buzele Întunecatului s-au curbat în umbra palidă a unui zâmbet.

— Bine ai venit la curte, a spus el.

— Nu-s sigură că-mi place.

— Nimănui nu-i place, a recunoscut el. Dar cu toții ne prefacem.

— Regele a părut mulțumit, am zis eu.

— Regele e un copil.

Am rămas cu gura căscată de spaimă și m-am uitat cu teamă în jur, să vad dacă nu cumva îl auzise cineva. Acești oameni comiteau crime de lezmajestate la fiecare pas. Dar Genya nu părea deloc tulburată de vorbele Întunecatului.

Probabil că Întunecatul mi-a observat stânjeneala, pentru că a spus:

– Dar astăzi l-ai făcut un copil foarte fericit.

– Cine era bărbosul de lângă rege? am întrebat eu, dornică să schimb subiectul.

– Aparatul.

– E un preot?

– Da, un fel de preot. Unii spun că e un fanatic. Alții că e un șarlatan.

– Și părerea domniei voastre?

– Cred că își are utilitatea lui, a zis el, apoi s-a întors spre Genya: Eu zic că am cerut destule de la Alina pe ziua de azi. Du-o înapoi în camera ei și pune să i se ia măsuri pentru *kefta*. O să-și înceapă instruirea chiar mâine.

Genya a făcut o mică plecăciune, apoi m-a luat de mână și am plecat. Eram copleșită de încântare și ușurare. Puterea mea – încă mi se părea ireal că puteam spune „puterea *mea*” – se arătase din nou și mă ajutase să nu mă fac de râs. Trecusem cu bine de întâlnirea cu regele și de audiența la regină. Și urma să primesc o *kefta* de Grisha.

– Genya, a strigat Întunecatul după noi, *kefta* o să fie neagră.

Genya a rămas cu gura căscată. M-am uitat la chipul ei șocat, apoi la Întunecatul, care deja se întorsese cu spatele.

– Așteptați! am strigat eu pe negândite, iar Întunecatul s-a oprit, fixându-mă cu ochii lui cenușii. Eu... dacă se poate, aș prefera o mantie albastră, ca a Invocatorilor.

– Alina! a exclamat Genya, evident îngrozită.

Dar Întunecatul i-a făcut semn să tacă.

– De ce? m-a întrebat el cu o mină indescifrabilă.

– Nu mă simt tocmai la largul meu printre Grisha și cred că mi-ar fi mai ușor să mă acomodez dacă... n-aș face notă discordantă.

– Ești chiar atât de dornică să fii ca toată lumea?

Am ridicat ușor bărbia. Se vedea clar că nu era de acord cu mine, dar nu aveam de gând să dau înapoi:

— Pur și simplu nu vreau să ies în evidență mai mult decât am făcut-o deja.

Întunecatul s-a uitat la mine câteva clipe. Nu-mi dădeam seama dacă se gândea la ce spusese sau încerca să mă intimideze, dar am strâns din dinți și i-am susținut privirea.

În cele din urmă, a încuviințat brusc:

— Cum dorești. O să porți o *kefta* albastră.

Și fără niciun alt cuvânt, ne-a întors spatele și a luat-o din loc.

Genya se uita la mine cu un aer consternat.

— Ce-i? am întrebat eu pe un ton defensiv.

— Alina, a zis Genya calm, niciunui alt Grisha nu i s-a permis vreodată să poarte culoarea Întunecatului.

— Crezi că e furios?

— Nu despre asta e vorba! Ar fi fost însemnul statutului tău, însemnul aprecierii de care te bucuri din partea Întunecatului. Te-ar fi așezat mult deasupra celorlalți.

— Ei bine, nu vreau să fiu mult deasupra celorlalți. Genya și-a desfăcut brațele cu un aer exasperat, apoi m-a luat de mână și m-a condus spre ieșirea din palat. Doi valetți în livrea ne-au deschis ușile mari, cu decorațiuni aurite. Dintr-odată, mi-am dat seama că, la fel ca veșmintele Genyei, uniformele lor erau albe, cu broderii aurii – culorile servitorilor. Deci nu era de mirare că, pentru ea, era un gest nebunesc să refuz oferta Întunecatului. Și poate că avea dreptate.

Gândul acesta m-a însoțit tot drumul până la Palatul Mic. Soarele era la asfințit, iar servitorii aprindeau felinarele care mărgineau aleea cu pietriș. După ce am urcat treptele care duceau la camera mea, am simțit că-mi chiorăie mațele.

M-am așezat lângă fereastră, uitându-mă la domeniul palatului. Am căzut pe gânduri, iar Genya i-a cerut unei servitoare să cheme o cusătoreasă și să-mi aducă cina în cameră. Dar, înainte să-i dea drumul servitoarei, s-a întors spre mine.

— Sau vrei să aștepți ca să iei masa cu Grisha mai încolo? m-a întrebat ea.

Am clătinat din cap. Eram mult prea obosită și copleșită de cele întâmplate ca să-mi doresc să fiu iarăși în mijlocul unei mulțimi.

— Dar tu rămâi cu mine? am întrebat-o eu.

Genya a șovăit.

— Bineînțeles, nu ești obligată, am adăugat eu repede. Sunt sigură că vrei să mănânci cu toți ceilalți.

— Nu, deloc. Atunci adu cina pentru două persoane, i-a spus ea ferm servitoarei, care a plecat în grabă.

Genya a închis ușa, s-a apropiat de măsuța de toaletă și a pus în ordine obiectele de pe ea: un pieptene, o perie, un toc și un borcănaș de cerneală. N-am recunoscut niciunul dintre acele obiecte, dar probabil cineva ceruse să fie aduse în cameră pentru mine.

Fără să se întoarcă cu fața, Genya a spus:

— Alina, trebuie să înțelegi că, de mâine, când îți vei începe instruirea... ei bine, Corporalki nu stau la masă cu Invocatorii. Iar Invocatorii nu iau masa cu Fabrikatorii, și...

Am devenit brusc defensivă:

— Stai, dacă nu vrei să iei cina cu mine, promit că n-am să lăcrimez în supă.

— Nu! a exclamat ea. Nu despre asta e vorba! Doar încerc să-ți explic cum merg lucrurile.

— Las-o baltă.

Genya a scos un oftat de exasperare:

— Nu înțelegi. E o mare onoare să-mi ceri să iau masa cu tine, dar celorlalți Grisha s-ar putea să nu le placă.

— De ce?

Genya a oftat și a luat loc pe unul dintre scaunele sculptate:

— Pentru că eu sunt considerată jucăria reginei. Pentru că ce fac eu nu li se pare important. Sunt o mulțime de motive...

M-am întrebat care puteau fi celelalte motive și dacă aveau vreo legătură cu regele. M-am gândit la servitorii în uniformă stând lângă fiecare ușă din Marele Palat, cu toții îmbrăcați în alb și auriu. Oare ce era în sufletul Genyei, care trăia izolată de cei din tagma ei, fără să fie

totuși un membru cu drepturi depline în anturajul curții?

— Ce ciudat, am spus eu după o vreme. Întotdeauna mi-am închipuit că, dacă ești frumos, poți să duci o viață mult mai ușoară decât ceilalți.

— Păi, chiar așa e, a zis Genya râzând, apoi am izbucnit și eu în râs.

Am fost întrerupte de niște ciocănituri în ușă. Era cusătoreasa, care venise să-mi ia măsurile, iar după ce a terminat și a început să-și strângă muselina și acele, Genya mi-a șoptit:

— Să știi că nici acum nu e prea târziu. Încă mai poți să...

Dar i-am retezat-o scurt.

— Albastru, am zis eu, cu toate că iarăși mi s-a pus un nod în stomac.

În cele din urmă, cusătoreasa a plecat, și ne-am îndreptat atenția spre mâncare. Nu era atât de neobișnuită pe cât mă așteptam – cam ce mâneam și la Keramzin în zilele de sărbătoare: terci de mazăre dulce, friptură de prepeliță cu miere și smochine proaspete. Mi-am dat seama că nu-mi fusese niciodată atât de foame și îmi venea să ling farfuria.

În timpul mesei, Genya a vorbit tot timpul, mai ales despre bârfele care circulau pe seama altor Grisha. Nu cunoșteam pe niciunul dintre cei pomeniți de ea, dar mă bucuram că nu trebuia să fac conversație, așa că m-am mulțumit să încuviințez din cap și să zâmbesc când mi se părea necesar. Când au plecat servitoarele din cameră, luând farfuriile și tacâmurile cu ele, nu mi-am putut stăpâni un căscat, iar Genya s-a ridicat în picioare.

— Vin mâine-dimineată să te duc la micul dejun. Va dura o vreme până ai să înveți locurile. Micul Palat poate să ți se pară un mic labirint, a spus ea, apoi buzele i s-au arcuit într-un zâmbet ironic: Ar trebui să te odihnești, mâine o să faci cunoștință cu Baghra.

— Baghra?

Genya a zâmbit malițios:

— Oh, da. E o adevărată desfătare.

Înainte s-o pot întreba ce voia să spună, mi-a făcut cu mâna și s-a strecurat pe ușă. Mi-am mușcat buza. Oare ce mă aștepta a doua zi?

După ce Genya a închis ușa în urma ei, am simțit că mă copleșește oboseala. Tulburarea pricinuită de gândul că poate chiar aveam o puterea reală, încântarea de a fi făcut cunoștință cu regele și regina, ciudatele minunății din Marele și Micul Palat mă făcuseră să nu simt oboseala, dar acum revenise – și era însoțită de un covârșitor sentiment de singurătate.

M-am dezbrăcat, mi-am atârnat uniforma cu grijă într-un cuier din spatele paravanului presărat cu stele și mi-am așezat cizmele cele noi și lucioase sub el. Am strâns între degete stofa aspră a vestonului, sperând să descopăr o senzație familiară, dar materialul nu avea textura obișnuită – era prea tare, prea nou. Dintr-odată, mi s-a făcut dor de vestonul meu vechi și murdar.

Am luat pe mine o cămașă de noapte albă, din bumbac moale, și m-am spălat pe față. În timp ce mă ștergeam cu prosopul, mi-am surprins chipul în oglinda de deasupra lavoarului. Poate că era de la lumina lămpii, dar mi s-a părut că arătam mai bine decât imediat după ce mă aranjase Genya. O clipă mai târziu, mi-am dat seama că mă holbam în oglindă și nu mi-am putut stăpâni un zâmbet. Deși nu-mi plăcea să mă uit în oglindă, riscam să devin vanitoasă.

M-am urcat în patul înalt, m-am strecurat în așternutul greu de mătase și blană, apoi am stins lampa. Am auzit vag o ușă închizându-se, voci care își urau noapte bună, zgomotele Micului Palat pregătindu-se de culcare. Mi-am ațintit privirea în întuneric. Era prima oară când aveam camera mea. La Keramzin dormisem într-o veche sală a portretelor transformată în dormitor, înconjurată de multe alte fete. În armată, dormisem în cazarmă sau în corturi cu ceilalți topografi. Noua mea cameră părea enormă și pustie. În liniștea ei, mi-au revenit în minte toate întâmplările de peste zi, și mi s-au umezit ochii.

Poate că a doua zi aveam să descopăr că totul fusese doar un vis, că Alexei încă era în viață, iar Mal era teafăr și nevătămat, că nimeni

nu încercase să mă omoare, că nu făcusem cunoștință cu regele și regina, că nu-l văzusem pe Aparat și că nici nu simțisem mâna Întunecatului pe ceafă. Poate că aveam să mă trezesc în mirosul focurilor de tabără, îmbrăcată cu hainele mele, pe micul meu pat de campanie, și aș fi putut să-i povestesc lui Mal acest vis ciudat și înfricoșător, și totuși frumos.

Mi-am frecat cu degetul mare rana din palmă și am auzit vocea lui Mal:

— O să fie bine, Alina. Ca de obicei.

— Așa sper și eu, Mal, am șoptit cu capul pe pernă, lăsând lacrimile să mă adoarmă.

Capitolul 8

După o noapte agitată, m-am trezit devreme și n-am mai reușit să adorm. Lumina soarelui se revărsa prin ferestre, pentru că uitasem să trag draperiile înainte de culcare. M-am gândit să mă duc să le trag și să încerc să adorm la loc, dar mă simțeam vlăguită. Nu-mi dădeam seama dacă mă tot întorceam de pe o parte pe alta din cauza grijilor și temerilor sau din pricina luxului nefamiliar de a sta întinsă pe un pat adevărat după atâtea luni în care dormisem în paturi de campanie strâmbe sau direct pe pământul tare, în sacul de dormit.

M-am întins și mi-am plimbat un deget peste păsările și florile minuțios sculptate pe tăblie. Deasupra mea, prin despicătura baldachinului, se vedea tavanul pictat în culori vii cu un model complicat din frunze, flori și păsări în zbor. În timp ce număram frunzele unei ghirlande de ienupăr, simțind că iarăși mă fura somnul, am auzit un ciocănit ușor în ușă. Am dat la o parte așternutul greu și mi-am vârât picioarele în papuceii căptușiți cu blană așezați lângă pat.

Când am deschis ușa, am văzut o servitoare care mă aștepta cu un rând de haine, o pereche de cizme și o *kefta* de un albastru-închis atârnată pe braț. Nici n-am apucat să-i mulțumesc bine, că a și făcut o plecăciune, îndepărtându-se în grabă.

După ce am închis ușa, am pus cizmele și hainele pe pat, iar *kefta* cea nouă am atârnat-o cu grijă de paravan.

O vreme, am rămas cu ochii ațintiți la ea. Îmi petrecusem întreaga viață în haine primite de la orfani mai în vârstă, apoi în uniforma Armatei Întâi. Niciodată nu avusesem haine croite pentru mine. Și niciodată nu visasem că voi purta o *kefta* de Grisha.

M-am spălat pe față și m-am pieptănat. Habar n-aveam când

urma să vină Genya, deci nu știam dacă rămânea timp și de o baie. Îmi doream cu disperare un pahar de ceai, dar nu aveam curaj să chem o servitoare. În cele din urmă, n-am mai găsit nimic de făcut.

Așa că am hotărât să mă îmbrac cu hainele de pe pat: pantaloni strâmți, dintr-un material cum nu mai văzusem, ce părea să se muleze pe picioare și să se întindă ca o a doua piele, o bluză lungă din bumbac subțire, cu un cordon albastru-închis, și o pereche de cizme. Dar nu părea corect să le spun „cizme”, pentru că purtasem cizme la viața mea și nu semănau nici pe departe cu ce aveam acum în picioare – acestea erau făcute dintr-o piele neagră, foarte moale, și mi se mulau perfect pe gambe. Mi se păreau niște haine ciudate, asemănătoare cu cele purtate de țărani și arendași. Dar materialele erau mai fine și mai scumpe decât putea visa un țăran să-și permită vreodată.

După ce m-am îmbrăcat, am aruncat o privire spre *kefta*. Oare chiar aveam s-o pun pe mine? Oare chiar aveam să fiu o Grisha? Părea imposibil.

E doar o haină, m-am muștrătat în sinea mea.

Am inspirat adânc, am luat *kefta* de pe paravan și am pus-o pe mine. Era mai ușoară decât părea și, la fel ca celelalte haine, îmi venea ca turnată. Am încheiat năstureii ascunși din față și m-am dat câțiva pași înapoi, încercând să mă privesc în oglinda de deasupra lavoarului. *Kefta* era de un albastru foarte închis, precum cerul nopții, și îmi ajungea aproape până la glezne. Mânele erau largi și, cu toate că semăna cu un fel de mantie, era atât de elegantă, încât mă simțeam de parcă aș fi purtat o rochie. Apoi am observat broderiile de la mâneci. La fel ca toți Grisha, *Etherealki* își semnalau apartenența la un grup din cadrul ordinului lor prin culoarea broderiilor: albastru deschis pentru *Iscă-Valuri*, roșu pentru *Inferni* și argintiu pentru *Furtunoși*. Mânele mele erau brodate cu auriu. Mi-am plimbat degetele pe firele strălucitoare, simțind un fior de neliniște, și am tresărit de spaimă când am auzit ciocănituri în ușă.

— Foarte frumos, a zis Genya când i-am deschis ușa. Dar ai fi

arătat mai bine în negru.

Am scos limba la ea – foarte elegant din partea mea –, apoi am pornit repede pe culoar în urma ei și am coborât scările. Genya m-a condus în aceeași sală în care ne adunaserăm cu o zi înainte, ca să plecăm în procesiune spre Marele Palat. Acum nu mai era la fel de aglomerată, dar zumzetul animat al conversațiilor se auzea în continuare. În colțuri, Grisha erau strânși în jurul samovarelor sau tolăniți pe divane, încălzindu-se lângă sobe elegante de teracotă. Alții luau micul dejun la cele patru mese lungi dispuse în formă de pătrat în mijlocul sălii. Și acum s-a făcut liniște când am intrat, dar măcar de data asta Grisha s-au prefăcut că-și continuă conversațiile când am trecut pe lângă ei.

Două fete în veșmintele Invocatorilor s-au apropiat în grabă de noi. Am recunoscut-o pe Marie, cea care avusese o dispută cu Sergei înainte de procesiune.

– Alina! m-a întâmpinat ea. Ieri n-am apucat să facem cunoștință cum se cuvine. Eu sunt Marie, iar ea e Nadia.

A făcut semn spre o fată cu obraji rotunzi și rumeni, care mi-a zâmbit prietenos, dezvelindu-și dinții.

Apoi Marie m-a luat pe după braț, întorcându-i înapoi spatele Genyei:

– Vino să stai cu noi!

M-am încruntat și am dat să protestez, dar Genya a clătinat imediat din cap și a spus:

– Du-te, locul tău e lângă Etherealki. Vin să te iau după micul dejun, să-ți prezint împrejurimile.

– Putem să-i arătăm noi locurile..., a început Marie.

Dar Genya a întrerupt-o:

– Să-ți prezint împrejurimile, *după cum mi-a cerut Întunecatul*.

Marie s-a îmbujorat:

– Cumva ești servitoarea ei?

– Cam așa ceva, a spus Genya, apoi a plecat să-și toarne un pahar de ceai.

— Și-a cam luat-o în cap, a zis Nadia, pufnind ușor.

— E din ce în mai îngâmfată, a încuviințat Marie, apoi s-a întors spre mine și mi-a zâmbit radios: Îmi închipui că ești lihnită!

M-a condus spre una dintre mesele lungi și, când am ajuns, doi servitori au făcut un pas în față să ne tragă scaunele.

— Noi stăm aici, la dreapta Întunecatului, a spus Marie cu mândrie în glas, făcând semn spre masa la care stăteau mai mulți Grisha în *kefte* albastre. Corporalki stau acolo, a continuat ea, aruncând o privire disprețuitoare spre masa de vizavi, la care Sergei lua micul dejun cu o mină încruntată, împreună cu alți câțiva Grisha în veșminte roșii.

Mi-a trecut prin minte că, într-adevăr, noi stăteam la dreapta Întunecatului, dar Corporalki erau la fel de aproape de el, deși stăteau la stânga lui – însă nu i-am spus nimic Mariei.

Masa Întunecatului era goală, singurul semn al prezenței sale fiind jilțul de abanos. Am întrebat-o pe Nadia dacă avea să ia și el micul dejun cu noi, iar ea a clătinat viguros din cap.

— Oh, nu! a spus ea. Se întâmplă extrem de rar să mănânce cu noi.

Am ridicat din sprâncene. Toată tevatura asta legată de cine stă mai aproape de Întunecatul, iar el nici măcar nu se sinchisea să vină la masă?

În fața noastră se aflau farfurii cu pâine de secară și hering marinat, iar eu a trebuit să-mi stăpânesc greața. Uram heringul. Din fericire, era o mulțime de pâine și, spre surprinderea mea, pe masă erau și prune tăiate în două, care probabil fuseseră culese din seră. Un servitor ne-a adus ceai fierbinte de la unul dintre samovarele mari.

— Zahăr! am exclamat eu, văzând micul bol pe care servitorul l-a așezat în fața mea.

Marie și Nadia au schimbat o privire, iar eu m-am îmbujorat. Zahărul era raționalizat în Ravka de o sută de ani, dar părea că nu era o marfă rară în Micul Palat.

Ni s-au alăturat alți câțiva Invocatori care, după scurte prezentări,

au început să mă asalteze cu întrebări.

De unde eram? Din nord – Mal și cu mine nu mințiserăm niciodată în legătură cu regiunea din care eram, dar nu spuneam întregul adevăr.

Chiar eram desenatoare de hărți? Da.

Chiar fusesem atacată de fjerdani? Da.

Câte volcre omorâsem? Niciuna.

Cu toții au fost dezamăgiți de acest ultim răspuns, mai ales băieții.

– Dar am auzit că ai omorât câteva sute când a fost atacat vasul, a protestat un băiat pe nume Ivo, ale cărui trăsături fine aminteau de o nurcă.

– Ei bine, n-am omorât niciuna, am spus eu, apoi am adăugat: Sau cel puțin așa cred. Am... ăăă... leșinat.

– Ai leșinat? m-a întrebat Ivo îngrozit.

Am fost extrem de recunoscătoare când am simțit o lovitură ușoară pe umăr și am văzut-o pe Genya, care îmi venise în ajutor.

– Mergem? m-a întrebat ea, fără să-i bage în seamă pe cei din jur.

Mi-am luat la revedere în grabă și am evadat dintre ei, simțind că ne urmăresc cu privirea.

– Cum a fost micul dejun? a întrebat Genya.

– Îngrozitor.

– Hering și secară? a zis ea cu dezgust.

Am încuviințat din cap, deși, sinceră să fiu, mă concentrasem mai mult asupra interogatoriului.

– Nasol, a strâmbat ea din nas.

– Dar *tu* ce ai mâncat? am întrebat eu cu un aer curios.

Genya a aruncat o privire peste umăr, să se asigure că nu ne aude nimeni, apoi mi-a șoptit:

– Una dintre bucătărese are o față cu niște coșuri oribile pe față. Eu îi tratez coșurile, iar ea îmi trimite în fiecare dimineață din pateurile și prăjiturile pe care le pregătește pentru Marele Palat. Sunt divine!

Am zâmbit și am clătinat din cap. E drept că ceilalți Grisha o

desconsiderau pe Genya, dar avea propria ei putere și influență.

— Dar să nu spui la nimeni, a adăugat Genya. Întunecatul e foarte încântat de ideea că toți mâncăm cu dragă inimă mâncăruri țărănești. Ferească sfinții să uităm că suntem ravkani *adevărați*.

Mi-a venit să pufnesc în răs, dar m-am înfrânat. Micul Palat oferea o versiune a vieții de iobag numai bună pentru cărțile de povești, versiune la fel de asemănătoare cu adevărata Ravkă precum strălucirea și poleiala curții regale. Grisha păreau obsedați să imite viața iobagilor, până și în privința hainelor pe care le purtam pe sub *kefte*. Dar era ceva caraghios în a mânca „cu dragă inimă mâncăruri țărănești” din farfurii de porțelan, sub o cupolă poleită cu aur adevărat. Și ce țaran n-ar fi ales pateurile și prăjiturile în locul heringului marinat?

— Nu spun la nimeni, am promis eu.

— Bine! Și dacă ești foarte drăguță cu mine, s-ar putea să le și împart cu tine, mi-a făcut ea cu ochiul. Uite, mi-a arătat ea o pereche de uși duble masive, astea duc la bibliotecă și la sălile de studiu. Pe aici te întorci în camera ta, a continuat ea, întinzând mâna spre dreapta. Iar pe aici, ajungi la Marele Palat, a spus ea, arătându-mi ușile duble din stânga.

Apoi a pornit spre bibliotecă.

— Și pe acolo unde se ajunge? am întrebat eu, făcând semn cu capul spre ușile duble închise, din spatele mesei rezervate Întunecatului.

— Dacă se deschid acele uși, să fii atentă. Duc la sala de consiliu a Întunecatului și la apartamentul său.

Când m-am uitat mai de aproape la ușile împodobite cu multe sculpturi, am reușit să disting simbolul ascuns al Întunecatului în vâlmășagul de viță de vie și animale în fugă. M-am smuls din fața lor și am pornit în grabă după Genya, care deja se îndrepta către ieșirea din sală.

Am urmat-o pe un coridor care ducea la altă pereche de uși enorme. Acestea fuseseră sculptate în așa fel încât să semene cu

copertile unei cărți vechi, iar când Genya le-a deschis, am rămas cu gura căscată.

Biblioteca se întindea pe două etaje și avea pereții acoperiți cu cărți de la podea până în tavan. La etaj era un balcon ce dădea înconjur încăperii, iar cupola era făcută în întregime din sticlă, astfel încât biblioteca era inundată de lumina dimineții. Lângă pereți erau așezate fotolii pentru citit și câteva mese mici. În mijlocul camerei, chiar sub cupola strălucitoare de sticlă, se afla o masă rotundă, cu o bancă circulară.

— Va trebui să vii aici pentru istorie și teorie, a spus Genya, conducându-mă dincolo de masă, în celălalt capăt al încăperii. Eu am terminat cu toate astea demult. Atât de plicticos! a adăugat ea, apoi a râs. Închide gura. Arăți ca un păstrăv.

Am închis imediat gura, dar asta nu m-a împiedicat să mă uit în jur cu un aer uluit. Biblioteca ducelui mi se părea uriașă, dar, prin comparație cu aceasta, era un biet șopron. Tot ce văzusem la Keramzin părea dărăpănat și șters pe lângă frumusețile din Micul Palat, dar mă întrista că gândeam așa. Oare ce ar fi văzut ochii lui Mal?

Am încetinit pasul. Grisha avea dreptul să primească musafiri? Putea Mal să mă viziteze la Os Alta? Desigur, trebuia să-și îndeplinească datoria în regimentul său, dar dacă ar fi putut obține o permisie... O posibilitate care m-a umplut de entuziasm. Micul Palat nu mi se mai părea atât de intimidant la gândul că aș fi putut să-i străbat coridoarele împreună cu prietenul meu cel mai bun.

Am ieșit din bibliotecă printr-un alt rând de uși duble și am ajuns într-un hol întunecat. Genya a luat-o la stânga, dar eu am aruncat o privire spre dreapta și am văzut doi Corporalki ieșind pe niște uși duble vopsite în roșu. S-au uitat la noi cu un aer neprietenos, apoi au dispărut în întuneric.

— Vino, mi-a șoptit Genya, luându-mă de mână și trăgându-mă spre ea.

— Unde duc ușile acelea? am întrebat eu.

— Spre sălile de anatomie.

M-au trecut fiori. Corporalki. Vindecători și... Sfășie-Inimi. Trebuiau să exerseze undeva, dar nu voiam să mă gândesc în ce consta practica lor. Am iuțit imediat pasul – nu voiam să rămân singură în preajma acelor uși.

La capătul holului, ne-am oprit în fața unor uși din lemn deschis la culoare, acoperite cu păsări și flori sculptate cu migală. Florile aveau diamante galbene în centru, ochii păsărilor păreau făcuți din ametist, iar clanțele aveau formă de mână. Genya a apăsat pe una dintre ele și a deschis ușa.

Atelierele Fabrikatorilor fuseseră amplasate în așa fel încât să profite cât mai mult de lumina limpede dinspre răsărit, iar pereții erau acoperiți aproape în întregime cu ferestre. Aceste încăperi luminoase îmi aminteau un pic de Cortul Documentelor, dar, în loc de atlase, teancuri de hârtii și călimări, pe mesele de lucru se vedeau suluri de țesătură, bucăți de sticlă, gheme de fir de aur și de oțel, precum și bucăți de piatră răsucite în mod ciudat. Într-un colț se aflau câteva cutii cu pereți de sticlă, ce adăposteau flori și insecte exotice, ba chiar și șerpi – m-au trecut fiori când i-am văzut.

Îmbrăcați cu *keftele* lor de un violet-închis, Materialki stăteau aplecați deasupra meselor de lucru, dar m-au fixat îndelung cu privirea când am trecut pe lângă ei. La o masă, două Fabrikatoare prelucrau o bucată de material topit, care m-am gândit că urma să devină oțel Grisha, iar pe tăblia lor erau împrăștiate fragmente de diamante și borcane pline cu viermi de mătase. La o altă masă, un Fabrikator cu o pânză legată în jurul nasului și gurii măsoara un lichid gros, de culoare neagră, care mirosea a catran. Genya m-a condus spre un Fabrikator care stătea aplecat deasupra câtorva mici discuri de sticlă. Era palid, slab ca o trestie, și ar fi avut mare nevoie de un frizer.

— Bună, David, a spus Genya.

David a ridicat privirea, a clipit, apoi a salutat ușor din cap și s-a aplecat iarăși deasupra mesei.

Genya a oftat:

– David, ea e Alina.

David a scos un mormăit.

– Invocatoarea Soarelui, a adăugat Genya.

– Astea sunt pentru tine, a zis el, fără să ridice privirea.

Am aruncat o privire la discurile pe care mi le-a arătat.

– Ah, ăăă... mulțumesc, am bâiguit eu.

Nu știam ce să mai spun, iar când m-am uitat la Genya, s-a mulțumit să ridice din umeri, dând ochii peste cap.

– *La revedere, David*, a zis ea, tărăgănând cuvintele.

David a mormăit încă o dată, iar Genya m-a luat de mână și m-a scos într-un balcon cu boltă, care dădea spre o pajiște tunsă cu grijă.

– Nu i-o lua în nume de rău, a spus ea. David e un fierar extraordinar. Face săbii foarte ascuțite, care intră în carne ca-n brânză. Dar dacă nu ești făcută din metal sau sticlă, nu-i poți stârni interesul.

Tonul Genyei era degajat, dar am simțit în el o undă de sarcasm, iar când m-am uitat la ea, am văzut că pe pomeții ei perfecți apăruseră două pete roșiatice. M-am uitat pe fereastră și l-am văzut pe David, cu umerii lui osoși, cu părul șaten și ciufulit. Am zâmbit. Dacă o făptură superbă precum Genya se putea îndrăgosti de un Fabrikator costeliv și studios, poate că exista speranță și pentru mine.

– Ce-i? a spus ea, observându-mi zâmbetul.

– Nimic, nimic.

Genya a mijit ochii cu un aer bănuitor, dar mi-am ținut gura. Am străbătut balconul de pe peretele estic al Micului Palat, trecând pe lângă alte ferestre ce dădeau în atelierele Fabrikatorilor. Apoi am cotit la stânga și ferestrele au dispărut. Genya a iuțit pasul.

– De ce nu mai sunt ferestre? am întrebat eu.

Genya s-a uitat cu un aer neliniștit la peretele masiv. Era singura porțiune din Micul Palat neacoperită cu sculpturi:

– Suntem în dreptul sălilor de anatomie folosite de Corporalki.

— Și n-au nevoie de lumină ca să... își facă treaba?
— Au luminoare, cum este cel din bibliotecă. Preferă varianta asta, pentru că astfel își pot ține secretele la adăpost.

— Dar ce fac înăuntru? am întrebat eu, deși nu eram cu totul sigură că voiam să aflu răspunsul.

— Numai Corporalki știi. Dar se zvonește că, împreună cu Fabrikatorii, pun la cale noi... experimente.

M-au trecut fiori și m-am simțit ușurată când am cotit iarăși la stânga, iar ferestrele au reapărut. Prin ele se vedeau încăperi precum cea în care dormeam eu, și mi-am dat seama că erau dormitoarele de la parter. Eram recunoscătoare că mi se dăduse o cameră la etajul trei. Desigur, aș fi preferat să nu urc atâtea trepte, dar acum, că aveam pentru prima oară o cameră numai a mea, îmi părea bine că lumea nu putea trece prin fața ferestrei mele.

Genya mi-a făcut semn spre lacul pe care îl văzusem din dormitorul meu.

— Acolo trebuie să ajungem, mi-a spus ea, arătându-mi construcțiile albe presărate pe țârm. La pavilioanele Invocatorilor.

— Tocmai acolo?

— E locul cel mai sigur pentru antrenamentele Invocatorilor. Câțiva Inferni cuprinși de entuziasm ar putea transforma tot palatul în scrum.

— Ah, la asta nu m-am gândit.

— Dar asta nu-i nimic. Fabrikatorii au un loc tocmai în afara orașului, unde își testează explozibili. Pot aranja să faci o vizită și acolo, a adăugat ea cu un zâmbet malițios.

— Mai bine nu.

Am coborât câteva trepte până la o potecă de pietriș, apoi am pornit spre lac. Pe măsură ce ne apropiam, pe celălalt mal al lacului se profila tot mai limpede o clădire. Și, spre surprinderea mea, în jurul ei am văzut copii care alergau și țipau. Erau copii în roșu, albastru și violet. La auzul unui clopot, cu toții au lăsat joaca și au dat fuga înăuntru.

— O școală? am întrebat eu.

Genya a încuviințat din cap:

— Când se descoperă un talent Grisha, copilul este adus aici pentru antrenament. Acolo am învățat aproape toți Mica Știință.

Iarăși mi-am amintit de ziua când îi văzusem pe cei trei examinatori Grisha în camera de zi de la Keramzin. Cum de nu-mi descoperiseră abilitățile atunci, cu ani în urmă? Îmi era greu să-mi închipui cum ar fi arătat viața mea dacă mi le-ar fi descoperit. Aș fi fost îngrijită de servitori, în loc să lucrez cot la cot cu ei. N-aș fi devenit cartografă și nici măcar n-aș fi învățat să desenez o hartă. Și care ar fi fost soarta Ravkăi? Dacă aș fi învățat să-mi folosesc puterea, poate că Falia Umbrei ar fi fost deja un capitol încheiat. Mal și cu mine n-ar fi trebuit să luptăm niciodată cu volcrele. De fapt, Mal și cu mine probabil am fi uitat de mult unul de celălalt.

Am privit iarăși școala de peste lac:

— Ce se întâmplă cu ei după ce termină?

— Devin membri în Armata a Doua. Mulți sunt trimiși la case mari, să servească familii de nobili, sau sunt trimiși să lupte alături de Armata Întâi, pe frontul de nord sau cel de sud, sau în apropierea Faliei. Cei mai buni rămân la Micul Palat, să-și desăvârșească pregătirea, apoi intră în serviciul Întunecatului.

— Și familiile lor? am întrebat eu.

— Sunt recompensate generos. Familia unui Grisha nu duce niciodată un trai strâmtorat.

— Nu la asta m-am referit. Nu merg niciodată în vizită la familiile lor?

Genya a ridicat din umeri:

— Nu mi-am mai văzut familia de la cinci ani. Aici e casa mea.

M-am uitat la Genya și la veșmintele sale albe cu broderii aurii, dar nu eram foarte convinsă de spusele ei. Îmi petrecusem la Keramzin cea mai mare parte a vieții, dar acolo nu mă simțisem niciodată acasă. Același lucru îl puteam spune și despre Armata Regelui, în care petrecusem un an de zile. Doar în preajma lui Mal

mă simțeam acasă, dar nici măcar relația cu el nu trecuse proba timpului. În ciuda frumuseții ei, poate că Genya și cu mine nu eram chiar atât de diferite.

Când am ajuns pe malul lacului, am trecut pe lângă clădirile albe de piatră, dar Genya s-a oprit abia când am ajuns la o potecă ce se îndepărta de lac și șerpuia prin pădure.

— Am ajuns, a spus ea.

M-am uitat în lungul potecii și am zărit cu greu o căsuță de piatră ascunsă între umbrele copacilor.

— Acolo? am întrebat eu.

— Nu pot să te însoțesc. Nu că n-aș vrea.

M-am uitat iarăși în lungul potecii și am simțit un fior pe șira spinării.

Genya m-a privit cu un aer compătimitor:

— Baghra nu e chiar așa de rea, după ce te obișnuiești cu ea. Dar ar fi bine să nu întârzi.

— Bine, am zis eu repede, pornind cu pas iute pe potecă.

— Succes! mi-a urat Genya.

Căsuța de piatră era circulară și am observat cu neliniște că părea să nu aibă nicio fereastră. Am urcat cele câteva trepte care duceau la ușă și am ciocănit. N-a răspuns nimeni, așa că am ciocănit încă o dată și am așteptat. Nu știam ce să fac. M-am uitat în spate, dar Genya plecase. Am ciocănit din nou, apoi mi-am luat inima în dinți și am deschis ușa.

M-a lovit un val de căldură și am început să transpir instantaneu în noile mele haine. După ce mi s-au obișnuit ochii cu întunericul, am reușit să disting un pat îngust, un lavoar și o plită cu un ibric pe ea. În mijlocul încăperii se aflau două scaune și o sobă de teracotă în care ardea un foc puternic.

— Ai întârziat, a spus o voce aspră.

M-am uitat în jur, dar n-am văzut pe nimeni în mica încăpere. Apoi am zărit o umbră mișcându-se și aproape că mi s-au tăiat picioarele.

— Închide ușa, fata mea, că iese căldura.

Am închis ușa.

— Bun, iar acumă să aruncăm o privire.

Am vrut să mă răsucesc pe călcâie și s-o iau la fugă, dar mi-am spus în sinea mea să las prostiile deoparte și m-am apropiat de foc. Umbra a ieșit de după sobă și s-a uitat la mine în lumina flăcărilor.

Prima impresie a fost că am în față o femeie incredibil de bătrână, dar când m-am uitat mai cu atenție, nu mi-am putut da seama de ce am crezut asta. Trăsăturile colțuroase ale Baghrăi erau acoperite de o piele întinsă și catifelată. Avea spatele drept, trupul zvelt ca al unui acrobat sulii, iar în părul ei negru ca smoala nu se vedea niciun fir cărunt. Și totuși, focul dădea chipului ei un aer înfricoșător, ca de craniu – un amestec de oase proeminente și goluri adânci. Era îmbrăcată cu o *kefta* veche, de o culoare incertă. A înhățat un baston cu vârful tocit ce părea cioplit dintr-un lemn pietrificat, de culoare argintie.

— Vasăzică, a spus ea cu voce scăzută și groasă, tu ești Invocatoarea Soarelui. Ai venit să ne salvezi. Ești cam pirpirie.

M-am mutat de pe un picior pe celălalt cu un aer stânjenit.

— Ei bine, fata mea, ești mută?

— Nu, am reușit eu să spun.

— Ei, așa da. De ce n-ai fost supusă la teste când erai mică?

— Am fost testată.

— Hm, a răspuns ea, apoi i s-a schimbat expresia.

M-a fixat cu o privire scrutătoare și insondabilă, și am simțit că mă trec fiori reci, în ciuda căldurii din încăpere.

— Sper că ești mai puternică decât pari, fata mea, a zis ea pe un ton aspru.

O mână osoasă s-a năpustit din mâneca mantiei și s-a încleștat în jurul încheieturii mele.

— Acum, a spus ea, să vedem de ce ești în stare.

Capitolul 9

A fost un dezastru total. Când Baghra mi-a înhățat încheietura mâinii cu degetele ei osoase, mi-am dat seama imediat că era o amplificatoare, la fel ca Întunecatul. Am simțit revărsându-se în mine aceeași siguranță, iar lumina soarelui a invadat camera, strălucind pe pereții de piatră ai căsuței. Dar când mi-a dat drumul și mi-a cerut să-mi chem singură puterea, am fost neputincioasă. M-a muștrat, m-a luat cu frumosul, ba chiar m-a lovit o dată cu bastonul.

— Ce să fac cu o fată care nu-și poate chema puterea? a bombănit ea. Și copiii pot face asta.

M-a luat iarăși de încheietură, și am simțit cum se ridică în mine lucrul acela, străduindu-se să iasă la iveală. M-am îndreptat spre el, încercând să-l apuc, fiind sigură că-l voi putea atinge. Apoi Baghra mi-a dat drumul, iar puterea s-a îndepărtat de mine, căzând ca o piatră. În cele din urmă, Baghra m-a expediat cu un gest scârbit al mâinii.

Nici restul zilei nu a decurs mai bine. Mi-am petrecut a doua parte a dimineții în bibliotecă, unde mi s-a dat un ditamai teancul de cărți de teorie și istorie Grisha și mi s-a adus la cunoștință că nu era decât o mică parte din lista mea de lecturi. La prânz, am căutat-o pe Genya, dar era de negăsit. Am luat loc la masa Invocatorilor și am fost imediat înconjurată de Etherealki.

Ciuguleam din mâncarea care mi se pusese în față, în timp ce Marie și Nadia mă asaltau cu întrebări: cum fusese prima mea lecție, unde era camera mea, dacă voiam să merg cu ele la *banya* în seara aceea. Când și-au dat seama că nu aveau să scoată mare lucru de la mine, și-au îndreptat atenția către ceilalți Invocatori și au început să stea de vorbă despre lecțiile lor. În timp ce eu mă chinuiam cu

Baghra, ceilalți Grisha studiau teorie avansată, limbi străine, strategie militară. Din câte am înțeles, făceau această pregătire pentru că vara următoare aveau să părăsească Micul Palat. Cei mai mulți dintre ei aveau să meargă la cazarmile de lângă Falie, pe frontul de sud sau pe cel de nord, unde îi așteptau poziții de conducere în Armata a Doua. Dar cea mai mare onoare era să li se ceară să-l însoțească pe Întunecatul, la fel ca Ivan.

Mă străduiam să fiu atentă, dar mintea îmi zbură întruna la lecția dezastruoasă cu Baghra. La un moment dat, am dedus că Marie probabil îmi pusese o întrebare, pentru că ea și Nadia se uitau țintă la mine.

— Scuze, ce-ai spus? am întrebat eu.

Cele două au schimbat o privire.

— Vrei să mergi cu noi la grajduri? a întrebat Marie. Pentru antrenamentele de luptă.

Antrenamente de luptă? M-am uitat peste micul orar pe care mi-l lăsase Genya. După masa de prânz, erau trecute următoarele cuvinte: „Antrenamente de luptă, Botkin, Grajdurile de Vest”. Așadar, ziua urma să devină și mai nasoală.

— Sigur, am răspuns eu apatic, ridicându-mă odată cu ele.

Servitorii s-au apropiat imediat să ne tragă scaunele și să strângă masa. Oare aveam să mă obișnuiesc vreodată să fiu servită?

— *Ne brinite*, a spus Marie chicotind.

— Ce? am întrebat eu nedumerită.

— *To ce biti zabavano*.

Nadia a chicotit și ea:

— A spus: „Nu-ți face griji. O să fie distractiv.” E dialectul suli. Marie și cu mine îl învățăm în caz că o să fim trimise în vest.

— Ah, am răspuns eu.

— *Shu si yuyan Suli*, a spus Sergei, trecând cu pași mari pe lângă noi. În dialectul shu, asta înseamnă: „Suli e o limbă moartă.”

Marie s-a încruntat, iar Nadia și-a mușcat buza.

— Sergei studiază shu, a șoptit Nadia.

— M-am prins, am zis eu.

Tot drumul până la grajduri, Marie s-a plâns de Sergei și de ceilalți Corporalki și a dezbătut avantajele dialectului suli față de shu. Suli era dialectul cel mai bun pentru misiuni în nord-vest, în timp ce cunoașterea limbii shu te condamna la traducerea documentelor diplomatice. Sergei era un idiot care mai bine ar fi învățat negustoria la Kerch. Marie a făcut o scurtă pauză să-mi arate *banya*, un sistem elaborat de băi cu aburi și bazine cu apă rece adăpostite într-o pădurice de mesteceni de lângă Micul Palat, apoi s-a lansat imediat într-o critică necruțătoare împotriva Corporalkilor, care foloseau băile în exces noapte de noapte.

Poate că, până la urmă, antrenamentele de luptă nu aveau să fie chiar atât de neplăcute. Marie și Nadia mă făceau să-mi doresc din tot sufletul să dau cu pumnul în ceva.

În timp ce traversam peluza dinspre vest, am avut brusc senzația că sunt urmărită. Am ridicat privirea și am văzut pe cineva stând în picioare la mică distanță de alee, aproape ascuns de umbra unui șir de arbori scunzi. Nu puteam să nu recunosc straiile lungi, de culoare maro, și barba neagră și murdară – în plus, chiar și de la acea distanță, am simțit intensitatea înfiorătoare a privirii Aparatului. Am iuțit pasul să le prind din urmă pe Marie și Nadia, dar am simțit că mă urmărește privirea lui, iar când m-am uitat peste umăr, Aparatul era tot acolo.

Sălile de antrenament se aflau aproape de grajduri. Erau spațioase, goale, cu tavane înalte și podele de pământ bătătorit, iar lângă pereți erau înșirate arme de tot felul. Instructorul nostru, Botkin Yul-Erdene, nu era Grisha, ci un fost mercenar din Shu Han, care luptase în războaiele de pe toate continentele, în solda tuturor armatelor care își puteau permite să plătească pentru neobișnuita lui înclinație spre violență. Avea păr cărunt și ciufulit, iar gâtul îi era brăzdat de o cicatrice înfiorătoare – cineva încercase să i-l taie. Mi-am petrecut următoarele două ore blestemându-l pe cel care încercase, pentru că nu făcuse o treabă mai bună.

Botkin a început cu exerciții de rezistență, punându-ne să alergăm pe domeniul palatului. M-am străduit din răspuțeri să țin pasul cu ceilalți, dar, ca de obicei, eram neîndemânată și lipsită de vlagă, așa că am rămas repede în urma lor.

— Asta vă învață în Armata Întâi? a pufnit el cu un puternic accent shu, în timp ce eu mă chinuiam să urc un deal.

Gâfâiam prea tare ca să-i pot răspunde.

Când ne-am întors la sălile de antrenament, ceilalți Invocatori s-au grupat doi câte doi pentru exerciții de box, iar Botkin a insistat să-mi fie partener. Următoarea oră a fost un talmeș-balmeș de îmbrânceli și pumni dureroși.

— Parează! țipa el, împingându-mă în spate. Hai, micuțo, mai repede! Sau fetei îi place să fie lovită?

Singura consolare era că, în sălile de antrenament, nu aveam voie să ne folosim abilitățile Grisha. Deci măcar n-am fost supusă rușinii de a recunoaște că nu-mi puteam invoca puterea.

La un moment dat, ajunsesem atât de obosită și mă durea trupul atât de tare, încât îmi venea să mă întind pe jos și să-l las să mă lovească cu picioarele, dar în scurtă vreme Botkin a pus capăt cursului. Înainte să ieșim pe ușă, a strigat:

— Măine, fata cea mică vine mai devreme, să se antreneze cu Botkin.

M-am străduit să nu scâncesc.

După ce am ajuns împleticindu-mă în camera mea și am făcut baie, nu mai voiam decât să mă strecur în așternut. Dar am făcut un efort și am coborât în sala cea mare pentru cină.

— Unde e Genya? am întrebat-o pe Marie după ce am luat loc la masa Invocatorilor.

— Genya mănâncă la Marele Palat.

— Și doarme tot acolo, a adăugat ea. Regina vrea s-o aibă mereu la îndemână.

— Și regele.

— Marie! a protestat Nadia chicotind.

M-am uitat la ele cu gura căscată:

— Vreți să spuneți...

— E doar un zvon, a spus Marie, dar apoi a schimbat o privire complice cu Nadia.

Mi-am amintit de buzele umede ale regelui, de vasele de sânge sparte de pe nasul lui și de frumoasa Genya, în culorile ei de servitoare. Am dat farfuria la o parte. Puțina poftă de mâncare pe care o aveam părea să fi dispărut cu totul.

Cina a durat o veșnicie. Am băut pe îndelete un pahar de ceai și am îndurat încă o rundă de nesfârșite pălăvrăgeli între Invocatori. Chiar când aveam de gând să mă scuz și să mă retrag în camera mea, ușile din spatele mesei Întunecatului s-au deschis brusc, și întreaga adunare a fost învăluită în liniște.

În sală și-a făcut apariția Ivan, care s-a apropiat cu pași mari de masa Invocatorilor, părând să nu ia în seamă privirile celorlalți Grisha.

Cu o strângere de inimă, mi-am dat seama că venea direct spre mine.

— Vino cu mine, Starkov, a zis el când a ajuns lângă noi, apoi a adăugat un „te rog” ironic.

Mi-am împins scaunul în spate, iar când m-am ridicat am simțit că mi se înmoaie picioarele. Oare Baghra îi spusese Întunecatului că eram inutilă? Oare îi povestise Botkin cât de rău mă descurcasem la antrenamente? Toți Grisha se holbau la mine. Nadia chiar rămăsese cu gura căscată.

L-am urmat pe Ivan prin sala tăcută și am ieșit pe ușile de abanos. M-a condus pe un hol și am intrat pe o altă ușă pe care era sculptat simbolul Întunecatului. Mi-am dat seama repede că mă aflam în sala de război. Nu se vedea nicio fereastră, iar pereții erau acoperiți cu hărți mari ale Ravkăi. Hărțile erau desenate în stil vechi, cu cerneală încinsă, pe piele de animale. În orice alte împrejurări, aș fi putut petrece ore în șir studiindu-le, plimbându-mi degetele peste munții ieșiți în relief și fluviile șerpuitoare. Dar așa, am mers mai departe cu

pumnii îndeștați și palmele umede, simțind cum îmi duduie inima în piept.

Întunecatul era așezat în capul unei mese lungi și răsfoia un teanc de hârtii. Când am intrat, a ridicat privirea, iar ochii săi ca de cuarț au strălucit în lumina lămpii.

— Alina, ia loc, te rog, m-a întâmpinat el, făcând semn spre scaunul de lângă el.

Am ezitat. Nu părea furios.

Ivan a ieșit pe ușa pe care veniserăm și a închis-o în urma lui. Am înghițit în sec, apoi, luându-mi inima în dinți, am traversat încăperea și m-am așezat pe scaunul indicat de Întunecatul.

— Cum a decurs prima zi?

Iarăși am înghițit în sec.

— Bine, am îngăimat eu.

— Serios? a întrebat el, zâmbind ușor. A mers bine chiar și cu Baghra? Nu ți se pare dificilă?

— Doar un pic, am reușit eu să spun.

— Ești obosită?

Am încuviințat din cap.

— Ți-e dor de casă?

Am ridicat din umeri. Era ciudat să spun că mi se făcuse dor de cazărmile Armatei Întâi.

— Oarecum.

— O să fie mai bine.

Mi-am mușcat buza. Așa speram și eu. Pentru că nu știam câte zile ca aceea mai puteam suporta.

— O să fie mai greu pentru tine, a continuat el. Un Etherealnik rareori lucrează singur. Infernii, de exemplu, lucrează câte doi. Iar Furtunoșii fac deseori echipă cu Iscă-Valuri. Dar ca tine nu mai e nimeni.

— Exact, am zis eu cu un aer necăjit, pentru că nu prea aveam chef să aud cât de specială eram.

Întunecatul s-a ridicat în picioare:

— Vino cu mine.

Iarăși a început inima să-mi bată cu putere. M-a condus afară din sala de război și am ajuns într-un alt hol, apoi mi-a făcut semn spre o ușă scundă de pe unul dintre pereți.

— Ține-o tot la dreapta și ai să ajungi înapoi la dormitoare. M-am gândit că poate vrei să eviți sala principală.

M-am uitat țintă la el.

— Asta-i tot? am îngăimat eu. Ați vrut doar să mă întrebați cum mi-am petrecut ziua?

A înclinat capul într-o parte:

— La ce te așteptai?

Mă simțeam atât de ușurată, încât mi-a scăpat un mic hohot de râs:

— Habar n-am. Torturi? Un interogatoriu? Muștrări?

Întunecatul s-a încruntat ușor:

— Nu-s un monstru, Alina. În ciuda lucrurilor pe care le-ai tot auzit despre mine.

— Nu asta am vrut să spun, am răspuns eu repede. Atâta că... nu știam la ce să mă aștept.

— Așa că te-ai așteptat la ce-i mai rău?

— E un vechi obicei.

Știam că ar fi trebuit să mă opresc, dar nu m-am putut abține. Poate că nu procedam corect. Dar nici el nu juca cinstit.

— De ce nu mi-ar fi teamă de domnia voastră? am întrebat eu. Doar sunteți Întunecatul. Nu spun că o să mă aruncați într-un șant sau o să mă expediați în Tsibeya, dar cu siguranță ați putea face asta. Aveți puterea de a tăia oameni în două. Deci cred că am motive să fiu un pic intimidată.

M-a studiat îndelung, iar eu îmi doream din tot sufletul să-mi fi ținut gura. Însă apoi i-a fluturat pe buze acel zâmbet discret:

— Poate că ai dreptate.

Mi-a mai pierit teama.

— De ce faci asta? m-a întrebat el brusc.

— Ce anume?

A întins un braț și m-a luat de mână. Iarăși am simțit că mă cuprinde acel minunat sentiment de siguranță.

— De ce îți freci palma cu degetul?

— Ah, am râs eu nervos, căci nici măcar nu-mi dădusem seama că o fac. Un alt obicei vechi.

Mi-a întors mâna cu palma în sus și a examinat-o în lumina slabă din hol. Și-a plimbat policarul pe cicatricea palidă care îmi brăzda palma. M-au trecut fiori.

— De unde o ai? m-a întrebat el.

— Păi... de la Keramzin.

— Locul unde ai crescut?

— Da.

— Și iscoada e tot orfan?

Mi s-a tăiat respirația. Oare avea și puterea de a citi gândurile? Dar apoi mi-am amintit că Mal depusese mărturie în cortul Grisha.

— Da, am spus eu.

— E bun de ceva?

— Poftim?

Îmi era greu să mă concentrez. Policarul Întunecatului încă se plimba pe cicatricea din palmă.

— E o iscoadă bună?

— Cea mai bună, am răspuns eu cinstit. Iobagii de la Keramzin spuneau că poate să transforme pietrele în iepuri.

— Mă întreb uneori cât de bine ne înțelegem de fapt darurile, a meditat el cu voce tare.

Apoi mi-a dat drumul la mână și a deschis ușa. S-a dat un pas într-o parte și a făcut o mică plecăciune.

— Noapte bună, Alina.

— Noapte bună, am bâiguit eu.

Am intrat pe ușă, plecând capul să nu mă lovesc de pragul de sus, și am ajuns într-un hol îngust. O clipă mai târziu, am auzit zgomotul ușii închizându-se în urma mea.

Capitolul 10

A doua zi dimineată, mă durea trupul atât de tare, încât abia am putut să mă dau jos din pat. Dar m-am sculat și am luat totul de la început. Iar și iar. Fiecare zi era mai dificilă și mai chinuitoare decât cea dinainte, dar nu m-am oprit. N-aș fi putut. Deja nu mai eram o cartografă, iar dacă n-aș fi reușit să devin o Grisha, ce s-ar fi ales de mine?

Mi-am amintit vorbele Întunecatului din noaptea petrecută împreună sub grinzile rupte ale șopronului. *De multă vreme n-am mai avut parte de o scânteie de speranță ca tine.* Credea că eram Invocatoarea Soarelui. Credea că îl pot ajuta să distrugă Falia. Și, dacă ar fi stat în putința mea, mi-aș fi dorit ca niciun soldat, niciun negustor și nicio iscoadă să nu mai fie nevoiți vreodată să traverseze Nemarea.

Dar, pe măsură ce zilele se scurgeau, ideea mi se părea din ce în ce mai absurdă.

Am petrecut ore îndelungate în căsuța de piatră a Baghrăi, învățând exerciții de respirație și stând în poziții dureroase care trebuiau să mă ajute să mă concentrez. Mi-a dat să citesc cărți și să beau ceaiuri, ba chiar m-a pocnit în repetate rânduri cu bastonul, dar nimic nu mi-a fost de ajutor.

— Fata mea, vrei să te tai? striga ea exasperată. Vrei să pun un Infern să te ardă? Să cer să fii azvârlită din nou în Falie, ca hrană pentru monștrii ăia?

Eșecurile mele zilnice cu Baghra erau egale doar de chinurile la care mă supunea Botkin. Mă fugărea pe întreg domeniul palatului, prin păduri și pe dealuri, până mai aveam un pic și mă prăbușeam. M-a pus la exerciții de lupte și la căderi, până când mi s-a acoperit tot corpul cu vânătăi și au început să mă doară urechile de la muștrările

lui neîncetate: prea lentă, prea obosită, prea slabă.

— Botkin nu poate construi o casă din nuiiele! țipa el la mine, strângându-mă ușor de braț. Mănâncă și tu ceva!

Dar nu-mi era foame. Îmi dispăruse complet pofta de mâncare iscată după întâlnirea cu moartea din Falie, iar mâncarea își pierduse orice savoare. Dormeam rău, în ciuda patului meu luxos, și simțeam că parcă îmi duceam zilele împleticindu-mă. Retușurile pe care mi le făcuse Genya dispăruseră și ele, și iarăși aveam obrajii palizi, ochii duși în fundul capului, părul pleoștit și lipsit de strălucire.

Baghra credea că lipsa apetitului și somnul prost aveau legătură cu neputința de a-mi chema puterea.

— Nu e mult mai greu să mergi cu picioarele legate? Sau să vorbești cu mâna peste gură? mă dojea ea. De ce îți irosești toată energia împotriva adevăratei tale naturi?

Dar nu făceam asta. Sau nu mi se părea că o fac. Nu mai eram sigură de nimic. Toată viața fusesem fragilă și lipsită de vlagă. Fiecare zi mi se părea o adevărată luptă. Dacă Baghra avea dreptate, toate acestea s-ar fi schimbat după ce aș fi învățat să-mi stăpânesc talentul Grisha. Presupunând că asta s-ar fi întâmplat vreodată. Până atunci, eram blocată.

Știam că ceilalți Grisha șușoteau pe seama mea. Etherealki aveau obiceiul să exerseze împreună pe malul lacului, experimentând noi moduri de a folosi vântul, apa și focul. Dar nu puteam risca să descopere că nici măcar nu eram în stare să-mi chem puterea, așa că inventam tot felul de scuze ca să nu mă alătur lor, iar în cele din urmă au încetat să mă mai invite.

Seara, stăteau cu toții în sala boltită, sorbind ceai sau *kvass*, plănuiind excursii de sfârșit de săptămână în Balakirev sau în celelalte sate de lângă Os Alta. Dar întrucât Întunecatului încă îi era teamă de tentativele de asasinat, eu trebuia să rămân la palat. Ceea ce îmi convenea.

Cu cât petreceam mai mult timp cu Invocatorii, cu atât creșteau șansele de a fi descoperită.

Îl vedeam rar pe Întunecatul, și întotdeauna de la distanță, venind sau plecând, adâncit în conversații cu Ivan sau cu vreunul dintre consilierii militari ai regelui.

Am aflat de la ceilalți Grisha că nu stătea mult la Micul Palat, ci își petrecea mare parte din timp călătorind între Falie și granița de nord-est, sau în sud, unde înainte de venirea iernii shu han-ii organizau incursiuni de jaf în satele de lângă frontieră. Sute de Grisha erau împrăștiați în întreaga Ravkă, iar el era responsabil de toți.

Nu vorbea niciodată cu mine și rareori îmi arunca o privire. Eram sigură că se purta așa deoarece știa că nu făceam progrese și că Invocatoarea Soarelui pe care credea că o descoperise se putea dovedi a fi un eșec.

Când nu eram pusă la cazne de Baghra sau de Botkin, stăteam în bibliotecă, citind din greu cărți de teorie Grisha. Mi se părea că înțeleg principiile a ceea ce făceau Grisha – a ceea ce făceam *noi*, mă corectam eu de fiecare dată. Tot ce era pe lume putea fi descompus în părți foarte mici. Ce părea magie era de fapt manipularea materiei de către Grisha, până la nivelurile ei cele mai adânci.

Marie nu putea isca focul. Strângea elemente combustibile în aerul din jurul ei, dar tot avea nevoie de cremene ca să iște o scânteie și să aprindă acest combustibil. Oțelul Grisha nu se obținea prin magie, ci prin îndemânarea Fabrikatorilor, care nu aveau nevoie de căldură sau de unelte grosolane pentru a prelucra metalul.

Dar, cu toate că înțelegeam ce făceam noi, Grisha, nu prea știam cum o făceam. Principiul de bază al Micii Științe era că „*asemănătorul cheamă asemănătorul*”, dar apoi lucrurile se complicau. *Odinakovost* era „*caracterul comun*” al unui lucru, care îl făcea să fie identic cu toate celelalte lucruri. *Etovost* era „*caracterul unic*” al unui lucru, care îl deosebea de toate celelalte lucruri. *Odinakovost* îi lega pe Grisha de întreaga lume înconjurătoare, dar *etovost* era cel care le oferea o afinitate pentru aer, sânge sau, în cazul meu, lumină. În acest punct, simțeam că începe să mi se învârtă

capul.

Un lucru mi-a atras atenția: termenul pe care îl foloseau filosofii pentru a-i desemna pe cei născuți fără puteri Grisha era *otkazat'sya*, „abandonatăii”. Era un cuvânt folosit și pentru a-i desemna pe orfani.

Într-o după-amiază, în timp ce citeam cu greu un pasaj despre ajutorul dat de Grisha la paza rutelor comerciale, am simțit prezența cuiva. Am ridicat privirea și m-am lăsat pe spetează. Lângă mine se afla însuși Aparatul, iar pupilele lui negre aveau o strălucire ciudată.

Am aruncat o privire prin bibliotecă. Eram doar noi doi, și, cu toate că soarele se revărsa prin tavanul de sticlă, am simțit că mă ia cu frig.

A luat loc pe scaunul alăturat, iar din veșmintele lui s-a împrăștiat un iz de igrasie – dintr-odată am simțit că mă învăluie mirosul umed al mormintelor, așa că am încercat să respir pe gură.

– Îți place ce studiezi, Alina Starkov?

– Foarte mult, am mințit eu.

– Ce bine îmi pare, a spus el. Dar sper că îți vei hrăni nu doar mintea, ci și sufletul. Eu sunt călăuză spirituală pentru toți cei care locuiesc între zidurile palatului. Dacă vei fi vreodată îngrijorată sau în suferință, sper că nu vei ezita să vii la mine.

– Am să vin, am spus eu. Fără îndoială.

– Bine, bine, a zâmbit el, dând la iveală o gură cu dinți înghesuiți și gălbui, cu gingiile vineții, ca de lup. Vreau să fim prieteni. E foarte important să fim prieteni.

– Bineînțeles.

– Aș fi încântat dacă ai accepta un dar de la mine, a spus el, apoi a vârât o mână între faldurile veșmintelor sale închise la culoare și a scos o cărțulie legată în piele roșie.

Cum de putea să sune atât de înfiorător vocea unui om care îți oferea un dar?

Fără tragere de inimă, m-am aplecat în față și am luat cartea din mâna lui lungă, cu vene albastre. Pe copertă, titlul era imprimat în

relief cu litere aurite: *Istoriei Sankt'ya.*

— *Viețile sfinților?*

A încuviințat din cap:

— Pe vremuri, toți copiii Grisha primeau această cărțuție când veneau să facă școala la Micul Palat.

— Mulțumesc, am spus eu cu un aer nedumerit.

— Țăranii își iubesc sfinții. Tânjesc după miraculos. Și totuși, nu-i iubesc pe Grisha. De ce crezi?

— Nu m-am gândit la asta, am răspuns eu.

Am deschis cartea. Cineva îmi scrisese numele pe interiorul copertei. Am dat câteva pagini. *Sfântul Petyr din Brevno. Sfântul Ilya în lanțuri. Sfânta Lizabeta.* Fiecare capitol începea cu o pagină de ilustrații frumoase, realizate în cerneluri colorate.

— Eu cred că nu-i iubesc pe Grisha pentru că aceștia nu suferă așa cum suferă sfinții, așa cum suferă oamenii de rând.

— Poate, am răspuns eu cu un aer absent.

— Dar tu ai suferit, nu-i așa, Alina Starkov? Și cred că... da, vei mai suferi.

Am ridicat capul brusc. Am crezut că mă amenință, dar ochii lui erau plini de o simpatie ciudată, mai înfricoșătoare decât expresia lui dinainte.

M-am uitat iarăși la cărțuția din poala mea. Degetul meu se oprise la o ilustrație care înfățișa moartea Sfintei Lizabeta – fusese sfârtecătă prin tragerea cu patru cai pe un câmp de trandafiri. Am închis repede cartea și m-am ridicat în picioare.

— Trebuie să plec.

Aparatul s-a ridicat și, preț de o clipă, am crezut că va încerca să mă oprească:

— Nu-ți place darul.

— Ba da. E foarte frumos. Mulțumesc, am bâiguit eu. Dar nu vreau să întârzii.

Am ieșit în grabă pe ușile bibliotecii și n-am răsuflat ușurată decât după ce am ajuns în camera mea. Am aruncat cărțuția cu sfinți în

sertarul de jos al măsuței de toaletă, pe care l-am închis cu zgomot.

Ce voia Aparatul de la mine? Oare vorbele sale se voiau a fi o amenințare? Sau un fel de avertisment?

Am inspirat adânc, simțindu-mă copleșită de un val de oboseală și confuzie. Îmi era dor de ritmul lent din Cortul Documentelor, de monotonia plăcută a vieții mele de cartografă, când tot ce se cerea de la mine era să fac niște desene și să păstrez curățenia pe masa de lucru. Îmi era dor de mirosul familiar al hârtiei și cernelurilor. Și, mai ales, îmi era dor de Mal.

Îi scrisesem în fiecare săptămână pe adresa regimentului nostru, dar nu primisem niciun răspuns de la el. Știam că poșta nu era tocmai sigură și că unitatea lui poate plecase de lângă Falie, fiind staționată acum în Ravka de Vest, dar tot speram să primesc vești de la el cât mai repede. Renunșasem la ideea de a-l primi în vizită la Micul Palat. Oricât de mult mi-ar fi lipsit, nu puteam suporta gândul ca Mal să afle că mă adaptasem la noua mea viață la fel de bine ca la cea veche.

În fiecare seară, când urcam treptele ce duceau la camera mea după încă o zi inutilă și chinuitoare, îmi închipuiam scrisoarea care ar fi putut să mă aștepte pe măsuța de toaletă și iuțeam pasul. Dar zilele treceau și nu primeam nicio scrisoare.

La fel și în seara aceea: nu era nimic pe măsuță.

— Unde ești, Mal? am zis în șoaptă, trecându-mi mâna peste tăblia goală.

Dar nu avea cine să-mi răspundă.

Capitolul 11

Lucrurile s-au înrăutățit tocmai când mă gândeam că mai rău de atât n-avea cum să-mi meargă.

Luam micul dejun în sala boltită și, la un moment dat, s-au deschis ușile principale și a intrat un grup de Grisha pe care nu-i cunoșteam. Nu le-am dat multă atenție. La Micul Palat întotdeauna veneau și plecau Grisha din serviciul Întunecatului, uneori ca să se refacă după răni căpătate pe frontul de nord sau de sud, alteori în permisie.

Apoi Nadia a rămas cu gura căscată.

— Oh, nu, a oftat Marie.

Am ridicat privirea și mi s-a pus un nod în stomac când am recunoscut-o pe fata cu păr ca pana corbului care se uitase fascinată după Mal atunci când ne apropiam de Kribirsk.

— Cine e? am întrebat eu în șoaptă, în timp ce tânăra înainta însoțită de ceilalți Grisha, salutând în stânga și în dreapta, umplând sala cu râsul ei strident.

— Zoya, a bombănit Marie. La școală era cu un an mai mare decât noi. Și e îngrozitoare.

— Își închipuie că e mai bună decât toată lumea, a adăugat Nadia.

Am ridicat din sprâncene. Dacă păcatul Zoyei era snobismul, atunci nu Marie și Nadia erau cele mai în măsură s-o judece din cauza asta.

Marie a oftat:

— Partea cea mai rea e că, într-un fel, are dreptate. E o Furtunoasă extraordinar de puternică, o luptătoare nemaipomenită și... uite cât de bine arată.

M-am uitat la broderiile argintii de la mânecile Zoyei, la

strălucirea perfectă a părului său de abanos și la ochii ei mari și albaștri, mărginiți de gene incredibil de negre. Era aproape la fel de frumoasă ca Genya. M-am gândit la Mal și am simțit un junghi de gelozie pură. Dar apoi mi-am dat seama că și Zoya fusese staționată lângă Falie. Poate că ea și Mal se întâlneau... poate știa dacă mai era acolo, dacă era teafăr. Mi-am dat farfuria la o parte. Ideea de a o întreba pe Zoya despre Mal mă scârbea un pic.

Ca și când mi-ar fi simțit privirea, Zoya și-a întrerupt conversația cu un Corporalki care o privea cu un aer plin de venerație și s-a apropiat de masa Invocatorilor.

— Marie! Nadia! Ce mai faceți? le-a întrebat ea.

Amândouă s-au ridicat în picioare să o îmbrățișeze, având pe chip niște uriașe zâmbete false.

— Arăți superb, Zoya! a întâmpinat-o Marie cu efuziune. Ce mai faci?

— Ne-a fost așa dor de tine! a chițăit Nadia.

— Și mie mi-a fost dor de voi, a zis Zoya. Ce bine îmi pare că m-am întors la Micul Palat! Nu vă puteți închipui câte treburi mi-a încredințat Întunecatul. Dar sunt nepoliticoasă. Nu cred că am făcut cunoștință cu prietena voastră.

— Ah! a exclamat Marie. Ce rău îmi pare. Ea e Alina Starkov. Invocatoarea Soarelui, a adăugat cu un pic de mândrie.

M-am ridicat în picioare cu un aer stânjenit, iar Zoya m-a luat imediat în brațe:

— E o *mare* onoare să fac în sfârșit cunoștință cu Invocatoarea Soarelui, a spus ea cu glas tare, dar, în timp ce mă îmbrățișa, mi-a șoptit la ureche: Puți a Keramzin.

M-am încordat toată, iar ea mi-a dat drumul, afișând un zâmbet pe buzele ei perfecte.

— Ne vedem mai încolo, a zis ea, salutându-ne ușor cu mâna. Abia aștept să fac o baie.

Și a ieșit din sală pe ușile duble care duceau spre dormitoare.

Am rămas nemișcată, uluită, simțind că-mi ard obraji. Aveam

impresia că toată lumea se uită la mine, dar nimeni altcineva nu părea să fi auzit ce spusese Zoya.

Vorbele ei m-au însoțit tot restul zilei, pe durata unei noi lecții ratate cu Baghra și a unui prânz interminabil, de-a lungul căruia Zoya a vorbit ca o moară hodorogită despre călătoria de la Kribirsk, despre starea localităților de la marginea Faliei și despre nemaipomenitele xilogravuri *lubok* pe care le văzuse în una dintre așezările țăranilor. Poate că totul era doar în imaginația mea, dar mi se părea că ori de câte ori rostea cuvântul „țaran” se uita direct la mine. În timp ce vorbea, lumina i se reflecta în brățara grea de argint pe care o purta la o mână. Am observat că în ea erau încastrate bucăți de os. *Un amplificator*, mi-am spus în sinea mea.

Situația a devenit din rea îngrozitoare atunci când Zoya și-a făcut apariția la antrenamentele noastre de luptă. Botkin a luat-o în brațe, a sărutat-o pe amândoi obrazii, apoi s-au plimbat un pic împreună, discutând în shu. Oare era vreun lucru pe care fata asta să nu-l poată face?

Venise cu prietena ei cu bucle castanii, pe care o țineam minte din cortul Grisha, și au început amândouă să șușotească și să chicotească, în timp ce eu mă chinuiam să fac exercițiile cu care își începea Botkin lecțiile. Când ne-am grupat pentru exercițiile de box, n-am fost deloc surprinsă că Botkin m-a repartizat Zoyei.

— E o elevă frunțașă, a spus el cu un zâmbet mândru. O va ajuta pe mica fată.

— Sunt sigură că Invocatoarea Soarelui nu are nevoie de ajutor, a răspuns Zoya cu un surâs plin de sine.

M-am uitat la ea cu băgare de seamă. Nu-mi dădeam seama de ce mă ura atât de tare, dar mă săturasem până peste cap de atitudinea ei.

Am luat poziții de luptă, iar Botkin a dat semnalul de începere.

Am reușit să parez primul pumn al Zoyei, dar nu și pe al doilea, care m-a izbit puternic în falcă, dându-mă un pas în spate. Mi-am scuturat capul, străduindu-mă să-mi revin.

A făcut niște fente în fata mea și a încercat să-mi dea un pumn în coaste, dar probabil că în ultimele săptămâni o parte din instrucțiunile lui Botkin se prinseseră de mine, căci am reușit o eschivă, iar lovitura m-a ratat.

Și-a ridicat umerii și a făcut un pas în lateral. Am văzut cu coada ochiului că ceilalți Invocatori își încetaseră exercițiile și se uitau la noi.

Dar n-ar fi trebuit să mă las distrasă, pentru că am încasat următorul pumn al Zoyei direct în burtă. Mi s-a tăiat respirația, iar ea a continuat cu o lovitură de cot, pe care am reușit s-o evit mai mult grație norocului, decât abilităților mele.

Zoya a profitat de avantaj și s-a năpustit spre mine. Asta a fost greșeala ei. Eram lentă și nu aveam putere, dar Botkin mă învățase cum să mă folosesc de puterea adversarului.

Am făcut un pas în lateral, iar când Zoya a ajuns lângă mine, i-am agățat glezna cu piciorul, culcând-o la pământ.

Ceilalți Invocatori au izbucnit în aplauze. Dar n-am avut timp să mă bucur de victoria mea, pentru că Zoya s-a ridicat în picioare cu un aer furios, despicând aerul cu pumnul. M-am simțit ridicată de la pământ și proiectată în spate, izbindu-mă de peretele de lemn al sălii de antrenament. Am auzit trosnind ceva și am alunecat pe podea cu respirația tăiată.

— Zoya! a urlat Botkin. Nu-ți folosi puterile. Nu în sălile de antrenament. Niciodată în sălile de antrenament!

Ca prin vis, i-am văzut pe ceilalți Invocatori strângându-se în jurul meu și l-am auzit pe Botkin chemând un Vindecător.

— N-am nimic, am încercat eu să spun, dar nu mai aveam suflu.

Zăceam pe pământul bătătorit, găfâind ușor, și de fiecare dată când încercam să inspir mai adânc, simțeam un junghi puternic în partea stângă a trunchiului. În cele din urmă, a sosit un grup de servitori, iar când m-au întins pe targă, am leșinat.

Când au venit să mă viziteze la infirmerie, Marie și Nadia mi-au povestit ce se întâmplase după aceea. Un Vindecător mi-a încetinit

bătăile inimii până am căzut într-un somn adânc, apoi mi-a vindecat coasta ruptă și vânătăile pricinuite de Zoya.

— Iar Botkin e furios! a exclamat Marie. Nu l-am văzut niciodată atât de furios. A dat-o afară din sala de antrenament. Am crezut că o să-i și dea vreo două.

— Ivo mi-a spus că Ivan a dus-o la sala de consiliu a Întunecatului, iar când s-a întors de acolo, Zoya plângea.

Ce bine, mi-am spus în sinea mea cu satisfacție. Dar când m-am gândit la mine zăcând pe podeaua de pământ, m-a copleșit un val fierbinte de rușine.

— De ce a făcut una ca asta? am întrebat eu, încercând să mă ridic în capul oaselor.

Multă lume mă ignora sau mă desconsidera, dar Zoya părea să mă urască.

Marie și Nadia s-au uitat la mine cu gura căscată, ca și când aș fi încasat o lovitură la cap, nu la coaste.

— Pentru că e geloasă! a zis Nadia.

— Pe mine? am spus eu cu un aer surprins.

Marie a dat ochii peste cap:

— Nu suportă ideea ca cineva să fie favoritul Întunecatului.

Am izbucnit în râs, dar m-am crispat imediat din pricina junghiului din coaste:

— Nu cred că sunt favorita lui.

— Bineînțeles că ești. Într-adevăr, Zoya e puternică, dar e doar o Furtunoasă. Tu, în schimb, ești Invocatoarea Soarelui.

Nadia s-a înroșit când a spus asta, și mi-am dat seama că unda de invidie din glasul ei nu era doar în imaginația mea. Oare cât de profundă era acea invidie? Marie și Nadia vorbeau ca și când ar fi urât-o pe Zoya, dar zâmbeau când se întâlneau cu ea. *Oare ce spun despre mine când nu sunt de față?* m-am întrebat în sinea mea.

— Poate o degradează! a chicotit Marie.

— Poate o trimite în Tsibeya! a jubilat Nadia.

Din semiîntunericul infirmeriei a apărut un Vindecător care le-a

cerut să facă liniște și să mă lase singură. Marie și Nadia au plecat, dar mi-au promis că mă vor vizita și a doua zi.

Apoi m-a furat somnul, iar când m-am trezit după câteva ore, deja era întuneric în infirmerie. Încăperea era învăluită într-o tăcere sinistă, celelalte paturi erau libere, și nu se auzea decât ticăitul unui ceas.

M-am ridicat. Încă mai aveam dureri, dar n-aș fi zis că îmi rupsesem o coastă cu doar câteva ore înainte.

Aveam gura uscată și simțeam că mă paște o migrenă. M-am dat jos din pat și mi-am turnat un pahar de apă din carafa de pe noptieră. Apoi am deschis fereastra și am inspirat adânc aerul nopții.

— Alina Starkov.

Am tresărit și m-am răsucit pe călcâie.

— Cine-i acolo? am zis eu cu respirația tăiată.

Aparatul și-a făcut simțită prezența din umbra de lângă ușă.

— Te-am speriat? m-a întrebat el.

— Un pic, am recunoscut eu.

Oare de câtă vreme se afla acolo? Mă urmărise în timp ce dormeam?

S-a apropiat fără zgomot de mine, ca și când ar fi plutit, târându-și veșmintele ponosite pe podea. Fără să vreau, am făcut un pas în spate.

— Mi-a părut tare rău când am auzit că ai fost rănită, a spus el. Întunecatul ar trebui să fie mai atent când își alege subordonații.

— Mă simt bine.

— Serios? a zis el, privindu-mă în lumina lunii. Nu arăți tocmai bine, Alina Starkov. Și e esențial să fii sănătoasă.

— Sunt doar un pic obosită.

Aparatul s-a apropiat mai mult de mine și am simțit că mă învăluie izul lui specific: un amestec ciudat de tămâie, mucegai și miros de pământ proaspăt săpat. Mi-am amintit de cimitirul de la Keramzin, de pietrele funerare strâmbe și de țărâncile care plângeau lângă mormintele noi. Brusc, am devenit foarte conștientă că

infirmieria era pustie. Oare Vindecătorul Corporalki încă mai era prin preajmă? Sau cumva plecase după un pahar de *kvas* și un pat cald?

— Știi că în unele sate de lângă graniță au început să ridice altare închinat ție? a zis Aparatul cu glas scăzut.

— Poftim?

— Oh, da. Oamenii sunt însetați după speranță, iar pictorii de icoane câștigă bani frumoși mulțumită ție.

— Dar nu-s o sfântă!

— E o binecuvântare, Alina Starkov. O blagoslovenie.

A mai făcut un pas spre mine, iar acum îi vedeam limpede barba neagră și încâlcită, în care îi luceau dinții înghesuiți și pătați.

— Ai devenit periculoasă și vei deveni din ce în ce mai periculoasă.

— Eu? am zis în șoaptă. Pentru cine?

— Există ceva mai puternic decât orice armată. Ceva atât de puternic, încât poate să răstoarne regi, ba chiar și Întunecați. Știi care este acest lucru?

Am clătinat din cap, îndepărtându-mă un pic de el.

— Credința, a murmurat el, cu o expresie sălbatică în ochii săi negri. Credința.

Aparatul a întins mâna spre mine, iar eu m-am dat în spate și m-am lovit de noptieră, răsturnând paharul de apă, care s-a spart zgomotos de podea. Pe hol s-au auzit pași grăbiți apropiindu-se de noi. Aparatul s-a îndepărtat de mine, dispărând în întuneric.

Ușa s-a izbit de perete, iar Vindecătorul a intrat în fugă, cu *kefta* roșie fluturând în urma sa:

— Te simți bine?

Am deschis gura, fără să știu ce să spun. Dar Aparatul deja se strecurase fără zgomot afară din cameră.

— Îmi... îmi pare rău. Am spart un pahar.

Vindecătorul a chemat un servitor să adune cioburile, apoi m-a așezat în pat și m-a sfătuit să mă odihnesc. Dar imediat după ce a

plecat, m-am ridicat în capul oaselor și am aprins lampa de pe noptieră.

Îmi tremurau mâinile. Voiam să alung din minte spusele Aparatului ca pe niște absurdități, dar nu puteam. Nu, dacă era adevărat că oamenii chiar se rugau Invocatoarei Soarelui, nu, dacă se așteptau să-i salvez. Mi-am amintit vorbele teribile ale Întunecatului din noaptea petrecută sub acoperișul rupt al șopronului. *Epoca puterii Grisha se apropie de sfârșit*. Mi-am amintit de volcre, de viețile curmate în Falia Umbrei. *O Ravka divizată nu va supraviețui în noua epocă*. Nu-l dezamăgeam doar pe Întunecatul sau pe Baghra, sau pe mine însămi. Dezamăgeam întreaga Ravkă.

A doua zi dimineață, când a venit Genya, i-am povestit vizita Aparatului, dar nu s-a arătat îngrijorată de ce-mi spusese sau de comportamentul lui ciudat.

- E înfricoșător, a recunoscut ea, dar inofensiv.
- Nu e inofensiv. Ar fi trebuit să-l vezi. Părea complet nebun.
- E doar un preot.
- Dar de ce a venit să mă vadă?

Genya a ridicat din umeri:

- Poate că regele i-a cerut să se roage pentru tine?
- În noaptea asta nu mai stau aici. Vreau să dorm în camera mea.

Cu ușa încuiată.

Genya s-a uitat prin infirmeria pustie și a scos un oftat:

- Mda, cu asta sunt de acord. Nici eu n-aș vrea să stau aici.

Apoi s-a uitat cu atenție la mine.

— Arăți îngrozitor, a spus ea cu obișnuitul său tact. Mă lași să te aranjez un pic?

- Nu.
- Măcar să-ți șterg cearcănele.
- Nu! m-am încăpățânat eu. Dar am nevoie de o favoare.
- Să-mi aduc trusa? m-a întrebat ea cu nerăbdare.
- Nu genul ăla de favoare, m-am încruntat eu. Un prieten al meu

a fost rănit în Falie. I-am... scris, dar nu-s sigură că scrisorile mele ajung la el.

Am simțit că mă îmbujorez și am continuat repede:

— Poți să afli dacă e teafăr și unde e staționat regimentul lui? Nu știu pe cine altcineva să întreb, și întrucât tu ești tot timpul la Marele Palat, m-am gândit că ai putea să mă ajuți.

— Bineînțeles, dar... te-ai uitat pe lista cu victime?

Am încuviințat din cap, simțind cum mi se pune un nod în gât. Genya s-a dus să caute o hârtie și un toc, să-i notez numele lui Mal.

Am oftat și m-am frecat la ochi. Nu știam cum să interpretez tăcerea lui Mal. Verificam lista cu victime în fiecare săptămână, cu noduri în stomac și cu inima bătându-mi nebunește, îngrozită că aș putea să dau peste numele lui. Și în fiecare săptămână le mulțumeam tuturor sfinților că Mal era în viață și teafăr, cu toate că nu se sinchisea să-mi scrie.

Oare acesta era adevărul? Am simțit că mi se strânge inima. Poate Mal era bucuros că plecasem, bucuros că se eliberase de vechi prietenii și obligații. *Sau poate că zace într-un spital cine știe pe unde, iar tu ești o copilă răsfățată*, m-am muștrat în sinea mea.

Genya s-a întors, iar eu i-am notat numele lui Mal, regimentul și unitatea din care făcea parte. A împăturit foaia și a vârât-o în măneca keftei.

— Mersi, am spus eu cu glas sugrumat.

— Sunt sigură că e teafăr, a spus ea, strângându-mă ușor de mână. Acuma, întinde-te pe spate, să-ți scot cearcănele.

— Genya!

— Întinde-te pe spate, altminteri poți să-ți iei adio de la mica ta favoare.

Am rămas cu gura deschisă:

— Ești o profitoare.

— Sunt minunată.

M-am încruntat la ea, apoi m-am trântit pe perne.

După ce a plecat Genya, am cerut să mă întorc în camera mea.

Vindecătorul n-a fost încântat de idee, dar am insistat. Durerile dispăruseră aproape complet și nici nu mă gândeam să petrec încă o noapte în infirmeria pustie.

Când m-am întors în camera mea, am făcut o baie și am încercat să citesc dintr-o carte de teorie Grisha. Dar nu mă puteam concentra. Mă îngrozea gândul de a mă întoarce la cursuri a doua zi și mă îngrozea perspectiva unei noi lecții inutile cu Baghra.

Privirile insistente și bârfele pe seama mea se mai domoliseră de când ajunsesem la Micul Palat, dar eram sigură că lupta mea cu Zoya avea să le stârnească din nou.

Când m-am ridicat în picioare și mi-am întins mădulele, m-am văzut în oglinda măsuței de toaletă. M-am apropiat de ea și mi-am studiat fața.

Cearcănele dispăruseră cu totul, dar știam că aveau să reapară în câteva zile. Și dispariția lor nu-mi schimbase deloc înfățișarea. Arătam ca de obicei: obosită, costelivă, bolnăvicioasă. Nu ca o Grisha adevărată. Puterea se afla undeva în adâncul meu, dar nu puteam ajunge la ea și nu știam de ce. De ce eram diferită? De ce durase atât de mult timp ca puterea mea să iasă la iveală? Și de ce nu puteam s-o invoc singură?

Vedeam reflectate în oglindă draperiile groase și aurii, pereții minunat zugrăviți, focul strălucind în soba de teracotă. Zoya era îngrozitoare, dar avea dreptate. Nu aparțineam acestei lumi minunate, și, dacă nu găseam un mijloc de a-mi folosi puterea, nici nu aveam să fac parte vreodată din ea.

Capitolul 12

Dimineața următoare n-a fost atât de rea pe cât mă așteptam. Când am ajuns în sala mare, Zoya deja era acolo. Stătea singură la un capăt al mesei Invocatorilor și mânca în tăcere. N-a ridicat privirea când Marie și Nadia m-au salutat cu entuziasm, iar eu am făcut tot posibilul să n-o iau în seamă.

Am savurat fiecare pas al drumului până la lac. Soarele era strălucitor, aerul rece îmi mângâia obrazii, și nu aveam niciun chef să intru în căsuța întunecată și sufocantă a Baghrăi. Dar când am urcat treptele din fața ușii ei, am auzit voci ridicate.

Am șovăit o clipă, apoi am ciocănit ușor. Vocile s-au întrerupt imediat și, după o clipă, am deschis ușa și am aruncat o privire înăuntru. Cu o mină furioasă, Întunecatul stătea lângă soba de teracotă a Baghrăi.

— Scuze, am spus eu, și am dat să închid ușa.

— Intră, a pufnit Baghra, că iese căldura.

După ce am intrat și am închis ușa, Întunecatul a făcut o mică plecăciune și m-a întrebat:

— Cum te simți, Alina?

— Bine, am bâiguit eu.

— Se simte bine! a răbufnit Baghra. Se simte bine! Nu poate lumina nici măcar un hol, dar se simte bine.

M-am crispat toată și mi-am dorit să dispar de pe fața pământului.

Spre surprinderea mea, Întunecatul a spus:

— Las-o în pace.

Baghra a mijit ochii:

— Ai vrea tu.

Întunecatul a oftat cu un aer exasperat, trecându-și mâinile prin părul negru. Când s-a întors spre mine, avea un zâmbet trist pe buze, iar părul îi era ciufulit în toate direcțiile.

— Baghra are propriul ei fel de a face lucrurile, mi-a spus el.

— Nu mă lua de sus, băiete! a pocnit vocea ei ca un bici.

Spre uimirea mea, Întunecatul s-a îndreptat de spate și s-a încruntat ca și când și-ar fi dat seama că exagerase.

— Nu mă muștrului, bătrâno, a zis el cu glas scăzut și amenințător.

În încăpere s-a revărsat un nou val de furie. Peste ce nimerisem? Voiam să mă strecur pe ușă și să-i las să termine cearta pe care o întrerupsesem, dar vocea Baghrăi a răbufnit din nou:

— Băiatul vrea să-ți facă rost de un amplificator. Ce părere ai de asta, fata mea?

Mi se părea atât de ciudat ca Întunecatului să i se spună „băiatul”, încât mi-a luat câteva clipe să înțeleg la cine se referea. Dar după ce am înțeles, m-am simțit ușurată și plină de speranță. Un amplificator! De ce nu mă gândisem la asta mai înainte? Și de ce nu se gândiseră *ei* mai înainte? Baghra și Întunecatul mă puteau ajuta să-mi chem puterea pentru că erau amplificatori vii, așa că de ce să nu am și eu un amplificator, ca ghearele de urs ale lui Ivan sau colțul de focă pe care îl văzusem atârând la gâtul Mariei.

— Mi se pare o idee minunată! am exclamat eu mai tare decât mi-aș fi dorit.

Baghra a scos un zgomot scârbit.

Întunecatul i-a aruncat o privire tăioasă, apoi s-a întors spre mine:

— Alina, ai auzit vreodată de turma Morozovei?

— Bineînțeles că a auzit. A auzit chiar și de unicorni și de dragonii din Shu Han, a zis Baghra pe un ton batjocoritor.

Pe chipul Întunecatului a apărut o umbră de furie, dar s-a stăpânit și m-a întrebat politicos:

— Pot să stau un pic de vorbă cu tine, Alina?

— Bineînțeles, am bâiguit eu.

Baghra a pufnit din nou, dar Întunecatul n-a băgat-o în seamă, ci m-am luat pe după umeri și m-a condus afară din căsuța de piatră, închizând ușa cu putere în urma lui. După ce am făcut câțiva pași pe alee, a oftat din rărunchi, trecându-și iarăși mâinile prin păr.

— Ce femeie, a mormăit el.

N-am putut să nu râd.

— Ce-i? a întrebat el cu băgare de seamă.

— Nu v-am văzut niciodată atât de... enervat.

— Țsta e efectul Baghrăi asupra oamenilor.

— A fost și profesoara domniei voastre?

Trăsăturile i s-au întunecat preț de o clipă.

— Da, a spus el. Și ce știi despre turma Morozovei?

Mi-am mușcat buza:

— Doar, mă rog, ce știe toată lumea...

A oftat:

— Doar povești pentru copii?

Am ridicat din umeri cu un aer spăsit.

— Nu-i nimic, m-a liniștit el. Ce-ți amintești din povești?

Mi-am amintit vocea Anei Kuya răsunând în dormitoare până târziu în noapte.

— Era o turmă de cerbi albi, făpturi miraculoase care apăreau doar în amurg.

— Nu sunt mai miraculoase decât noi. Dar sunt străvechi și foarte puternice.

— Și chiar există? am întrebat eu cu un aer sceptic.

Dar nu i-am spus că nu mă simțisem miraculoasă sau puternică în ultima vreme.

— Eu așa cred.

— Dar Baghra e de altă părere.

— Ideile mele i se par mai tot timpul ridicole. Ce îți mai amintești din povești?

— Păi, am zis eu râzând, în poveștile Anei Kuya, cerbii aceștia puteau vorbi, iar dacă un vânător prindea unul, dar îi cruța viața,

cerbul îi îndeplinea o dorință.

A râs și el. Era prima oară când îl auzeam râzând – un sunet grav și plăcut, ce străbătea unduind aerul.

– Ei bine, partea asta sigur nu este adevărată.

– Dar restul?

– Regii și Întunecații caută de secole turma Morozovei. Vânătorii mei susțin că au dat de urmele cerbilor, deși nu i-au văzut niciodată cu ochii lor.

– Și îi credeți?

Privirea lui de culoarea gresiei era fermă și rece:

– Oamenii mei nu mă mint.

Am simțit un fior pe șira spinării. Știind ce putea face Întunecatul, nici eu n-aș fi fost tentată să-l mint.

– Am înțeles, am spus eu cu un aer stânjenit.

– Dacă reușește cineva să prindă cerbul cel mai mândru din turma Morozovei, îi poate transforma cornițele în amplificator.

Întunecatul a întins mâna și m-a bătut ușor peste clavicule – chiar și acea scurtă atingere era suficientă pentru a-mi împrăștia în trup un val de siguranță.

– Un colier? am întrebat eu, încercând să mi-l imaginez și simțind în continuare loviturile degetelor sale la baza gâtului.

A încuviințat din cap:

– Cel mai puternic amplificator din câte se cunosc.

Am rămas cu gura căscată:

– Și vreți să mi-l dați mie?

Iarăși a încuviințat din cap.

– Dar n-ar fi mai ușor pentru mine să fac rost de o gheară sau un dinte... nu știu, orice altceva?

A clătinat din cap:

– Dacă sperăm să distrugem Falia, avem nevoie de puterea cerbului.

– Dar poate dacă aș avea un amplificator cu care să exersez...

– Doar știi că nu merge așa.

— Știu?

S-a încruntat:

— Nu ai citit cărțile de teorie?

I-am aruncat o privire și am spus:

— E multă teorie.

Spre surprinderea mea, Întunecatul a zâmbit:

— Am uitat că toate astea sunt încă noi pentru tine.

— Ei bine, eu n-am uitat.

— E chiar așa de greu?

Am simțit că mi se pune un nod în gât, ceea ce mi se părea stânjenitor, așa că m-am străduit să-l înhit:

— Probabil Baghra v-a spus că nu pot invoca nici măcar o rază de soare prin propriile mele forțe.

— În cele din urmă, o să reușești, Alina. Nu-mi fac griji.

— Nu?

— Nu. Și chiar dacă mi-aș face griji, după ce punem mâna pe cerb, n-o să mai conteze.

Am simțit un val de enervare. Dacă un amplificator m-ar fi putut ajuta să devin o Grisha adevărată, atunci nu voiam să aștept niște coarne mitice. Voiam un amplificator adevărat. Acum.

— Din moment ce nimeni n-a găsit turma Morozovei până acum, ce vă face să credeți că o veți găsi acum? am întrebat eu.

— Pentru că așa au fost sortite lucrurile. Acest cerb ți-a fost sortit ție, Alina. O simt.

S-a uitat la mine. Părul încă îi era ciufulit și, în lumina intensă a dimineții, era mai frumos și mai uman decât îl văzusem vreodată.

— Cred că îți cer să ai încredere în mine, a spus el.

Ce era să-i răspund? Nu prea aveam de ales. Dacă Întunecatul voia să am răbdare, trebuia să am răbdare.

— Bine, am spus eu în cele din urmă. Dar grăbiți lucrurile.

A răs iarăși, iar eu am simțit că mi se strecoară pe obraji o îmbujorare plăcută. Apoi expresia lui a redevenit serioasă.

— Te-am așteptat multă vreme, Alina, a spus el. Tu și cu mine

vom schimba lumea.

Am râs nervos:

– Nu sunt genul care schimbă lumea.

– Așteaptă și ai să vezi, a zis el blând, iar când s-a uitat la mine cu ochii lui cenușii, ca de cuarț, inima a început să-mi bată un pic mai tare.

Am crezut că vrea să-mi mai spună ceva, dar a făcut brusc un pas în spate, iar pe chip i s-a așternut un aer preocupat:

– Succes la lecții.

A făcut o mică plecăciune, apoi s-a răsucit pe călcâie și a pornit spre malul lacului. Dar după ce a făcut câțiva pași, s-a întors iarăși spre mine.

– Alina, cât privește povestea cu cerbul...

– Da?

– Te rog s-o păstrezi pentru tine. Multă lume crede că e doar o poveste pentru copii, și n-aș vrea să par un caraghios.

– N-am să spun nimic, am promis eu.

A dat ușor din cap și, fără să mai spună nimic, s-a îndepărtat. L-am urmărit cu privirea. Eram un pic amețită, dar nu-mi dădeam seama de ce.

Când m-am uitat spre căsuța de piatră, am văzut-o pe Baghra în prag, așteptându-mă. Nu știu de ce, dar m-am înroșit.

– Hm, a pufnit ea, apoi mi-a întors și ea spatele.

După conversația cu Întunecatul, am dat fuga la bibliotecă. În niciuna dintre cărțile mele de teorie nu se vorbea despre cerbul pomenit de el, dar am găsit o mențiune a Ilyei Morozova, una dintre primele și cele mai puternice Grisha.

Și am găsit multe lucruri despre amplificatoare. Cărțile spuneau foarte limpede că un Grisha putea avea un singur amplificator de-a lungul vieții și că, după ce un Grisha intra în posesia unui amplificator, acesta nu mai putea fi posedat de nimeni altcineva: *Grisha pune stăpânire pe amplificator, la fel cum amplificatorul pune*

stăpânire pe Grisha. După ce îl obține, nu mai poate avea altul. Asemănătorul cheamă asemănătorul, și între ei se stabilește o legătură strânsă.

Motivul nu-mi era foarte limpede, dar părea să aibă legătură cu limitarea puterii Grisha.

Calul are viteză. Ursul are putere. Pasărea are aripi. Nicio făptură nu are toate aceste daruri, și astfel lumea își păstrează echilibrul. Amplificatoarele sunt un mijloc de a păstra echilibrul, nu de a-l distruge, și fiecare Grisha ar face bine să țină minte acest lucru, altminteri riscă să suporte consecințele.

Un alt filosof spunea așa: *De ce un Grisha nu poate poseda decât un amplificator? Am să răspund la o altă întrebare în schimb: Ce este infinit? Universul și lăcomia oamenilor.*

Stând sub cupola de sticlă a bibliotecii, mi-am amintit de Ereticul Negru. Întunecatul îmi spusese că Falia Umbrei apăruse din pricina lăcomiei strămoșului său. Oare la asta se refereau filosofii când vorbeau de consecințe? Pentru prima oară, mi-a trecut prin minte că Falia era singurul loc în care Întunecatul devenea neputincios, în care puterile lui nu însemnau nimic. Urmașii Ereticului Negru avuseseră de suferit din pricina ambiției lui. Și totuși, nu puteam să nu mă gândesc că Ravka fusese cea care plătise cu sânge pentru asta.

În cele din urmă, toamna a făcut loc iernii și vânturile reci au golit de frunze crengile copacilor din grădinile palatului. Și totuși, mesele noastre încă erau încărcate cu fructe și flori proaspete, aduse din serele Grisha, care aveau o climă proprie. Dar prunele zemoase și strugurii roșii nu reușeau să-mi sporească pofta de mâncare.

Credeam că discuția cu Întunecatul avea să schimbe ceva în mine. Voiam să cred lucrurile pe care mi le spusese, iar în ziua aceea, când vorbiserăm pe malul lacului, aproape că le crezusem. Dar nu se schimbaseră nimic. În continuare nu-mi puteam chema puterea fără ajutorul Baghrăi. Tot nu devenisem o adevărată Grisha.

Dar acum nu mai eram atât de necăjită din cauza asta. Întunecatul îmi ceruse să am încredere în el, iar dacă el credea că cerbul

Morozovei era răspunsul, atunci tot ce puteam să sper era că avea dreptate. Evitam în continuare să exersez cu ceilalți Invocatori, dar de câteva ori m-am lăsat dusă la *banya* de Marie și Nadia, ba chiar și la un spectacol de balet ținut în Marele Palat. Am mers până într-acolo, încât am lăsat-o pe Genya să-mi pună puțină culoare în obraji.

Noua mea atitudine a înfuriat-o pe Baghra.

— Acum nici măcar nu te mai străduiești! a strigat ea. Aștepti să vină să te salveze un cerb miraculos? Îți aștepti colierul din cornițe? Ai putea foarte bine să aștepti ca un unicorn să-și așeze capul în poala ta, neroadă ce ești.

Când începea să mă muștruluiască, mă mulțumeam să ridic din umeri. Avea dreptate. Mă săturasem să tot încerc și să dau greș. Nu eram ca ceilalți Grisha, și sosise momentul să mă împac cu asta. În plus, părții rebele din mine îi plăcea s-o scoată din sărite pe Baghra.

Nu știam ce pedeapsă primise Zoya, dar cert e că mă ignora în continuare. Îi fusese interzis accesul în sălile de antrenament, și auzisem că avea să se întoarcă la Kribirsk după balul de iarnă. Din când în când, o surprindeam uitându-se la mine cu un aer încruntat sau chicotind cu mâna la gură împreună cu micul ei grup de prietene Invocatoare, dar încercam să n-o iau în seamă.

Și totuși, nu puteam scăpa de sentimentul că dădusem greș. A căzut și prima ninsoare, iar a doua zi, când m-am trezit, am găsit o *kefta* nouă atârnată în cuierul de pe ușă. Era făcută din lână de un bleumarin-închis și avea o glugă căptușită cu blană aurie. Am luat-o pe mine, dar îmi era greu să nu mă simt ca o impostoare.

După ce am ciugulit din micul dejun, am făcut obișnuitul drum către căsuța de piatră a Baghrăi. Aleile acoperite cu pietriș, de pe care Inferni curățaseră zăpada, străluceau în lumina slabă a soarelui de iarnă. Când mai aveam un pic și ajungeam la lac, m-a prins din urmă o servitoare.

Mi-a întins o hârtie împăturită, apoi s-a înclinat și a făcut imediat cale întoarsă. Am recunoscut scrisul de mână al Genyei.

Unitatea lui Malyen Oretsev este staționată de șase săptămâni la avanpostul Chemast din nordul Tsibeyei. În evidența unității apare ca fiind sănătos. Îți poți scrie pe adresa regimentului.

Ambasadorii din Kerch o asaltează cu daruri pe regină. Stridii și pui de baltă păstrate la gheață (ce scârbos!), dar și prăjituri cu migdale! Îți aduc câteva diseară. G

Deci Mal era în Tsibeya. În viață, teafăr, departe de lupte. Și probabil se îndeletnicea cu vânătoarea.

Ar fi trebuit să fiu recunoscătoare. Ar fi trebuit să mă bucur.

Îți poți scrie pe adresa regimentului. Îi scriam de luni de zile pe adresa regimentului.

Mi-am amintit ultima scrisoare pe care i-o trimisesem.

Dragă Mal, n-am mai primit vești de la tine, deci presupun că ai făcut cunoștință cu o volcră și te-ai însurat cu ea, iar acum trăiești bine mersi în Falia Umbrei, unde n-ai nici lumină, nici hârtie să-mi scrii. Sau poate că noua ta mireasă ți-a mâncat ambele mâini.

Umplusem scrisoarea cu detalii despre Botkin, despre cățelușul curios al reginei și despre surprinzătoarea fascinație pe care o aveau Grisha față de obiceiurile țăranilor. Îi povestisem despre frumoasa Genya, despre clădirile de pe malul lacului și minunata cupolă de sticlă a bibliotecii. Îi spuseseam despre Baghra cea misterioasă, despre orhideele din sere și despre păsările pictate deasupra patului meu. Dar nu-i povestisem despre cerbul Morozovei, nici că eram un dezastru când venea vorba să-mi invoc puterea Grisha, și nici că încă îmi era dor de el în fiecare zi.

După ce terminasem de scris, șovăisem câteva clipe, apoi adăugasem în grabă: *Nu știi dacă mi-ai primit celelalte scrisori. Locul în care mă aflui e mai frumos decât îl pot descrie, dar aș renunța la el pentru o după-amiază cu tine pe malul iazului Trivka, să aruncăm pietre pe luciul apei. Scrie-mi, te rog.*

Dar sigur îmi primise scrisorile. Oare ce făcuse cu ele? Se obosise

măcar să le deschidă? Oftase stânjenit când sosise și a cincea, și a șasea, și a șaptea?

M-am crispat. Mal, te rog să-mi scrii. Mal, te rog să nu mă uiți.

Jalnic, mi-am spus în sinea mea, ștergându-mi lacrimile de furie.

M-am uitat la lac. Începuse să înghețe. Mi-am amintit de râul care străbătea moșia ducelui Keramsov. În fiecare iarnă, Mal și cu mine așteptam să înghețe apa ca să ne putem da cu patinele.

Am mototolit în pumn biletul Genyei. Nu voiam să mă mai gândesc la Mal. Aș fi vrut să-mi pot șterge din minte toate amintirile de la Keramzin. Și cel mai mult îmi doream să dau fuga în camera mea să plâng în hohote. Dar nu puteam. Trebuia să petrec încă o dimineață inutilă și chinuitoare cu Baghra.

Am străbătut agale restul drumului până la lac, apoi am urcat cu pași apăsați treptele căsuței de piatră și am deschis ușa cu putere.

Ca de obicei, Baghra stătea lângă foc, încălzindu-și trupul uscățiv. M-am trântit pe scaunul din fața ei și am așteptat.

Baghra a izbucnit într-un scurt hohot de râs:

— Vasăzică azi ești furioasă, fata mea? De ce ești furioasă? Te-ai săturat să tot aștepți miraculosul cerb alb?

Mi-am încrucișat mâinile pe piept și n-am spus nimic.

— Vorbește.

În oricare altă zi, aș fi mințit, i-aș fi spus că mă simt bine, că doar eram obosită. Dar, poate pentru că eram la capătul răbdării, am răbufnit.

— M-am săturat de toate astea, am spus eu cu furie. M-am săturat să mănânc secară și hering la micul dejun. M-am săturat să tot port *kefta* asta caraghioasă. M-am săturat să încasez pumni de la Botkin și m-am săturat de tine.

Am crezut că Baghra se va înfuria, dar s-a mulțumit să se uite țintă la mine. Cu capul plecat într-o parte și cu ochii ei negri strălucind în lumina focului, arăta ca o vrabie foarte rea.

— Nu, a spus ea calm. Nu ăsta e motivul. Mai e ceva. Despre ce-i vorba? Cumva pe biata fată a apucat-o dorul?

— Dorul după ce? am pufnit eu.

— Tu să-mi spui, fata mea. De ce e atât de rea viața ta aici? Haine noi, un pat moale, mâncare caldă la fiecare masă, șansa de a fi favorita Întunecatului.

— Nu-s favorita lui.

— Dar ai vrea să fii, a zis ea pe un ton răutăcios. Nu te obosi să mă minți. Ești la fel ca ceilalți. Am văzut cum te uiți la el.

Am simțit că-mi ard obrazii și îmi venea să-i dau una în cap cu propriul ei baston.

— O mie de fete ar fi în stare să-și vândă mama ca să fie în locul tău, în schimb tu ești nefericită și te bosumfli ca un copil. Așa că spune-mi, fata mea, după ce-ți tânjește inimioara?

Bineînțeles că avea dreptate. Știam foarte bine că îmi era dor de prietenul meu cel mai bun. Dar nu aveam de gând să-i spun asta.

Așa că m-am ridicat în picioare, răsturnându-mi scaunul, care a căzut zgomotos pe podea.

— Ce facem aici e o pierdere de vreme.

— Serios? Ce altceva ai putea face cu zilele tale? Să desenezi hărți? Să aduci cerneluri pentru un cartograf bătrân?

— Nu e deloc rău să fii cartograf.

— Bineînțeles că nu. Și nu e rău nici să fii șopârlă. Dacă nu cumva te-ai născut să fii vultur.

— M-am săturat de toate astea, am mormăit eu, întorcându-i spatele.

Încă puțin și îmi dădeau lacrimile, dar nu voiam să plâng în fața acestei bătrâne disprețuitoare.

— Unde pleci? m-a strigat ea pe un ton batjocoritor. Ce te așteaptă afară?

— Nimic! am țipat eu. Nimeni!

Imediat după ce am spus asta, adevărul vorbelor mele m-a izbit cu atâta putere, încât mi s-a tăiat respirația. Am pus mâna pe clanță, simțindu-mă brusc amețită.

În clipa aceea, mi-am amintit de examinătorii Grisha.

Stau în camera de zi de la Keramzin. În șemineu arde focul. Bărbatul vânjos în veșminte albastre mă apucă pe după umeri și mă îndepărtează de Mal.

Simt degetele lui Mal desprinzându-se dintre ale mele.

Tânărul în violet îl înhață pe Mal și îl târăște în bibliotecă, trântind ușa în urma lui. Eu mă zbat și dau din picioare, îl aud pe Mal strigându-mi numele.

Bărbatul în albastru mă ține cu putere, iar femeia în roșu îmi cuprinde încheietura cu o mână. Simt că mă inundă un val de siguranță.

Nu mă mai zbat. În mine răsună o chemare. Ceva din mine se ridică să răspundă.

Nu mai pot respira. E ca și când m-aș ridica de pe fundul unui lac și aș fi aproape de suprafață, iar plămânii mei tânjesc după aer.

Femeia în roșu mă privește atent, cu ochii mijiiți.

Aud vocea lui Mal prin ușa bibliotecii. Alina! Alina!

Și în clipa aceea îmi dau seama că suntem îngrozitor de diferiți unul de celălalt. Diferiți în mod irevocabil.

Alina! Alina!

Fac o alegere. Însfac lucrul care se ridică în mine și îl împing la loc de unde ieșise.

— Mal! strig eu, și iarăși încep să mă zbat.

Femeia în roșu încearcă să-mi țină încheietura, dar eu mă zvârcolesc tot mai tare, iar în cele din urmă îmi dă drumul.

M-am sprijinit tremurând de ușa Baghrăi. Femeia în roșu era o amplificatoare. De aceea mi se păruse familiară chemarea Întunecatului. Dar atunci, cu ani în urmă, reușisem să mă opun examinatoarei Grisha.

În sfârșit, începeam să înțeleg.

Înainte să vină Mal, Keramzin fusese pentru mine un loc al terorii: nopți lungi petrecute plângând în întuneric, copii mai mari care nu mă luau în seamă, camere reci și pustii. Dar apoi a sosit Mal, și toate s-au schimbat. Holurile întunecate au devenit ascunzători și locuri de joacă. Pădurile singuratice au devenit locuri de explorat.

Keramzin a devenit locul nostru, regatul nostru, și reușisem să scap de frică.

Dar examinatorii Grisha m-ar fi luat de la Keramzin. M-ar fi luat de lângă Mal, iar el era singurul lucru bun din lumea mea. Așa că făcusem o alegere. Îmi împinsesem puterea în străfundul ființei și o păstrasem acolo în fiecare zi, cu toată energia și voința mea, fără ca măcar să-mi dau seama de asta. Și îmi irosisem toate forțele în încercarea de a păstra acest secret.

Mi-am amintit că, după ce am fost supusă la probe, am stat cu Mal la fereastră, urmărindu-i pe cei trei Grisha care au plecat cu troica lor, și că mă simțeam obosită. A doua zi dimineață, m-am trezit cu niște cearcăne mari, care nu m-au mai părăsit începând de atunci.

Și acum? m-am întrebat în sinea mea, sprijinindu-mi fruntea de lemnul rece al ușii, tremurând din toate încheieturile.

Acum, Mal mă dăduse uitării.

Singurul om din lume care mă cunoștea cu adevărat hotărâse că nu meritam nici măcar să-mi scrie câteva cuvinte. Dar nu-mi pierdusem speranța. În ciuda luxului din Micul Palat, în ciuda puterii mele de curând descoperite, în ciuda tăcerii lui Mal, nu-mi pierdusem speranța.

Baghra avea dreptate. Îmi închipuiam că fac mari eforturi, dar în adâncul meu, o parte din mine voia doar să se întoarcă acasă, la Mal. O parte din mine spera că toate astea fuseseră o greșeală, că Întunecatul avea să-și dea seama de eroarea lui și că avea să mă trimită înapoi la regiment, că Mai avea să-și dea seama cât de mult îmi dusesese dorul și că vom îmbătrâni împreună pe pășunea noastră. Mal mersese mai departe, dar eu încă stăteam speriată în fața celor trei Grisha misterioși, ținându-l strâns de mână.

Sosise timpul să las și eu în urmă toate astea. În ziua când intrasem în Falie, Mal îmi salvase viața, iar eu i-o salvasem pe a lui. Poate că acela fusese sfârșitul legăturii noastre.

Gândul acesta m-a umplut de durere – sufeream pentru visele pe care le împărtășiserăm, pentru dragostea pe care o simțisem, pentru

fata plină de speranță care nu aveam să mai fiu niciodată. Durerea mi-a inundat întreaga ființă, topind un nod despre care nici măcar nu știam că era acolo. Am închis ochii, simțind cum mi se preling lacrimile pe obraji, apoi m-am apropiat de lucrul din mine pe care îl ținusem ascuns atâta timp. *Îmi pare rău*, i-am șoptit eu.

Îmi pare rău că te-am lăsat atâta timp în întuneric.

Îmi pare rău, dar acum sunt pregătită.

Am chemat lumina, iar ea mi-a răspuns. Am simțit-o apropiindu-se de mine din toate direcțiile, alunecând peste luciul lacului și peste cupolele aurite ale Micului Palat, pe sub ușa căsuței și prin pereții ei de piatră. O simțeam peste tot. Am desfăcut brațele și lumina a izvorât din mine, umplând încăperea, poleind pereții, vechea sobă de teracotă și fiecare muchie a chipului ciudat al Baghrăi. Lumina mă învăluisese cu totul, împrăștiind o căldură puternică, și era mai puternică și mai pură ca niciodată, pentru că acum era numai a mea. Voiam să râd, să cânt, să strig. În sfârșit, ceva care îmi aparținea mie și numai mie.

— Bine, a zis Baghra, mijind ochii în lumina solară. Așa da.

Capitolul 13

În după-amiaza aceea, m-am alăturat celorlalți Etherealki care exersau pe malul lacului și mi-am invocat pentru prima oară puterea de față cu ei. Am trimis o fâșie de lumină pe deasupra apei, lăsând-o să plutească pe valurile stârnite de Ivo. Încă nu aveam controlul celorlalți, dar m-am descurcat destul de bine. De fapt, era ușor.

Dintr-odată, multe lucruri mi se păreau ușoare. Nu mai eram obosită tot timpul și nu mai găfâiam când urcam scările. Dormeam adânc și fără vise în fiecare noapte și mă sculam odihnită. Mâncarea mi se părea o adevărată revelație: castroane de terci cu mult zahăr și smântână, farfurii de calcan fript în unt, prune zemoase și piersici din sere, gustul limpede și amar al *kvas*-ului. Era ca și când în căsuța Baghrăi aș fi tras pentru prima oară aer în piept cum se cuvine și m-aș fi trezit la viață.

Întrucât niciunul dintre ceilalți Grisha nu știa că avusesem probleme atât de mari cu invocarea puterii mele, au fost cu toții un pic nedumeriți de schimbările pe care le-au observat la mine. Nu le-am dat nicio explicație, iar Genya mi-a adus la cunoștință unele dintre zvonurile cele mai amuzante.

— Marie și Ivo credeau că fusesesi infectată de fjerdani cu cine știe ce boală.

— Credeam că Grisha nu se îmbolnăvesc.

— Exact! a spus ea. Tocmai de aceea era o bănuială atât de neobișnuită. Dar până la urmă Întunecatul te-ar fi vindecat dându-ți să bei sângele lui și un extract de diamante.

— Dezgustător, am spus eu râzând.

— Și asta nu-i nimic. Zoya a încercat să împrăștie zvonul că ești posedată.

Am râs și mai tare.

Lecțiile cu Baghra încă erau dificile și nu-mi făceau niciodată plăcere. Dar mă bucuram ori de câte ori aveam ocazia să-mi folosesc puterea și simțeam că fac progrese. La început, îmi era teamă de fiecare dată când mă pregăteam să invoc lumina – mă temeam că nu va răspunde chemării mele și că mă voi întoarce în punctul de unde pornisem.

— Nu e ceva separat de tine, m-a muștră Baghra într-o zi. Nu e un animal care poate să se ascundă de tine sau să aleagă să nu vină când îl chemi. Le ceri plămânilor să respire sau inimii să bată? Puterea ta te slujește pentru că aceasta este menirea ei, pentru că *nu poate să nu te slujească*.

Uneori, simțeam că în vorbele Baghrăi se ascunde o umbră, un înțeles subtil, pe care voia să-l pătrund. Dar efortul pe care îl făceam era oricum suficient de mare, așa că nu aveam chef să și descifrez secretele unei bătrâne sarcastice.

M-a supus la multe cazne, forțându-mă să-mi sporesc raza de acțiune și controlul. M-a învățat să-mi concentrez puterea în explozii scurte și strălucitoare, în raze ascuțite și incandescente sau în cascade de raze prelungi. M-a pus să chem lumina iar și iar, până când abia dacă mai era nevoie să fac vreun efort. M-a pus să vin la căsuța ei noaptea, să exersez când îmi era aproape imposibil să găsesc vreun pic de lumină pe care s-o invoc. Când, plină de mândrie, am reușit în cele din urmă să produc o rază subțire de lumină solară, a lovit podeaua cu bastonul și a strigat:

— Nu-i suficient!

— Îmi dau toată silința, am mormăit eu cu exasperare.

— Pfu! Crezi că lumii îi pasă că-ți dai toată silința? Cheam-o din nou și de data asta fă-o cum trebuie.

Dar adevărata surpriză au fost lecțiile cu Botkin. Când eram mică, alergam și mă jucam cu Mal în păduri și pe câmpii, dar niciodată nu fusesem în stare să țin pasul cu el. Întotdeauna fusesem prea fragilă și bolnăvicioasă, și oboseam prea ușor. Dar întrucât acum dormeam

și mâneam regulat pentru prima oară în viața mea, toate astea se schimbaseră. Botkin mă punea să fac exerciții de luptă foarte dure și mă alerga la nesfârșit pe domeniul palatului, dar, spre surprinderea mea, unele dintre aceste provocări erau o sursă de satisfacție. Îmi plăcea să învăț ce putea face trupul meu cel nou și puternic.

Nu credeam că-l voi putea bate vreodată la box pe bătrânul mercenar, dar Fabrikatorii și-au adus contribuția și în acest domeniu. Mi-au confecționat o pereche de mănuși fără degete, pe care erau prinse mici oglinzi – misterioasele discuri de sticlă pe care mi le arătase David la prima mea vizită în ateliere. Cu o mică răsucire a încheieturii, coboram o oglinjoară între degete, cu ajutorul căreia puteam reflecta raze de lumină în ochii adversarului. Botkin mi-a dat voie să exersez cu ele și, în cele din urmă, am ajuns să mă simt foarte bine cu aceste mănuși, pe care începusem să le simt ca pe niște extensii ale degetelor mele.

Botkin încă era nemulțumit și profita de fiecare ocazie să mă critice și să-mi spună că sunt neîndemânatică, dar uneori mi se părea că zăresc o undă de aprobare pe chipul său bătut de soare și vânt.

Spre sfârșitul iernii, m-a luat deoparte după o lecție în care reușisem să-i dau un pumn în coaste – pentru care fusesem răsplătită cu un dos de palmă peste falcă.

– Poftim, mi-a spus el, dându-mi un cuțit greu cu teacă din piele și oțel. Să-l ții mereu la tine.

Am tresărit când am văzut că nu era un cuțit obișnuit. Era din oțel Grisha.

– Mulțumesc, am bâiguit eu.

– Nu-i nevoie să-mi mulțumești, a zis el, ducându-și mâna la cicatricea urâtă de pe gât. Îl meriți.

Iarna mi se părea cu totul altfel decât înainte. Am petrecut după-amiezi însorite patinând pe lac sau dându-mă cu sania pe domeniul palatului împreună cu ceilalți Invocatori. Serile în care ningeam le petreceam în sala mare, strânși în jurul sobelor de teracotă, bând *kvass* și înfulecând prăjituri. Am sărbătorit praznicul Sfântului

Nikolai cu castroane uriașe de supă cu găluște și farfurii de *kutya* preparate cu miere și semințe de mac. Unii Grisha plecau de la palat cu sănii trase de cai sau de câini și făceau excursii pe câmpurile acoperite cu zăpadă, care înconjurau Os Alta, însă, din motive de siguranță, eu încă nu aveam voie să-i însoțesc.

Ceea ce nu mă deranja. Acum mă simțeam mai bine cu Invocatorii, însă nu credeam că îmi va face vreodată plăcere să fiu în preajma Mariei și Nadiei. Îmi plăcea mult mai mult să stau în camera mea cu Genya, bând ceai și bârfind lângă foc. Îmi plăcea să ascult toate zvonurile de la curte și poveștile de la petrecerile opulente organizate la Marele Palat. Preferata mea era povestea plăcintei uriașe aduse regelui de un conte, din care ieșise un pitic și îi oferise *tsaritsei* un buchet de nu-mă-uita.

La sfârșitul iernii, regele și regina aveau să găzduiască un bal la care urmau să participe toți Grisha. Genya susținea că avea să fie cea mai somptuoasă petrecere. Urmau să vină toate familiile nobile și toți ofițerii de rang înalt, precum și eroii de război, demnitarii străini și *tsarevich*-ul, fiul cel mare al regelui și moștenitorul tronului. Odată, îl văzusem pe prințul moștenitor călărind pe domeniul palatului pe un armăsar castrat de culoare albă, care era cam cât o casă. Prințul era aproape frumos, dar avea bărbia teșită a regelui și pleoape atât de lăsate, încât era greu să-ți dai seama dacă era obosit sau doar extrem de plictisit.

— Probabil beat, a zis Genya, învârtindu-și în ceai. Își dedică tot timpul vânătorii, cailor și băuturii. Ceea ce o scoate din minți pe regină.

— Păi Ravka se află în război. Poate că ar trebui să fie mai preocupat de treburile țării.

— Ah, reginei nu-i pasă de toate astea. Vrea doar ca *tsarevich*-ul să-și găsească o soție, în loc să umble după distracții și să cheltuie mormane de aur pe ponei.

— Iar celălalt? am întrebat eu.

Știam că regele și regina mai aveau un fiu, însă nu-l văzusem

niciodată.

— *Sobachka?*

— Nu poți să-i spui „cățeluș” unui prinț, am râs eu.

— Așa îi spune toată lumea, a coborât ea glasul. Și umblă vorba cum că n-ar avea doar sânge regesc.

Aproape că m-am înecat cu ceaiul:

— Nu se poate!

— Numai regina știe cu certitudine. Oricum, mezinul e un fel de oaie neagră. A insistat să-și facă serviciul militar la infanterie, apoi a intrat ucenic la un armurier.

— Și nu vine niciodată la curte?

— N-a mai fost la palat de ani de zile. Cred că a plecat să studieze construcțiile navale sau ceva la fel de plicticos. Probabil s-ar înțelege bine cu David, a adăugat ea cu un aer bosumflat.

— Chiar, voi doi despre ce vorbiți? am întreat-o eu pe un ton curios, căci încă nu înțelegeam fascinația Genyei pentru acel Fabrikator.

A oftat:

— Despre lucruri obișnuite. Viață. Dragoste. Punctul de topire al minereului de fier.

Și-a răsucit în jurul degetului o buclă roșcată, iar pe pomeți i-au apărut doi bujori drăguți.

— E foarte amuzant, când se simte la largul lui.

— Serios?

Genya a ridicat din umeri:

— *Mie* așa mi se pare.

Am bătut-o ușor pe mână, încercând s-o încurajez:

— O să se dea pe brazdă. E doar timid.

— Poate că ar trebui să mă întind pe o masă din atelier și să aștept să văd dacă se sudează ceva de mine.

— Cred că așa încep cele mai multe dintre marile povești de dragoste.

Genya a izbucnit în râs, iar pe mine m-a cuprins brusc un

sentiment de vinovăție. Ea vorbea cu atâta ușurință despre David, dar eu nu-i mărturiseam nimic despre Mal.

Pentru că nu e nimic de mărturisit, mi-am reamintit cu asprime, apoi mi-am mai pus niște zahăr în ceai.

Într-o după-amiază liniștită, când ceilalți Grisha se aventuraseră în împrejurimile orașului, Genya m-a convins să mă furișez în Marele Palat și am petrecut câteva ore scotocind împreună prin hainele și încălțările din garderoba reginei. Genya a insistat să probez o rochie de mătase roz-pal, împodobită cu perle de râu, iar după ce am luat-o pe mine și m-a tras în fața unei oglinzi enorme, cu ramă aurită, a trebuit să mă uit la mine de două ori ca să mă recunosc.

Învățasem să evit oglinzile. Niciodată nu-mi arătau ce voiam să văd. Dar fata care stătea alături de Genya în acea oglindă era o străină. Avea bujori, păr strălucitor și... o formă. M-aș fi putut uita la ea ore în șir. Dintr-odată, mi-am dorit să mă fi văzut Mikhael. *Acuma mai sunt Scobitoare?* mi-am zis cu mândrie în sinea mea.

Genya mi-a surprins privirea în oglindă și a zâmbit.

— De-ai m-ai adus aici? am întrebat eu pe un ton bănuitor.

— Ce vrei să spui?

— Știi la ce mă refer.

— M-am gândit că poate vrei să te uiți mai bine la tine, asta-i tot.

Am înghițit nodul stânjenitor din gât și am luat-o imediat în brațe.

— Mulțumesc, am șoptit eu, apoi am împins-o ușor: Iar acum, dă-te la o parte. Mi-e imposibil să mă simt frumoasă alături de tine.

Ne-am petrecut restul după-amiezii probând rochii și privindu-ne în oglindă – două lucruri care nu m-aș fi așteptat să-mi placă vreodată. Am pierdut noțiunea timpului, iar la un moment dat mi-am adus aminte de lecția de seară cu Baghra, așa că Genya m-a ajutat să ies dintr-o rochie de bal de un albastru-verzui și să-mi iau *kefta* pe mine ca să pot da fuga pe malul lacului. Am străbătut drumul în fugă, dar tot am întârziat, așa că am găsit-o furioasă.

Lecțiile de seară erau întotdeauna cele mai dificile, dar în seara aceea, Baghra a fost mai aspră decât de obicei.

— Control! a pufnit ea, văzând cum pâlpâie pe malul lacului raza firavă de soare pe care reușisem s-o invoc. Unde ți-e concentrarea?

La cină, m-am gândit în sinea mea, dar n-am spus nimic. Genya și cu mine fuseserăm atât de captivate de minunățiile din garderoba reginei, încât uitaserăm să mâncăm, și începuse să-mi chiorăie stomacul.

M-am concentrat, iar lumina a strălucit mai intens, împrăștiindu-se peste lacul înghețat.

— Mai bine, a spus ea. Lasă lumina să facă treaba în locul tău. Asemănătorul cheamă asemănătorul.

Am încercat să mă relaxez și să las lumina să vină singură. Spre surprinderea mea, lumina s-a împrăștiat și mai departe, ajungând până la insulița din mijlocul lacului.

— Mai mult! mi-a cerut Baghra. Ce te oprește?

M-am afundat și mai mult în mine însămi, iar cercul de lumină a trecut dincolo de insulă, scaldând în raze de soare întreg lacul și școala de pe celălalt mal. Deși era zăpadă pe jos, aerul din jurul nostru strălucea intens și dogorea ca vara. Îmi simțeam trupul inundat de putere. Era încântător, dar deja începeam să obosesc, lovindu-mă de limitele propriilor mele puteri.

— Mai mult! a strigat Baghra.

— Nu pot! am protestat eu.

— Mai mult! a spus ea din nou, iar vocea ei avea un ton imperativ, care m-a făcut să mă alarmez și să-mi pierd concentrarea.

Lumina a început să pâlpâie și mi-a scăpat de sub control. Am încercat s-o iau iarăși în posesie, dar s-a îndepărtat de mine, lăsând iarăși în întuneric școala, insula și malul lacului.

— Nu e suficient, m-a făcut să tresar vocea Întunecatului, care a ieșit din umbră în lumina felinarelor de pe alee.

— Ba s-ar putea să fie suficient, a zis Baghra. Ai văzut cât de puternică este. Și nici măcar n-am ajutat-o. Dă-i un amplificator și ai

să vezi ce poate să facă.

Întunecatul a clătinat din cap:

— O să aibă coarnele cerbului.

Baghra s-a încruntat:

— Ești un neghiob.

— Am fost insultat și mai rău. De multe ori, chiar de tine.

— E o absurditate. Trebuie să renunți la ideea asta.

Chipul Întunecatului a căpătat o expresie rece:

— *Trebuie?* Nu mai ai cum să-mi dai ordine, bătrâno. Știu ce trebuie făcut.

— S-ar putea să vă surprind, am intervenit eu, adresându-mă Întunecatului.

S-au întors amândoi spre mine. Părea că uitaseră cu totul de prezența mea.

— Baghra are dreptate, am continuat eu. Știu că pot mai mult. Pot să exersez mai mult.

— Ai fost în Falia Umbrei, Alina. Știi cu ce ne luptăm.

— Știu că devin din ce în ce mai puternică în fiecare zi, m-am încăpățânat eu. Dacă îmi dați o șansă...

Întunecatul a clătinat iarăși din cap:

— Nu-mi pot asuma un asemenea risc. Pentru că în joc e soarta Ravkăi.

— Înțeleg, am zis eu cu glas scăzut.

— Înțelegeți?

— Da. Fără cerbul Morozovei, nu-s bună de nimic.

— Ah, vasăzică nu-i chiar atât de neghioabă pe cât pare, a croncănit Baghra.

— Lasă-ne singuri, i-a cerut Întunecatul cu o brutalitate surprinzătoare.

— O să suferim cu toții din cauza mândriei tale, băiete.

— N-am să te rog încă o dată.

Baghra s-a încruntat la el cu un aer dezgustat, apoi s-a răsucit pe călcâie și a pornit spre căsuța ei de piatră.

După ce a trântit ușa în urma ei, Întunecatul s-a uitat la mine în lumina felinarului.

— Arăți bine, a spus el.

— Mulțumesc, am bâiguit eu, plecând privirea.

Poate reușea Genya să mă învețe și cum să primesc un compliment.

— Dacă te întorci la Micul Palat, pot să te însoțesc, a spus el.

O vreme, am mers în tăcere pe malul lacului, trecând pe lângă clădirile de piatră pustii. Pe celălalt mal al lacului înghețat se vedeau luminile școlii.

— S-a mai auzit ceva despre cerb? l-am întrebat eu în cele din urmă.

— Nu, a răspuns el, strângând din buze. Oamenii mei cred că turma a trecut în Fjerda.

— Ah, am spus eu, încercând să-mi ascund dezamăgirea.

Întunecatul s-a oprit brusc:

— Alina, nu cred ca nu ești bună de nimic.

— Știu, am zis eu cu privire plecată, dar nu-s nici tocmai utilă.

— Niciun Grisha nu e suficient de puternic pentru a înfrunta Falia. Nici măcar eu.

— Înțeleg.

— Dar nu-ți place.

— Ar trebui să-mi placă? Dacă nu vă pot ajuta să distrugeți Falia, atunci la ce sunt bună? Să fac lumină pentru picnicuri la miezul nopții? Să vă încălzesc picioarele iarna?

Pe buze i-a fluturat un zâmbet discret:

— Picnicuri la miezul nopții?

Nu i-am putut răspunde tot cu un zâmbet:

— Botkin mi-a dat un cuțit din oțel Grisha și mi-a zis că-l merit. Nu spun că nu-s recunoscătoare pentru toate astea. Chiar sunt. Dar nu simt că merit ceva din ce mi se oferă.

Întunecatul a oftat:

— Îmi pare rău, Alina. Ți-am cerut să ai încredere în mine, dar nu

mi-am ținut promisiunea.

Avea un aer atât de necăjit, încât brusc m-au cuprins remușcărilor:

— Nu spun că...

— E adevărat.

A oftat iarăși, trecându-și o mână peste gât:

— Poate că Baghra are dreptate, oricât de greu mi-ar fi să recunosc.

Am înclinat capul într-o parte:

— De obicei, pare că nimic nu vă tulbură. De ce o lăsați să vă necăjească atât de mult?

— Nu știu.

— Eu cred că vă face bine.

— De ce? a tresărit el.

— Pentru că e singura care nu se teme de domnia voastră și care nu încearcă tot timpul să vă impresioneze.

— Tu încerci să mă impresionezi?

— Bineînțeles, am râs eu.

— Întotdeauna spui exact ce gândești?

— Nici măcar în majoritatea cazurilor.

Apoi a râs și el, iar eu mi-am amintit cât de mult îmi plăcea râsul lui.

— Atunci ar trebui să mă consider norocos, a spus el.

— Dar ce putere are Baghra? am întrebat eu.

Îmi puneam problema asta pentru prima oară. Baghra era o amplificatoare, la fel ca Întunecatul, dar el avea și o putere.

— Nu-s sigur. Cred că era Iscă-Valuri. Nimeni de pe aici nu e suficient de în vârstă ca să-și amintească.

Și-a întors privirea spre mine. Aerul rece îi îmbujorase obrajii, iar lumina felinarelor îi strălucea în ochii cenușii.

— Alina, dacă ți-aș spune că eu cred în continuare că putem găsi cerbul, ai să-ți închipui că-s nebun?

— De ce v-ar interesa ce cred eu?

— Nu știu, a spus el cu un aer sincer nedumerit. Dar mă

interesează.

Apoi m-a sărutat.

S-a întâmplat atât de brusc, încât nici n-am avut timp să reacționez. Mă uitam în ochii lui de culoarea gresiei, iar în clipa următoare, buzele lui s-au lipit de ale mele. Am fost copleșită de sentimentul familiar de siguranță și de o căldură intensă, iar inima mi-a tresărit în piept, făcând câțiva pași săltăreți de dans. Apoi, la fel de brusc, Întunecatul a făcut un pas în spate. Părea la fel de surprins ca și mine.

— N-am vrut să... a spus el.

În clipa aceea, am auzit zgomot de pași, iar Ivan a apărut de după colț. A făcut o plecăciune în fața Întunecatului, apoi în fața mea, și am surprins un mic rânjel pe buzele lui.

— Aparatul a devenit nerăbdător.

— Una dintre trăsăturile lui neplăcute, a răspuns calm Întunecatul.

Mina surprinsă îi dispăruse de pe chip. Cu un aer stăpân pe sine, mi-a făcut o plecăciune și, fără să-mi mai arunce vreo privire, s-a îndepărtat împreună cu Ivan, lăsându-mă singură în zăpadă.

Am rămas pe loc preț de câteva clipe, apoi am pornit spre Micul Palat. Eram foarte răvășită. *Ce s-a întâmplat?* Am dus degetele la buze. *Chiar m-a sărutat Întunecatul?* Am evitat sala cea mare și m-am dus direct în camera mea, dar după ce am ajuns acolo, n-am știut ce să fac. Am cerut cina în cameră, însă abia dacă am gustat mâncarea. Aveam mare nevoie să stau de vorbă cu Genya, dar era la Marele Palat – acolo dormea noapte de noapte –, și nu aveam curaj să mă duc s-o caut. În cele din urmă, am hotărât să cobor în sala cea mare.

Marie și Nadia se întorseseră din excursia cu săniile, iar acum beau ceai lângă foc. Am fost șocată să-l văd pe Sergei stând lângă Marie, cu brațul petrecut pe după brațul ei. *Poate că plutește ceva în aer*, mi-am spus cu surprindere în sinea mea.

Am băut ceai împreună cu ei, întrebându-i cum fusese plimbarea la țară, dar îmi era greu să mă concentrez asupra conversației.

Mintea îmi zbura întruna la sărutul Întunecatului și la înfățișarea lui în lumina felinarelor – din gură îi ieșeau aburi în aerul rece al nopții, iar pe chip avea o mină uluită.

Știam că nu voi putea dormi, așa că, atunci când Marie a propus să mergem la *banya*, am hotărât să merg cu ei. Ana Kuya întotdeauna ne spusese că *banya* era o barbarie – o scuză pentru țărani, ca să bea și să se dedea la un comportament deocheat. Dar începeam să-mi dau seama că bătrâna Ana era un pic snoabă.

Stăteam cu toții în aburii fierbinți până nu mai puteam, apoi ne aruncam țipând în zăpadă, după care o luam de la început. Am rămas mult după miezul nopții, răsând și gâfâind, încercând să-mi limpezesc mintea.

Când, în cele din urmă, m-am întors împleticindu-mă în camera mea, m-am trântit pe pat cu pielea jilavă și roz, cu părul ud și încurcat. Eram încinsă și nu-mi mai simțeam oasele, dar gândurile tot nu-mi dădeau pace. M-am concentrat și am invocat o perdea caldă de lumină solară, făcând-o să danseze în fâșii pe tavanul pictat, lăsând sentimentul de putere și siguranță să-mi liniștească nervii. Apoi sărutul Întunecatului mi-a revenit brusc în minte, stricându-mi concentrarea, împrăștiindu-mi gândurile și făcându-mi inima să urce și să coboare ca o pasăre purtată de un vânt capricios.

Lumina a dispărut, lăsându-mă în întuneric.

Capitolul 14

Iarna se apropia de sfârșit și toată lumea vorbea despre balul dat de rege și regină la Marele Palat. Invocatorii Grisha trebuiau să-și etaleze puterile pentru a-i distra pe nobili, și se discuta mult despre cine trebuia să facă demonstrații și care ar fi fost cele mai impresionante.

— Ai grijă să nu le spui „demonstrații”, m-a avertizat Genya. Întunecatul nu suportă tevatura asta. I se pare că balul de iarnă e o mare pierdere de timp pentru Grisha.

M-am gândit că Întunecatul avea dreptate. Materialki lucrau de dimineața până seara în atelierelor lor, onorând comenzile venite de la palat: pânzeturii, pietre prețioase, focuri de artificii. Invocatorii petreceau multe ore în clădirile de piatră de pe malul lacului, punându-și la punct „demonstrațiile”. Dat fiind că Ravka se afla în război de mai bine de o sută de ani, toate astea păreau un pic frivole. Și totuși, nu fusesem la multe petreceri, așa că era greu să nu mă las prinsă de discuțiile despre mătăsurii, dansurii și flori.

Baghra nu avea niciun pic de răbdare cu mine. Dacă îmi pierdeam concentrarea fie și pentru o clipă, mă lovea cu bastonul și îmi spunea:

— Visezi la dansurii cu prințul tău întunecat?

N-o luam în seamă, dar de cele mai multe ori avea dreptate. În ciuda eforturilor mele, mintea îmi tot zbura la Întunecatul. Dispăruse din nou, și aflasem de la Genya că plecase în nord. Ceilalți Grisha credeau că avea să-și facă apariția la balul de iarnă, dar nimeni nu putea fi sigur. Deseori eram pe punctul de a-i povesti Genyei despre sărutul Întunecatului, dar întotdeauna mă opream chiar când eram pe punctul de a-i spune.

Ești o caraghioasă, îmi spuneam cu asprime în sinea mea. N-a însemnat nimic. Probabil că a sărutat o mulțime de fete Grisha. Și de ce ar fi Întunecatul interesat de tine, când le are în preajmă pe Genya și Zoya? Dar nu conta că toate astea erau adevărate. Câtă vreme îmi țineam gura, sărutul era secretul meu și al Întunecatului, și așa voiam să rămână. Și totuși, în unele zile trebuia să fac eforturi uriașe să nu mă ridic în mijlocul micului dejun și să strig: „Întunecatul m-a sărutat!”

Dezamăgirea Baghrăi față de mine era nimic prin comparație cu dezamăgirea mea față de mine. Oricât m-aș fi străduit, limitele mele deveneau din ce în ce mai evidente. La sfârșitul fiecărei lecții, îl tot auzeam pe Întunecatul spunând: „Nu e suficient”, și știam că avea dreptate. Voia să distrugă cu totul Falia, să alunge vâlul negru al Nemării, iar eu pur și simplu nu eram suficient de puternică pentru asta. Citisem suficient cât să știu cum stăteau lucrurile: puterile tuturor Grisha aveau limite, chiar și ale Întunecatului. Dar îmi spusese că aveam să schimb lumea și îmi era greu să accept că poate nu aveam să fiu la înălțimea acestei meniri.

Întunecatul dispăruse, dar Aparatul era peste tot. Apărea pe holuri și pe marginea potecii către lac. Mă gândeam că poate încerca să mă prindă iarăși singură, dar nu voiam să-l ascult turuind despre credință și suferință. De aceea aveam grijă să nu mă găsească niciodată neînsoțită.

În ziua balului de iarnă, am fost scutită de cursuri, dar tot m-am dus să-l văd pe Botkin. Eram prea emoționată de rolul meu în demonstrațiile de la palat și de perspectiva de a-l revedea pe Întunecatul, așa că nu puteam sta locului în camera mea. Compania celorlalți Grisha nu mă ajuta. Marie și Nadia vorbeau întruna despre noile lor *kefte* de mătase și despre ce bijuterii aveau de gând să poarte, iar David și ceilalți Fabrikatori mă tot acostau ca să discutăm despre detaliile demonstrațiilor. Așa că am evitat sala cea mare și am mers în sălile de antrenament de lângă grajduri.

Botkin m-a pus să fac exercițiile obișnuite, apoi mi-a cerut să exersez cu mănușile cu oglinzi. Fără ele, încă eram destul de

neajutorată când luptam împotriva lui. Dar cu ele, puteam să-i țin piept. Sau așa îmi închipuiam. Când s-a terminat lecția, Botkin a recunoscut că m-a menajat.

— Nu trebuie să lovesc fata peste față când se pregătește de o petrecere, a zis el, ridicând din umeri. Măine, Botkin o să lupte corect.

Promisiunea lui mi-a smuls un oftat.

Am mâncat repede în sala cea mare, iar apoi, înainte să mă poată aborda cineva, am urcat imediat în camera mea, gândindu-mă la cada mea minunată. *Banya* era distractivă, dar făcusem suficiente băi la comun în armată, așa că intimitatea încă era o noutate pentru mine.

După ce m-am spălat pe îndelete, m-am așezat lângă ferestre să-mi usuc părul, urmărind cum se lasă noaptea peste lac. În scurtă vreme, felinarele care mărgineau aleea spre palat aveau să se aprindă, iar nobilii urmau să-și facă apariția în trăsurile lor somptuoase, una mai împodobită ca alta. Am simțit un mic fior de nerăbdare. Cu câteva luni în urmă, m-aș fi temut de o asemenea noapte: trebuia să fac o demonstrație, să mă gătesc și să petrec alături de oameni frumoși cu haine elegante. Încă aveam emoții, dar mă așteptam ca balul să fie... distractiv.

M-am uitat la micul ceas de pe șemineu și m-am încruntat. Trebuia să vină o servitoare să-mi aducă noua mea *kefta* de mătase, dar dacă nu venea în scurtă vreme, trebuia să mă îmbrac cu cea veche, din lână, sau să împrumut ceva de la Marie.

Aproape imediat după ce m-am gândit la asta, s-au auzit ciocănituri în ușă. Dar era Genya. Silueta ei înaltă era învăluită în mătase crem, cu bogate broderii de aur, cu părul roșcat prins într-un coc în creștetul capului, pentru a-i pune mai bine în evidență cerceii cu diamante mari și curbura elegantă a gâtului.

— Ei bine? a spus ea, făcând o piruetă.

— Arăți îngrozitor, am răspuns eu cu un zâmbet.

— Într-adevăr, arăt superb, a zis ea, admirându-se în oglinda de

deasupra lavoarului.

– Ți-ar sta și mai bine cu un pic de modestie.

– Nu cred. De ce nu ești îmbrăcată? m-a întrebat ea, luându-și privirea de la minunăția din oglindă și văzând că eram în halat.

– Încă nu mi-a venit *kefta*.

– Da, mă rog, Fabrikatorii au fost copleșiți de comenzile primite de la regină. Sunt sigură că or să ți-o trimită până la urmă. Acuma ia loc în fața oglinzii să-ți aranjez părul.

Îmi venea să strig de bucurie, dar am reușit să mă abțin. Speram să se ofere să-mi aranjeze părul, dar mă codisem să i-o cer.

– Am crezut că o pregătești pe regină, am spus eu, după ce mâinile ei îndemânatice au început să lucreze.

A dat ochii chihlimbarii peste cap.

– N-a fost cazul. Înălțimea Sa a hotărât că nu va participa la bal, pentru că nu se simte bine – o doare capul. Auzi tu! Și m-am chinuit o oră să-i scot ridurile din jurul ochilor.

– Deci nu vine?

– Bineînțeles că vine! Dar vrea ca doamnele din anturaj să tragă de ea, astfel încât să se simtă și mai importantă. E cel mai mare eveniment al iernii. Nu l-ar rata pentru nimic în lume.

Cel mai mare eveniment al iernii. Am scos un oftat.

– Emoționată? m-a întrebat Genya.

– Un pic. Nu știu de ce.

– Poate pentru că vor veni câteva sute de nobili care abia așteaptă să te vadă.

– Mersi, îmi ești de mare ajutor.

– Cu multă plăcere, a spus ea, trăgându-mă tare de păr. Deja ar fi trebuit să te obișnuiești ca oamenii să se holbeze la tine.

– Și totuși, nu m-am obișnuit.

– În fine, dacă la un moment dat o să simți că nu mai suporti, să-mi faci un semn și o să mă urc pe masă, îmi pun poalele în cap și dansez un pic. În felul ăsta, n-o să se mai uite nimeni la tine.

Am izbucnit în râs și am simțit că m-am mai relaxat. După o clipă,

încercând să păstrez un ton neutru, am întrebat-o:

– Întunecatul a venit?

– Ah, da, a venit ieri. I-am văzut trăsura.

Mi s-a strâns un pic inima. Se afla la palat de o zi și nu venise să mă vadă, nici nu trimisese după mine.

– Îmi închipui că e foarte ocupat, a zis Genya.

– Bineînțeles.

– Să știi că o simțim cu toții, a adăugat ea cu glas scăzut.

– Ce anume?

– Atracția. Față de Întunecatul. Dar nu e ca noi, Alina. M-am încordat, dar privirea Genyei a rămas ațintită asupra părului meu.

– Ce vrei să spui? am răspuns eu.

Până și mie mi s-a părut că avusesem un ton neobișnuit de strident.

– Gândește-te la puterea lui, la cum arată. Trebuie să fii nebun sau orb să nu vezi diferențele.

Nu voiam să întreb, dar nu m-am putut abține:

– Întunecatul a încercat vreodată să...? Adică, tu și cu el ați fost vreodată...?

– Nu! Niciodată! Dar aș vrea, a adăugat ea cu un zâmbet poznaș.

– Serios?

– Cine n-ar vrea? a zis ea, privindu-mă în oglindă. Dar nu mi-am lăsat niciodată inima să tânjească după el.

Am ridicat din umeri, încercând să-mi iau un aer indiferent:

– Bineînțeles că nu.

Genya a ridicat din sprâncenele ei perfecte și m-a tras cu putere de păr.

– Au! am scâncit eu. O să vină și David?

Genya a oftat:

– Nu, nu-i plac petrecerile. Dar am trecut pe la ateliere să vadă și el ce pierde. Abia dacă s-a uitat la mine.

– Nu cred, am zis eu pe un ton liniștitor.

Genya mi-a aranjat o ultimă șuviță și mi-a prins părul cu o agrafă

de aur.

— Gata! a exclamat ea triumfător.

Mi-a întins o oglinjoară și m-a întors cu spatele la oglinda mare, ca să-i pot admira munca. Genya îmi prinsese jumătate din păr într-un coc elaborat, iar restul l-a lăsat să mi se reverse pe umeri în valuri strălucitoare. Am zâmbit din tot sufletul și am îmbrățișat-o scurt.

— Mulțumesc! am spus eu. Ești nemaipomenită.

— La ce bun? a bombănit ea.

Cum de se îndrăgostise atât de tare de cineva atât de serios, de tăcut și, din câte înțelegeam, atât de nepăsător în fața frumuseții ei răpitoare? Sau oare tocmai de aceea se îndrăgostise de David?

Niște ciocănituri în ușa m-au smuls din gândurile mele, și am dat fuga să deschid. Am simțit un val de ușurare când am văzut două servitoare care țineau în brațe câteva cutii. Până în clipa aceea, nu-mi dădusem seama cât de îngrijorată fusesem din pricina *keftei* mele. Am pus cutia cea mai mare pe pat și i-am dat jos capacul.

Genya a scos un țipăt de încântare, iar eu am rămas ținută locului, holbându-mă la ce era înăuntru. Când a văzut că nu fac nicio mișcare, Genya a vârât mâinile în cutie și a scos un veșmânt negru, din mătase vaporosă. Mânele și gulerul erau împodobite cu broderii delicate cu fir de aur și cu mărgelile de jais.

— Negru, a șoptit Genya.

Culoarea *lui*. Ce însemna asta?

— Uite! a zis ea cu respirația tăiată.

Gulerul rochiei avea o panglică de catifea neagră, de care atârna un mic pandantiv de aur cu soarele în eclipsă – simbolul Întunecatului.

Mi-am mușcat buza. De data asta, Întunecatului alesese să mă scoată în evidență, și nu aveam cum să mă opun. Am simțit o vagă undă de indignare, dar eram copleșită de încântare. Oare alesese culoarea înainte sau după noaptea de pe malul lacului? Oare avea să regrete văzându-mă înveșmântată în negru?

Dar nu mă puteam gândi la asta în clipele acelea. Dacă nu voiam

să merg goală la bal, nu aveam multe opțiuni, așa că m-am dus în spatele paravanului și m-am îmbrăcat cu noua mea *kefta*. I-am încheiat cu greu nasturii mici, simțind pe piele mângâierea răcoroasă a mătăsii, iar când am ieșit de după paravan, pe chipul Genyei s-a așternut un zâmbet enorm.

— Ah, eram sigură că îți stă bine în negru, a zis ea, luându-mă de mână. Vino!

— Nici nu mi-am pus pantofii!

— Vino cu mine!

M-a tras pe hol, apoi a deschis o ușă fără să ciocăne.

Zoya a scos un țipăt. Stătea în mijlocul dormitorului ei, îmbrăcată cu o *kefta* de mătase bleumarin, ținând în mână o perie de păr.

— Scuză-ne! a spus Genya. Dar avem nevoie de camera asta. Ordinul Întunecatului!

Zoya a mijit amenințător minunații ei ochi albaștri:

— Dacă îți închipui că..., a început ea, apoi i-a căzut privirea pe mine.

A rămas cu gura căscată și sângele i s-a scurs din obraji.

— Afară! i-a poruncit Genya.

Zoya a închis gura și, spre uimirea mea, a ieșit din cameră fără să scoată un cuvânt. Genya a trântit ușa în urma ei.

— Ce faci? am întrebat-o eu cu un aer nedumerit.

— Mi s-a părut important să te vezi într-o oglindă ca lumea, nu în ciobul de pe măsuța ta de toaletă, a spus ea. Dar am vrut mai ales să mă delectez cu fața scorpiei de Zoya în clipa când a văzut că ești îmbrăcată în culoarea Întunecatului.

Nu mi-am putut stăpâni un rânjel:

— A fost un moment nemaipomenit.

— Nu-i așa? a zis Genya cu un aer încântat.

M-am întors spre oglindă, dar Genya m-a luat de mână și m-a așezat la măsuța de toaletă a Zoyei, apoi a început să-i scocească prin sertare.

— Genya!

— Stai un pic... Aha! Eram sigură că-și înnegrește genele!

Genya a scos din sertarul Zoyei un borcănaș de antimoniu negru.

— Poți să invoci un pic de lumină ca să pot lucra ca lumea?

Am invocat o lumină caldă, astfel încât Genya să vadă mai bine și am încercat să am răbdare în timp ce ea mă puneă să mă uit în sus, în jos, în stânga, în dreapta.

— Perfect! a zis ea după ce a terminat. Oh, Alina, acum ești cât se poate de seducătoare.

— Da, sigur, am spus eu.

Apoi i-am luat oglinda din mână și nu mi-am putut înăbuși un zâmbet. Fata tristă și bolnăvicioasă, cu obraji scobiți și umeri uscățivi dispăruse cu totul, iar în locul ei își făcuse apariția o Grisha cu ochi scânteietori și valuri strălucitoare de păr arămiu. Mătasea neagră se mula pe noua mea siluetă, unduind și alunecând ca niște umbre cusute laolaltă. Iar Genya făcuse o treabă minunată: ochii mei păreau acum negri, aproape ca de pisică.

— Bijuterii! a strigat Genya, și am dat fuga înapoi în camera mea, trecând pe lângă Zoya, care dlocotea de furie pe hol.

— Ați terminat? a pufnit ea.

— Deocamdată, am zis eu nonșalant, iar Genya i-a răspuns cu o pufnitură deloc elegantă.

În celelalte cutii de pe patul meu, am găsit o pereche de conduri de mătase aurie, niște cercei de aur cu mărgele de jais și un manșon din blană groasă. După ce am terminat cu gătitul, m-am uitat în oglinda de deasupra lavoarului. Mă simțeam exotică și misterioasă, ca și când aș fi purtat hainele unei fete mult mai seducătoare decât mine.

M-am uitat la Genya și am văzut că mă privea cu un aer tulburat.

— Ce s-a întâmplat? am spus eu, redevenind brusc nesigură.

— Nimic, a zâmbit ea. Arăți minunat. Sincer. Dar...

Zâmbetul i s-a stins, apoi s-a apropiat de mine și a luat în mână pandantivul de aur care îmi atârna la gât.

— Alina, Întunecatul nici măcar nu ne ia în seamă pe cei mai

mulți dintre noi. Suntem ca niște clipe pe care le va uita în lunga lui viață. Și nu-mi dau seama dacă e un lucru chiar atât de rău. Dar... ai grijă.

M-am uitat la ea cu un aer dezorientat:

— Ce vrei să spui?

— Ai grijă la oamenii puternici.

— Genya, am răspuns eu înainte să-mi pierd curajul, ce s-a întâmplat între tine și rege?

A plecat privirea spre vârfurile condurilor ei de satin.

— Regele își face mendrele cu multe servitoare, a spus ea, apoi a ridicat din umeri: Măcar eu m-am ales cu câteva bijuterii din povestea asta.

— Vorbești serios?

— Nu, nu vorbesc serios, a zis ea ironic, jucându-se cu unul dintre cerceii cu diamante. Partea cea mai urâtă e că toată lumea știe.

Am cuprins-o pe după umăr:

— Nu contează. Ești mai tare decât ei toți la un loc.

Pe buze i s-a așternut o umbră a zâmbetului ei sigur de sine:

— Ah, știi asta.

— Întunecatul ar fi trebuit să facă ceva, am spus eu. Ar fi trebuit să te protejeze.

— M-a protejat, Alina. Mai mult decât îți închipui. Dar și el este la fel de supus capriciilor regelui ca oricare dintre noi. Cel puțin deocamdată.

— Deocamdată?

Genya m-a strâns ușor de mână:

— Să nu zăbovim asupra unor lucruri triste în noaptea asta. Vino, a spus ea, iar pe chipul său superb s-a așternut un zâmbet sclipitor. Am nevoie disperată de niște șampanie!

Apoi a ieșit din cameră cu un aer senin. Aș fi vrut s-o întreb la ce făcuse aluzie. Aș fi vrut să-i dau un baros în cap regelui. Dar Genya avea dreptate. A doua zi era timp suficient pentru necazuri. Am aruncat o ultimă privire în oglinjoară și am ieșit în grabă pe hol,

lăsând în urmă grijile și avertismentele Genyei.

Kefta mea neagră a pricinuit animație în sala cea mare, iar Marie, Nadia și un grup de Etherealki îmbrăcați în veșminte de catifea și mătase albastră s-au înghesuit în jurul nostru. Ca de obicei, Genya a încercat să se fofileze, dar m-am ținut ferm de brațul ei. Dacă tot purtam culoarea Întunecatului, aveam de gând să profit la maximum de asta și voiam s-o am alături pe prietena mea.

— Știi că nu pot intra în sala de bal cu tine. Regina ar face un atac, mi-a șoptit ea la ureche.

— Bine, dar poți să mă conduci până acolo.

Pe chipul ei s-a așternut un zâmbet radios.

În timp ce mergeam pe aleea de pietriș, străbătând tunelul de copaci, am observat că Sergei și alți câțiva Sfâșie-Inimi mergeau în ritm cu noi și mi-am dat seama cu surprindere că ne păzeau pe noi două – sau poate doar pe mine. Ceea ce era de înțeles, dat fiind că domeniul palatului era plin de străini veniți pentru bal, dar tot mi se părea tulburător, întrucât gărzile Corporalki îmi aduceau aminte că multă lume mă voia moartă.

Zona din jurul Marelui Palat era luminată cu felinare ce scoteau în evidentă tablourile vivante alcătuite din actori, precum și micile trupe de acrobați care făceau exerciții de echilibristică pentru musafirii care se plimbau pe domeniu. Pe alei umblau muzicanți cu măști, iar printre copaci cântau coruri îmbrăcate cu tot felul de costume. Un bărbat cu o maimuță pe umăr a trecut pe lângă noi, iar doi tineri acoperiți cu foiță de aur din cap până în picioare călăreau pe zebre, împărțind bijuterii în formă de flori celor care le ieșeau în cale. Trei dansatoare roșcate, îmbrăcate în costume sumare din scoici de mare și corali, se bălăceau în fântâna împodobită cu vulturul cu două capete, oferind musafirilor platouri cu stridii.

Imediat ce am început să urcăm treptele de marmură, a apărut o servitoare cu un mesaj pentru Genya. Prietena mea l-a citit și a oftat.

— Migrena reginei a dispărut în mod miraculos și până la urmă a

hotărât să participe la bal.

M-a îmbrățișat, mi-a promis că va veni la mine înainte de demonstrație, apoi a plecat.

Primăvara abia dăduse primele semne, dar n-ai fi zis asta intrând în Marele Palat. Muzica se revărsa pe holurile de marmură, iar aerul surprinzător de cald era înmiresmat cu parfumul a mii de flori albe din serele Grisha, care împodobeau mesele și balustradele în mănunchiuri groase.

Marie, Nadia și cu mine înaintam printre grupuri de nobili care se prefăceau că nu ne iau în seamă, dar șușoteau când treceam pe lângă ei, însoțite de gărzile Corporalki. Mergeam cu capul sus, ba chiar i-am zâmbit unui tânăr nobil care stătea la intrarea în sala de bal. Am fost surprinsă văzându-l că se înroșește și pleacă privirea.

M-am uitat la Marie și Nadia, încercând să-mi dau seama dacă observaseră și ele, dar flecăreau despre mâncărurile servite la masa nobililor: linx la cuptor, piersici sărate, friptură de lebădă cu șofran. Ce bine că mâncasem mai devreme.

Sala de bal era mai mare și mai impozantă decât sala tronului, fiind luminată de câteva șiruri de candelabre scânteietoare și plină de lume care bea și dansa pe acordurile unei orchestre din muzicieni mascați, așezați în capătul îndepărtat al încăperii. Rochiile, bijuteriile, cristalurile candelabrelor, ba chiar și podelele de sub picioarele noastre păreau să strălucească, și m-am întrebat câte din toate acestea se datorau Fabrikatorilor.

Printre musafiri dansau și câțiva Grisha, care ieșeau ușor în evidentă mulțumită a culorilor intense ale veșmintelor – roșu, violet, bleumarin –, strălucind sub candelabre ca niște flori exotice încolțite într-o grădină spălăcită.

Următoarea oră a fost un vălmășag de senzații. Am făcut cunoștință cu nenumărați nobili și soțiile lor, cu ofițeri și curteni, ba chiar și cu alți Grisha de la casele nobiliare, care veniseră ca musafiri la bal. Am renunțat repede la încercarea de a ține minte toate numele și m-am mulțumit să zâmbesc, să dau din cap și să fac plecăciuni. Și

mă străduiam să nu caut în mulțime silueta neagră a Întunecatului. De asemenea, am gustat șampanie pentru prima oară și mi-a plăcut mult mai mult decât *kvass*-ul.

La un moment dat, m-am trezit în fața unui nobil cu un aer obosit, care se sprijinea într-un baston.

— Ducele Keramsov! am exclamat eu.

Era îmbrăcat cu vechea lui uniformă ofițerească, iar pe piept îi atârnavu numeroasele sale medalii.

Bătrânul s-a uitat la mine cu o scânteie de interes, vizibil surprins că îi știam numele.

— Sunt eu, Alina Starkov.

— Da... da. Desigur! a răspuns el cu un zâmbet slab.

M-am uitat în ochii lui. Nu-și amintea deloc de mine.

Și de ce și-ar fi amintit? Eram o simplă orfană, și încă una deloc memorabilă. Dar, spre surprinderea mea, m-am simțit foarte rănită.

Am făcut conversație politicoasă o vreme, apoi am profitat de prima ocazie și am plecat de lângă el.

M-am sprijinit de un stâlp și am luat încă un pahar de șampanie de la un servitor care trecea pe lângă mine. În sală era o căldură înăbușitoare. M-am uitat în jur și, dintr-odată, mi-am dat seama cât de singură eram. M-am gândit la Mal și, pentru prima oară în ultimele săptămâni, am simțit acea tresărire familiară a inimii. Mi-aș fi dorit să fie și el aici, să vadă palatul. Mi-aș fi dorit să mă vadă în *kefta* de mătase și cu părul auriu. Dar cel mai mult mi-aș fi dorit să fie lângă mine. Am îndepărtat gândul din minte și am luat o gură mare de șampanie. Ce conta că nu mă recunoscuse un bătrân beat? De fapt, era un motiv de bucurie: nu mai eram fetița slăbănoagă și jalnică de pe vremuri.

Am văzut-o pe Genya apropiindu-se de mine, străbătând grațios mulțimea. Conștii, ducii și negustorii bogați întorceau capetele să se holbeze la ea, dar Genya nu-i lua în seamă. *Nu vă pierdeți timpul*, aș fi vrut să le spun. *Inima ei aparține unui Fabrikator deșirat căruia nu-i plac petrecerile.*

— A sosit momentul spectacolului, a zis ea când a ajuns lângă mine. Adică, momentul demonstrației. De ce stai singură?

— Aveam nevoie de o mică pauză.

— Prea multă șampanie?

— Poate.

— Caraghioasă ce ești, a spus ea, luându-mă pe după braț. Nu poți bea niciodată prea multă șampanie. Deși mâine capul o să-ți spună cu totul altceva.

M-a condus printre invitați, evitându-i elegant pe cei care voiau să facă cunoștință cu mine sau să se holbeze la ea, iar în cele din urmă am ajuns în spatele scenei amenajate în celălalt capăt al sălii de bal. Am rămas lângă orchestră și l-am urmărit cu privirea pe un bărbat cu un costum elaborat, de culoare argintie, care a urcat pe scenă să-i introducă pe Grisha.

Orchestra a interpretat câteva acorduri dramatice, iar invitații au rămas cu gura căscată și au început să aplaude când Internii au aruncat flăcări pe deasupra mulțimii, iar Furtunoșii au împrăștiat vârtejuri și fulgere prin sala de bal. Apoi li s-a alăturat și un grup mare de Iscă-Valuri, care, cu ajutorul Furtunoșilor, au invocat un val uriaș ce s-a revărsat peste balcon și a plutit la doar câțiva centimetri de capetele audienței. Am văzut mâinile invitaților ridicându-se să atingă pânza strălucitoare de apă. Apoi Internii au ridicat brațele și, cu un sfârâit puternic, valul a explodat într-o pătură rotitoare de ceață. Ascunsă în spatele scenei, am avut o sclipire de inspirație și am trimis o cascadă de lumină prin ceață, creând un curcubeu care a strălucit câteva clipe în sală.

— Alina.

Am tresărit. Lumina a slăbit, iar curcubeul a dispărut, Întunecatul era lângă mine. Ca de obicei, purta o *kefta* neagră, numai că aceasta era făcută din mătase pură și catifea. Strălucirea lumânărilor i se reflecta în părul negru. Am înghițit în sec și m-am uitat în jur, dar Genya dispăruse.

— Bună, am bâiguit eu.

— Ești gata?

Am încuviințat din cap, iar el m-a condus spre baza platformei, și ne-am oprit lângă trepte. În timp ce musafirii aplaudau, iar Grisha părăseau scena, Ivo m-a bătut ușor pe umăr:

— Excelentă idee, Alina! Curcubeul a fost perfect.

I-am mulțumit, apoi mi-am întors atenția spre mulțime și, dintr-odată, am simțit că mă cuprind emoțiile. Am văzut fețele nerăbdătoare ale invitaților și pe regina care, înconjurată de doamnele din anturajul ei, arbora un aer plictisit. Alături de ea, regele se legăna pe tron, în mod evident chercelit, avându-l alături pe Aparat. Dar nu i-am văzut nicăieri pe prinți – sau poate nu se sinchiseră să vină. Am tresărit când mi-am dat seama că Aparatul se uita țintă la mine și am întors repede privirea în altă parte.

Orchestra a interpretat în crescendo câteva acorduri amenințătoare, iar bărbatul în argintiu a sărit iarăși pe scenă să ne prezinte.

Dintr-odată, Ivan a apărut lângă noi, spunându-i ceva la ureche Întunecatului.

— Du-i în sala de război, i-a răspuns el. Vin și eu îndată.

Ivan a plecat în grabă, fără să mă ia în seamă. Când s-a întors spre mine, Întunecatul zâmbea, iar în ochii lui se citea bucuria. Nu știi ce veste primise, dar probabil era una bună.

Un ropot de aplauze ne-a dat de înțeles că sosise momentul să urcăm pe scenă. Întunecatul m-a luat pe după braț și mi-a spus:

— Hai să le dăm oamenilor ce vor.

Am încuviințat din cap, simțindu-mi gura uscată, iar el m-a condus până în centrul scenei. Am auzit murmure nerăbdătoare dinspre musafiri și le-am văzut fețele curioase. Întunecatul mi-a făcut semn cu capul și, fără niciun preambul, și-a izbit palmele una de alta. În sală a răsunat un tunet, și întreaga audiență a fost cuprinsă de un val de întuneric.

Apoi a așteptat să sporească nerăbdarea celor din sală. Se prea poate ca Întunecatului să nu-i fi plăcut demonstrațiile Grisha, dar cu

siguranță știa cum să dea o reprezentatie captivantă. Abia când încăperea începuse să vibreze de tensiune s-a aplecat spre mine și a șoptit atât de slab, încât numai eu l-am putut auzi:

— Acum.

Cu inima duduindu-mi în piept, am întins o mână în față, cu palma în sus. Am inspirat adânc și am invocat acel sentiment de siguranță – sentimentul luminii ce se năpustea spre mine, străbătându-mi întreg trupul – și l-am concentrat în mână. O coloană strălucitoare de lumină mi-a țâșnit din palmă, scânteind în întunericul sălii de bal. Mulțimea a rămas cu gura căscată, iar cineva a strigat:

— E adevărat!

Am răsucit ușor palma, încercând să țintesc spre locul din balcon pe care mi-l indicase David mai devreme.

— Tu ai grijă să țintești suficient de sus, că o să te găsim noi, îmi spusese el.

Mi-am dat seama că am nimerit locul cu pricina atunci când raza din palma mea a ricoșat din balcon, făcând zig-zaguri prin încăpere, reflectată de oglinzile construite de Fabrikatori, și în câteva clipe, sala întunecată s-a transformat într-un păienjeniș de raze solare încrucișate.

Dinspre mulțime se auzeau murmure de încântare.

Am închis palma, făcând raza să dispară, după care am lăsat lumina să strălucească în jur, să ne învăluie pe mine și pe Întunecatul într-o sferă scânteietoare, ce plutea ca o aureolă aurie.

Întunecatul s-a uitat la mine și a întins mâna, trimițând în interiorul sferei fâșii unduitoare de întuneric, ce se împleteau una cu cealaltă. Am mărit sfera și am sporit strălucirea luminii, bucurându-mă de puterea care îmi străbătea trupul, lăsând-o să mi se reverse prin buricele degetelor, în timp ce Întunecatul făcea să danseze fuioarele negre împrăștiate în haloul solar.

Mulțimea a izbucnit în aplauze, iar Întunecatul mi-a șoptit:

— Acum, *arată-le*.

Am zâmbit și am făcut ce fusesem învățată: am desfăcut larg brațele, simțind cum mi se deschide întreaga ființă, apoi mi-am izbit palmele una de alta, iar sala de bal a fost zdruncinată de un bubuit. O lumină albă a învăluit mulțimea și s-a auzit un „Ahhh!” colectiv, iar toată lumea a închis ochii și a ridicat mâinile, încercând să se apere de acea strălucire intensă.

Am așteptat câteva clipe îndelungate, apoi mi-am descleștat palmele, lăsând lumina să pălească. Mulțimea a izbucnit în aplauze frenetice, ba unii musafiri chiar au început să bată din picioare.

Întunecatul și cu mine am făcut câte o plecăciune, după care orchestra a început să cânte, iar aplauzele au fost înlocuite de discuții entuziaste. Întunecatul m-a tras spre o margine a scenei și mi-a șoptit:

— Îi auzi? Îi vezi îmbrățișându-se și sărind de bucurie? Acum sunt siguri că zvonurile sunt adevărate, că totul urmează să se schimbe.

Dar bucuria mea a pălit un pic, simțind că mă cuprind îndoielile.

— Nu cumva le dăm speranțe deșarte acestor oameni? am întrebat eu.

— Nu, Alina. Ți-am spus că tu ești răspunsul meu. Și chiar ești.

— Dar după ce s-a întâmplat pe malul lacului..., am spus eu, făcându-mă stacojie, apoi m-am grăbit să lămuiesc la ce mă refeream: Atunci mi-ai spus că nu sunt suficient de puternică.

Buzele Întunecatului s-au arcuit în umbra unui zâmbet, dar ochii săi aveau o expresie sobră.

— Chiar credeai că am terminat cu tine?

Vorbele lui mi-au dat fiori. S-a uitat țintă în ochii mei și surâsul i-a dispărut de pe chip. Apoi m-a luat brusc de mână și am coborât împreună în mulțime. Musafirii ne felicitau, întindeau mâinile să ne atingă, dar Întunecatul a împrăștiat în jurul nostru o sferă de întuneric unduitor, ce ne-a însoțit cât am străbătut sala de bal. Era ca și când am fi fost invizibili, dar când treceam printre grupuri de invitați, reușeam să surprind frânturi de conversații:

- Nu mi-a venit să cred...
- ... un miracol!
- ... n-am avut niciodată încredere în el, dar...
- S-a terminat! S-a terminat!

Am auzit oameni râzând și plângând, și iarăși m-a cuprins un sentiment de neliniște. Cu toții credeau că îi puteam salva. Oare ce ar fi spus dacă ar fi descoperit că nu eram bună decât la trucuri de salon? Dar toate aceste griji erau niște scânteii firave în mintea mea, întrucât în clipele acelea mă gândeam doar că, după ce mă ignorase câteva săptămâni, Întunecatul mă ținea de mână, purtându-mă prin sala de bal.

În cele din urmă, am ieșit pe o ușă care dădea pe un coridor pustiu, și mi-a scăpat un chicotit poznaș când ne-am strecurat într-o încăpere goală, luminată doar de razele lunii. Abia am apucat să-mi dau seama că era aceeași cameră în care fusesem prezentată reginei, pentru că Întunecatul m-a sărutat imediat după ce a închis ușa, și n-am mai putut să mă gândesc la nimic altceva.

Mai fusesem sărutată – încercări stângace, greșeli făcute la beție. Dar sărutarea lui nu seamănă cu nimic din toate astea. Era puternică și sigură, și îmi trezise la viață întreg trupul. Îmi simțeam bătăile inimii, apăsarea mătășii pe piele și strânsoarea fermă a brațelor sale – o mână înfiptă în părul meu și cealaltă lipită de spate. În clipa când buzele ni s-au atins, s-a creat o legătură între noi și i-am simțit puterea revărsându-se în mine. Simțeam cât de mult mă dorește – dar dincolo de această dorință, simțeam altceva, ceva care seamăna cu furia.

M-am dat în spate cu un aer speriat:

- Nu vrei să faci asta.
 - E singurul lucru pe care vreau să-l fac, a zis el cu glas răgușit, în care se amestecau și amărăciunea, și dorința.
 - Și nu-ți place asta, am spus eu, având brusc o intuiție.
- A oftat și s-a lipit de mine, dându-mi la o parte părul de pe ceafă.
- Poate că nu-mi place, a murmurat el, mângâindu-mi cu buzele

urechea, gâtul și claviculele.

M-au trecut fiori și mi-am dat capul pe spate, dar trebuia să-l întreb:

– Dar de ce?

– De ce? a repetat el, fără să-și dezlipească buzele de pe pielea mea, apucând cu degetele panglica de catifea neagră de la gulerul *keftei* mele. Alina, știi ce mi-a spus Ivan înainte să urcăm pe scenă? În noaptea asta, am primit vestea că oamenii mei au zărit turma Morozovei. În sfârșit putem pune mâna pe cheia pentru Falia Umbrei, iar în clipa asta, ar trebui să fiu în sala de război, să ascult raportul lor. Ar trebui să plănuiesc expediția în nord. Dar nu fac asta, nu-i așa?

Mintea mea încetase să mai funcționeze, lăsându-se în seama plăcerii care îmi inunda trupul, așteptând să afle unde își va așterne întunecatul următoarea sărutare.

– Nu-i așa? a repetat el, mușcându-mă ușor de gât.

Am suspinat și am încuviințat din cap, incapabilă să gândesc. Eram lipită de ușă, iar coapsele lui le apăsau pe ale mele.

– Neajunsul dorinței, a șoptit el, plimbându-și buzele pe maxilarul meu, până în dreptul gurii, e că ne face slabi.

În cele din urmă, când credeam că nu mai pot îndura așteptarea, și-a lipit iarăși gura de a mea.

De data asta, sărutul lui a fost mai apăsător și trăda furia pe care o simțisem în el și mai devreme. Dar nu-mi păsa. Nu-mi păsa nici că mă ignorase atâta timp, nici că mă tulbura atât de mult, nici de avertismentele Genyei. Găsise cerbul Morozovei. Avusese dreptate în privința mea. Avusese dreptate în toate privințele.

Mâna lui mi-a alunecat pe șold. Am simțit un mic fior de spaimă când mi-a ridicat poalele *keftei*, iar degetele sale mi-au atins pielea coapsei, dar în loc să mă depărtez, m-am apropiat și mai mult de el.

Nu știi ce s-ar fi întâmplat mai departe dacă nu s-ar fi auzit gălăgie de pe hol. Un grup de musafiri foarte beți și foarte zgomotoși a trecut prin dreptul camerei în care ne aflam și unul dintre ei s-a

izbit de ușă, atingând clanța. Am înlemnit. Întunecatul și-a proptit umărul în ușă, să nu se deschidă, iar grupul a mers mai departe, râzând și strigând.

În tăcerea care a urmat, ne-am uitat unul în ochii celuilalt. Apoi Întunecatul și-a retras mâna cu un oftat, lăsând să cadă poalele de mătase ale *keftei*.

— Trebuie să plec, a șoptit el. Ivan și toți ceilalți mă așteaptă.

Am încuviințat din cap, neavând încredere în glasul meu.

S-a depărtat de mine, iar eu m-am dat într-o parte, apoi a crăpat ușa și s-a uitat pe hol să se asigure că nu venea nimeni.

— Eu n-am să mă întorc la petrecere, a spus el. Dar tu ar trebui să te duci. Să mai stai măcar o vreme.

Iarăși am încuviințat din cap. Eram foarte conștientă de faptul că stăteam într-o cameră întunecată cu un om care îmi era aproape străin și că, doar cu câteva momente înainte, îmi ridicase poalele rochiei până aproape de talie. Mi-a apărut în minte chipul aspru al Anei Kuya, ținându-mi o prelegere despre greșelile prostești ale fetelor de țărani, și m-am înroșit de rușine.

Întunecatul s-a strecurat pe ușă, dar s-a întors iarăși spre mine:

— Alina, a spus el, și mi-am dat seama că lupta cu sine însuși, pot să trec pe la tine în noaptea asta?

Am șovăit. Știam că, dacă spuneam da, nu mai era cale de întoarcere. Pielea încă îmi era încinsă acolo unde mă atinsese, dar pasiunea de mai înainte începea să se domolească, iar rațiunea își reintrase un pic în drepturi. Nu-mi dădeam seama ce voiam.

Am ezitat prea mult. Am auzit alte voci apropiindu-se pe hol. Întunecatul a închis ușa, iar eu am făcut un pas în spate, învăluită de întuneric. Am așteptat cu teamă, încercând să mă gândesc la o scuză în caz că m-ar fi descoperit cineva ascunsă într-o cameră goală.

Dar vocile au trecut pe lângă ușă, iar eu am scos un oftat prelung. Nu apucasem să-i spun da sau nu Întunecatului. Oare avea să vină oricum? Și oare voiam să vină? Simțeam că mi se învârte capul. Trebuia să-mi recapăt cumpătul și să mă întorc la petrecere.

Întunecatului putea să dispară fără nicio explicație, dar eu nu aveam acest privilegiu.

Am aruncat o privire pe hol, apoi am pornit cu pas iute spre sala de bal, oprindu-mă câteva clipe în fața unei oglinzi cu ramă aurită. Nu arătam atât de rău pe cât mă temeam. Eram îmbujorată și aveam buzele un pic zgâriate, dar nu puteam face nimic în privința asta, așa că doar mi-am netezit părul și mi-am îndreptat *kefta*. Tocmai când mă pregăteam să intru în sală, am auzit deschizându-se o ușă la celălalt capăt al holului. Aparatul se apropia grăbit de mine, fluturându-și veșmintele. *Oh, nu acum!*

— Alina! m-a strigat el.

— Trebuie să mă întorc la bal, am zis eu voios, și i-am întors spatele.

— Vreau să stăm de vorbă! Lucrurile evoluează mult mai repede decât...

M-am întors în salon cu o expresie senină – sau cel puțin așa nădăjduiam. Aproape instantaneu, am fost înconjurată de nobili care voiau să facă cunoștință cu mine și să mă felicite pentru demonstrație. Sergei și ceilalți Sfâșie-Inimi care mă păzeau s-au apropiat în grabă de mine, cerându-și scuze că mă pierduseră în mulțime. Am aruncat o privire peste umăr și m-am simțit ușurată văzând că silueta neîngrijită a Aparatului e înghițită de un val de petrecăreți.

M-am străduit să fac conversație politicoasă și să răspund la întrebările musafirilor. O femeie avea lacrimi în ochi și m-a rugat s-o binecuvânteze. Habar n-aveam ce să fac, așa că am bătut-o ușor pe mână într-un mod care speram să fie consolator. Nu voiam decât să rămân singură ca să pot gândi, să fac ordine în vălmășagul de emoții care pusese stăpânire pe mine. Dar șampania nu-mi era de ajutor.

Grupurile mi se perindau cu repeziciune prin față, iar la un moment dat am recunoscut fața lungă și melancolică a Corporalnikului care călătorise împreună cu mine și cu Ivan în trăsura Întunecatului și care luptase cu asasinii fjerdani.

M-am străduit să-mi amintesc numele lui, dar în cele din urmă mi-a venit el în ajutor, făcând o plecăciune și prezentându-se:

— Fedyor Kamismkyedyor Kamismky.

— Iartă-mă, am spus eu. A fost o noapte lungă.

— Îmi pot închipui.

Sper să nu, mi-am spus în sinea mea cu o undă de stânjenală.

— Se pare că Întunecatului a avut dreptate, a zis el cu un zâmbet.

— Poftim?

— Erai foarte sigură că nu se poate să fii o Grisha.

I-am răspuns tot cu un zâmbet:

— Am obiceiul de a înțelege complet greșit lucrurile.

Fedyor abia a apucat să-mi spună care e noua lui misiune în apropiere de granița de sud că a și fost măturat de un nou val de musafiri nerăbdători să aibă parte de câteva clipe alături de Invocatoarea Soarelui. Nici măcar n-am avut timp să-i mulțumesc că mi-a apărât viața când am fost atacați de fjerdani.

Am reușit să vorbesc și să zâmbesc în continuare timp de vreo oră, dar imediat ce am prins câteva momente libere, le-am spus gărzilor mele că vreau să plec și am pornit în grabă către ieșire.

Când am ajuns afară, m-am simțit mai bine. Aerul nopții era binecuvântat de rece, iar stelele străluceau pe cer. Am inspirat adânc. Mă simțeam amețită și epuizată, iar starea mea sufletească oscila neîncetat între încântare și neliniște. Ce-ar fi însemnat dacă Întunecatului venea la mine în noaptea aceea? Gândul că aș fi putut fi a lui îmi dădea fiori. Nu credeam că era îndrăgostit de mine și habar n-aveam ce simțeam pentru el, dar cert e că mă dorea, și poate că asta era de ajuns.

Am clătinat din cap, încercând să-mi pun ordine în gânduri. Oamenii Întunecatului găsiseră cerbul. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta, la destinul meu, la faptul că trebuia să omor o creatură din vremuri de demult, la puterea pe care avea să mi-o confere și la responsabilitatea care venea odată cu ea, dar nu mă puteam gândi decât la mâinile lui pe șoldurile mele, la buzele lui pe gâtul meu, la

trupul lui zvelt și ferm lipit de al meu în întuneric. Iarăși am inspirat adânc aerul nopții. Lucrul cel mai înțelept ar fi fost să încui ușa camerei și să mă culc. Dar nu eram sigură că voiam să fiu înțeleaptă.

După ce am ajuns la Micul Palat, Sergei și celelalte gărzi s-au întors la bal. Sala cea mare era pustie, focurile din șemineuri erau aproape stinse, iar lămpile împrăștia o lumină palidă. Chiar când voiam să pornesc spre scara principală, ușile sculptate din spatele mesei Întunecatului s-au deschis larg. M-am ascuns repede într-un colț. Nu voiam ca Întunecatul să afle că plecasem devreme de la bal, și, în plus, nu eram pregătită să-l revăd. Dar nu era decât un grup de soldați, care a traversat sala, îndreptându-se către ieșirea din palat. M-am întrebat dacă erau cei care veniseră să spună unde văzuseră cerbul. Lumina unei lămpi a căzut pe ultimul soldat din grup, și inima aproape că mi-a stat în loc.

— Mal!

S-a întors spre mine și, văzându-i chipul familiar, am crezut că o să mă topesc de bucurie. O parte din mine i-a observat expresia sumbră, dar bucuria imensă care mă copleșise a șters imediat această impresie. Am traversat sala în fugă și mi-am aruncat brațele în jurul lui. M-am izbit atât de tare de el, încât mai avea un pic și cădea pe podea. Mal și-a recăpătat echilibrul și mi-a dat brațele la o parte, aruncând o privire celorlalți soldați, care se opriseră să se uite la noi. Îmi dădeam seama că probabil îl stânjeneam, dar săream în sus de bucurie și n-a lipsit mult să fac câțiva pași de dans.

— Mergeți, le-a spus el. Vă prind din urmă.

Câțiva dintre ei au ridicat din sprâncene, dar în cele din urmă au ieșit din palat, lăsându-ne singuri.

Am deschis gura să spun ceva, dar nu știam de unde să încep, așa că i-am pus prima întrebare care mi-a venit în minte:

— Ce faci aici?

— Al naibii să fiu dacă știi, mi-a răspuns Mal cu un aer plictisit, care m-a surprins. A trebuit să-i dau raportul stăpânului tău.

— Stăpânului... meu? am zis eu, dar în clipa următoare am

înțeles, și pe buze mi s-a așternut un zâmbet uriaș. Tu ești cel care a descoperit turma Morozovei! Ar fi trebuit să-mi dau seama.

Dar el n-a zâmbit. Nici măcar nu s-a uitat în ochii mei. A întors privirea în altă parte și a spus:

— Trebuie să plec.

M-am uitat la el cu un aer nedumerit, simțind că-mi pierd bucuria. Deci avusesem dreptate. Mal terminase cu mine. Și dintr-odată m-au copleșit toată furia și toată stânjeneala care mă chinuseră în ultimele luni.

— Scuze, am spus eu pe un ton rece. Nu mi-am dat seama că-ți irosc timpul.

— N-am spus asta.

— Nu, nu. Înțeleg. Nici măcar nu te sinchisești să-mi răspunzi la scrisori. De ce ai vrea să stai de vorbă cu mine, când te așteaptă adevărații tăi prieteni?

S-a încruntat:

— N-am primit nicio scrisoare.

— Bineînțeles, am spus eu pe un ton enervat.

A oftat, frecându-și fața cu o mână:

— Ne-am străduit să dăm de urma turmei, așa că am fost tot timpul pe drumuri. Unitatea mea abia mai păstrează legătura cu regimentul.

Avea o voce obosită. Pentru prima oară, m-am uitat la el cu adevărat și mi-am dat seama cât de mult se schimbase. Ochii lui albaștri erau încercănați. Pe maxilarul lui nebarbierit se vedea o cicatrice zigzagată. Era același Mal, dar înfățișarea lui avea ceva aspru, ceva rece și nefamiliar.

— N-ai primit niciuna dintre scrisorile mele?

A clătinat din cap cu aceeași expresie distantă.

Nu știam ce să cred. Mal nu mă mai mințise niciodată înainte, și, în ciuda furiei mele, nu credeam că mă mințea nici acum. Șovăiam.

— Mal, eu... Nu poți să mai stai un pic?

Mi-am dat seama că aveam un ton rugător, care mi-a dispăcut,

dar și mai mult îmi dis plăcea gândul că avea să plece.

— Nu-ți poți închipui cum a fost aici.

A izbucnit într-un râs aspru:

— Nu trebuie să-mi închipui. Ți-am văzut demonstrația din sala de bal. Foarte impresionantă.

— M-ai văzut?

— Da, a spus el aspru. Ai idee câte griji mi-am făcut pentru tine? Nimeni nu știa ce s-a întâmplat cu tine. Și nu aveam cum să iau legătura cu tine. Ba chiar am auzit zvonuri cum că ai fi fost torturată. Când căpitanul mi-a cerut să-i dau raportul Întunecatului, am bătut drumul până aici ca un neghiob, în speranța că o să te pot vedea.

— Serios?

Îmi venea greu să cred. Mă obișnuisem cu gândul că nu-i mai păsa de mine.

— Da, a spus el printre dinți. Și iată că ești teafără și nevătămată, ba chiar dansezi și flirtezi ca o prințesă alintată.

— Nu fi așa necăjit, am ripostat eu. Sunt sigură că Întunecatul îmi poate oferi un scaun de tortură și niște cărbuni încinși, dacă asta te-ar face să te simți mai bine.

Mal s-a încruntat și s-a îndepărtat de mine.

Lacrimi de ciudă îmi înțepau ochii. De ce ne certam? Cu un aer disperat, am întins mâna și l-am atins pe braț. Mușchii i s-au încordat, dar nu s-a dat înapoi.

— Mal, nu pot schimba lucrurile. N-am cerut nimic din toate astea.

S-a uitat la mine, apoi a întors privirea în altă parte. Am simțit că se relaxează un pic.

— Știu, a spus el în cele din urmă, pe un ton obosit.

— Mal, ce s-a întâmplat cu tine? am șoptit eu.

N-a spus nimic, ci a rămas cu privirea ațintită în întunericul din sală.

Am ridicat mâna și i-am atins obrazul țepos, întorcându-i ușor fața către mine:

— Spune-mi.

A închis ochii:

— Nu pot.

Mi-am plimbat degetele pe cicatricea de pe maxilarul lui.

— Genya ar putea să-ți îndepărteze cicatricea asta...

Brusc, mi-am dat seama că spusese ceva greșit. Mal a deschis ochii.

— N-am nevoie, a pufnit el.

— N-am vrut să...

Mi-a dat mâna la o parte, strângând-o cu putere, și m-a privit cu ochii lui albaștri:

— Ești fericită aici, Alina?

Întrebarea lui m-a luat prin surprindere.

— Nu știu... uneori.

— Ești fericită aici, *cu el*?

Nu trebuia să întreb la cine se referea. Am deschis gura să-i răspund, dar nu știam ce să spun.

— Văd că porți simbolul lui, a spus el, aruncând o privire la pandantivul de aur care îmi atârna la gât. Simbolul și culoarea lui.

— Sunt doar niște haine.

Buzele i s-au arcuit într-un zâmbet cinic, un zâmbet atât de diferit de cel pe care îl știam și îl adoram, încât aproape că am tresărit:

— Nici tu nu crezi asta.

— Ce contează ce haine port?

— Hainele, bijuteriile, chiar și înfățișarea ta – *toate poartă pecetea lui*.

Vorbele sale m-au lovit ca o palmă. În întunericul sălii, am simțit că mi se strecoară pe obraji o roșeață stânjenitoare. Mi-am smuls mâna din a lui, încrucișând brațele pe piept.

— Nu e ce pare, am șoptit eu, fără să mă uit în ochii lui. Era ca și când Mal ar fi putut să citească în mine ca într-o carte deschisă, ca și când mi-ar fi ghicit toate sentimentele pătimașe pe care mi le insuflase Întunecatul. Dar mai puternică decât această rușine era

furie. Și ce dacă știa? Ce drept avea să mă judece? Câte fete îmbrățișase Mal în întuneric?

— Am văzut cum se uita la tine, a spus el.

— Îmi *place* cum se uită la mine! am zis eu, ridicând vocea.

A clătinat din cap cu un zâmbet amar, și îmi venea să-i dau o palmă.

— Recunoaște, a zis el pe un ton disprețuitor. Ai ajuns sclava lui.

— Și tu ești sclavul lui, Mal, am ripostat eu. Cu toții suntem sclavii lui.

Zâmbetul i-a dispărut de pe buze.

— Ba nu, a spus el cu înverșunare. Eu nu sunt sclavul lui. Nu voi fi niciodată.

— Ah, zău? Dar parcă trebuia să te duci undeva, nu-i așa? Nu cumva ai niște ordine de îndeplinit?

Mal s-a îndreptat de spate, cu o expresie rece.

— Ba da, a spus el. Așa e.

S-a răsucit pe călcâie și a ieșit din sală.

Preț de o clipă, am rămas ținută locului, tremurând de furie, apoi am dat fuga spre ieșire. Am coborât treptele și m-am oprit. În cele din urmă, lacrimile pe care mi le stăpânisem până atunci mi s-au revărsat pe obraji. Voiam să fug după el, să retrag ce spusese, să-l rog să rămână. Dar toată viața alergasem după Mal, așa că am rămas pe loc și l-am lăsat să plece.

Capitolul 15

După ce am ajuns în camera mea și am închis ușa, am izbucnit în plâns. M-am așezat pe podea, cu spatele sprijinit de pat, și mi-am cuprins genunchii cu brațele, încercând să mă liniștesc.

Probabil că Mai deja plecase de la palat, iar acum era în drum spre Tsibeya, unde avea să li se alăture celorlalte iscoade care urmăreau turma Morozovei. Distanța care creștea între noi mi se părea un lucru aproape palpabil. Îmi făceam griji pentru el mai mult decât în lunile dinainte.

Mi-am frecat degetul de cicatricea din palmă.

— Întoarce-te, am șoptit eu, și iarăși am izbucnit în hohote de plâns. Întoarce-te.

Dar nu avea să se întoarcă. Aproape că îi poruncisem să plece. Simțeam că mi se sfâșie inima când mă gândeam că poate nu aveam să-l mai văd niciodată.

Nu știu cât timp am rămas ghemuită în întuneric. La un moment dat, am auzit ciocănituri discrete în ușă. M-am îndreptat de spate, încercând să-mi înăbuș plânsul. Dacă era Întunecatul? Nu voiam să-l văd acum, să-i explic de ce plângeam, dar trebuia să fac ceva. M-am ridicat cu greu în picioare și am deschis ușa.

O mână osoasă mi-a înșfăcat încheietura.

— Baghra? am zis eu cu un aer surprins, uitându-mă la femeia din cadrul ușii.

— Vino, mi-a poruncit ea, trăgându-mă de mână și uitându-se peste umăr.

— Lasă-mă-n pace, Baghra.

Am încercat să mă smulg din strânsoarea ei de fier, dar era surprinzător de puternică.

— Vino cu mine, mi-a zis ea pe un ton apăsător. Acum!

Nu știi de ce, poate pentru că avea o privire atât de intensă, poate pentru că am fost șocată de spaima din ochii ei, sau poate doar pentru că eram obișnuită să fac ce-mi spunea, dar până la urmă am urmat-o.

Baghra a închis ușa în urma mea, fără să-mi dea drumul la mână.

— Ce s-a întâmplat? Unde mergem?

— Liniște.

În loc s-o ia la dreapta, spre scara principală, m-a târât în cealaltă direcție, către capătul opus al holului. A apăsător pe o casetă a lambriului, deschizând o ușă secretă, apoi mi-a dat un brânci. Nu aveam chef să mă opun, așa că am coborât împleticindu-mă pe scara în spirală de dincolo de ușă. De câte ori mă uitam la ea peste umăr, îmi dădea încă un ghiont. Când am ajuns la capătul scării, Baghra mi-a luat-o înaintea și m-a condus pe un culoar strâmt, pietruit, cu pereți din lemn fără decorațiuni. Era foarte auster prin comparație cu restul palatului, și m-am gândit că poate ne aflăm în aripa servitorilor.

Baghra m-a apucat iarăși de încheietură și m-a tras într-o încăpăre goală și întunecată. A aprins o lumânare, a încuiat ușa și a tras zăvorul, apoi a tras draperia micii ferestre din partea de sus a încăperii – așa mi-am dat seama că era la demisol. Camera era sărăcăcios mobilată: un pat îngust, un scaun simplu și un lavoar.

— Ține, a zis ea, aruncându-mi niște haine. Îmbracă-te cu astea.

— Sunt prea oboșită pentru lecții, Baghra.

— Gata cu lecțiile. Trebuie să pleci de aici. În noaptea asta.

Am clipit:

— Ce tot spui acolo?

— Încerc să te scap, ca să nu-ți petreci tot restul vieții ca o sclavă.

Acuma schimbă-te.

— Baghra, ce se întâmplă? De ce m-ai adus aici?

— Nu avem mult timp. Întunecatul mai are un pic și găsește turma Morozovei. În curând, o să pună mâna pe cerb.

— Știu, am spus eu, gândindu-mă la Mal.

Deși eram foarte tristă, nu mi-am putut stăpâni o replică un pic ironică:

— Am avut impresia că nu crezi în cerbul Morozovei.

Dar Baghra mi-a rețezat-o scurt cu un gest al mâinii:

— I-am spus Întunecatului că nu-i decât o scorneală țărănească în speranța că o să renunțe să mai caute cerbul. Dar când o să pună mâna pe el, nimic n-o să-l mai poată opri.

Am ridicat mâinile cu un aer exasperat:

— Dar ce are de gând să facă?

— Să folosească Falia ca pe o armă.

— Înțeleg, am spus eu. Plănuiește cumva și să-și facă o casă de vacanță acolo?

Baghra m-a înhățat de mână:

— Nu e o glumă!

În vocea ei se simțea o undă nefamiliară de disperare, iar strânsoarea ei era aproape dureroasă. Oare ce pățise?

— Baghra, poate că ar fi bine să mergem la infirmerie.

— Nu-s bolnavă și nici nebună, a zis ea printre dinți. Trebuie să mă ascuți.

— Atunci vorbește cu noimă. Cum ar putea cineva să folosească Falia ca pe o armă?

S-a aplecat spre mine, înfigându-și degetele în carnea mea:

— Făcând-o mai mare.

— Exact, am zis eu calm, încercând să scap din strânsoarea ei.

— Pământul pe care se întinde astăzi Nemarea era cândva înverzit, roditor și bogat. Acum e mort și pustiu, și colcăie de monștri. Întunecatului vrea să extindă Falia spre nord, în Fjerda, și spre sud, în Shu Han. Cei care nu i se vor pleca își vor vedea regatele transformate în ținuturi sterpe, iar supușii lor vor fi devorați de volcrele hrăpărețe.

M-am uitat la ea cu un aer îngrozit, șocată de viziunile ei. Era limpede că bătrâna își pierduse mințile.

– Baghra, am spus eu blând, poate că ai făcut un fel de febră.

Sau poate că te-ai senilizat de tot, mi-am spus în sinea mea.

– Prinderea cerbului e un lucru bun, am continuat eu. În felul ăsta, îl voi putea ajuta pe Întunecatul să distrugă Falia.

– Nu! a strigat ea – aproape că a urlat. N-a avut niciodată de gând s-o distrugă. Falia e creația lui.

Am oftat. Oare de ce pierduse Baghra legătura cu realitatea tocmai în noaptea aceea?

– Falia a fost creată cu sute de ani în urmă de Ereticul Negru. Întunecatul...

– *El* e Ereticul Negru, a spus ea cu furie, cu fața la doar câțiva centimetri de a mea.

– Da, bineînțeles.

Am făcut un efort și am reușit să scap din strânsoarea ei, după care m-am apropiat de ușă:

– Merg să-ți caut un Vindecător, apoi mă duc la culcare.

– Uită-te la mine.

Am inspirat adânc și m-am întors spre ea, simțind că ajunsesem la capătul răbdării. Îmi părea rău pentru ea, dar deja mă săturasem.

– Baghra...

Dar am rămas fără cuvinte.

Palmele Baghrăi se umpluseră de întuneric, și din ele se ridicau fâșii negre, ca de cerneală.

– Nu-l cunoști, Alina, a spus ea, și era prima oară când îmi spunea pe nume. Dar eu îl cunosc.

Am rămas nemișcată, urmărind spiralele negre ce se răsuceau în jurul ei. Încercam să-mi dau seama ce vedeam. Privind trăsăturile ciudate ale Baghrăi, am văzut explicația întipărită în ele. Am văzut fantoma unei femei frumoase. O femeie frumoasă care adusese pe lume un fiu frumos.

– Ești mama lui, am șoptit eu cu un aer descumpănit.

A încuviințat din cap:

– Nu-s nebună. Sunt sigurul om care știe ce este el cu adevărat și

care sunt adevăratele lui intenții. Și îți spun că trebuie să fugi.

Întunecatul îmi spusese că nu știa care era puterea Baghrăi. Oare mă mințise?

Am clătinat din cap, încercând să-mi limpezesc gândurile, încercând să înțeleg ce-mi spusese Baghra.

— Nu e posibil, am bâiguit eu. Ereticul Negru a trăit acum câteva sute de ani.

— A slujit nenumărați regi, și-a înscenat moartea de multe ori, a avut răbdare, te-a așteptat pe tine. După ce preia controlul asupra Faliei, nimeni nu va mai putea să-i țină piept.

M-au trecut fiori.

— Nu, am murmurat eu. Mi-a spus că Falia a fost o greșeală. Și că Ereticul Negru a fost un întunecat malefic.

— Falia n-a fost o greșeală, a spus Baghra, apoi a coborât mâinile, iar fâșiile de întuneric din jurul ei au dispărut. Singura greșeală au fost volcrele. N-a prevăzut apariția lor, nu s-a gândit ce efect ar avea asupra oamenilor o putere atât de mare.

Am simțit că mi se întoarce stomacul pe dos:

— Volcrele au fost cândva oameni?

— Oh, da. Acum multe generații. Țărani împreună cu soțiile și copiii lor. L-am avertizat că va trebui să plătească un preț, dar nu m-a ascultat. Era orbit de foamea lui de putere. La fel de orbit ca și acum.

— Te înșeli, am spus eu, frecându-mi brațele ca să alung frigul pătrunzător care mi se strecurase în oase. Minți.

— Numai volcrele l-au împiedicat pe Întunecatul să folosească Falia împotriva dușmanilor săi. Volcrele sunt pedeapsa lui, dovada vie a aroganței sale. Dar tu vei schimba toate acestea. Monștrii din falie nu suportă lumina soarelui. După ce Întunecatul se va folosi de puterea ta pentru a subjuga volcrele, va putea intra în Falie în siguranță. Va avea în sfârșit ce-și dorește. Puterea lui nu va mai avea limite.

Am clătinat din cap:

— N-ar face una ca asta. N-ar face niciodată așa ceva.

Mi-am amintit de noaptea în care a stat de vorbă cu mine lângă foc, în șopronul dărâmat, mi-am amintit de rușinea și durerea din glasul său. *Mi-am petrecut toată viața căutând un mijloc de a îndrepta lucrurile. De multă vreme n-am mai avut parte de o scânteie de speranță ca tine.*

— Mi-a spus că vrea să reîntregească Ravka. Mi-a spus că...

— Nu-mi mai povesti ce ți-a zis! a pufnit ea. E foarte bătrân. A avut suficient timp să-și însușească arta de a minți o fată singură și naivă.

S-a apropiat de mine cu ochi scăpărători.

— Gândește, Alina. Dacă Ravka e reîntregită, Armata a Doua nu va mai fi esențială pentru supraviețuirea regatului. Întunecatul nu va mai fi decât un simplu supus al regelui. Crezi că acesta e viitorul pe care și-l dorește?

Am început să tremur:

— Te rog, oprește-te.

— Dar când va stăpâni Falia, va face prăpăd în jurul lui. Va pustii lumea și nu va mai trebui să îngenuncheze în fața niciunui rege.

— Ba nu.

— Și toate astea din cauza ta.

— Ba nu! am strigat eu. N-aș face una ca asta! Chiar dacă e adevărat ce spui, nu l-aș ajuta niciodată să facă așa ceva.

— Nu vei avea de ales. Puterea cerbului aparține celui care îl ucide.

— Dar el nu poate folosi un amplificator, am protestat eu cu glas scăzut.

— Te poate folosi pe tine, a zis Baghra blând. Cerbul Morozovei nu e un amplificator obișnuit. Întunecatul îl va vâna și îl va omorî. Îi va lua carnea, iar după ce ți le va pune în jurul gâtului, îi vei aparține cu totul. Vei fi cea mai puternică Grisha care a trăit vreodată, și toată această nouă putere va fi sub comanda lui. Vei fi legată de el pentru totdeauna și nu vei avea nicio putere să te

împotrivești.

Mila din glasul ei a fost cea care mi-a dat lovitura de grație. Mila unei femei care nu-mi permisesese niciun moment de slăbiciune, niciun pic de răgaz.

Mi s-au muiat picioarele și am îngenuncheat pe podea. Mi-am acoperit urechile cu palmele, încercând să scap de vocea Baghrăi. Dar nu puteam îndepărta vorbele Întunecatului care îmi tot răsunau în minte.

Cu toții servim pe cineva.

Regele e un copil.

Tu și cu mine vom schimba lumea.

Mă mințise în legătură cu Baghra. Mințise în legătură cu Ereticul Negru. Oare mințise și în legătură cu cerbul?

Îți cer să ai încredere în mine.

Baghra îl rugase să-mi dea un alt amplificator, dar el susținuse că aveam nevoie de coarnele cerbului. Un colier de os. Iar când îi spusese că aș vrea un amplificator oarecare, Întunecatul mă sărutase, iar eu uitaseam și de cerb, și de amplificatoare, și de orice altceva. Mi-am amintit de chipul lui perfect în lumina felinarului, de expresia lui uluită, de părul lui ciufulit.

Oare toate astea făceau parte dintr-un plan? Sărutul de pe malul lacului, îndurerarea de pe chipul lui în noaptea din șopron, toate gesturile afectuoase, toate confidențele șoptite, chiar și ce se întâmplase între noi în noaptea aceea?

Mi s-a strâns inima. Încă îi simțeam răsuflarea pe gât, încă îi auzeam șoptele în ureche. *Neajunsul dorinței e că ne face slabi.*

Câtă dreptate avea. Îmi doream atât de mult să am un loc al meu. Fusesem atât de dornică să-i fac pe plac, atât de mândră că îmi încredința secretele lui. Dar niciodată nu mă întrebasesem ce voia cu adevărat, care ar putea fi adevăratele lui motive. Fusesem prea ocupată să mă imaginez alături de el ca salvatoare a Ravkăi. Foarte prețuită și foarte dorită – ca un fel de regină. Îi făcusem sarcina foarte ușoară.

Tu și cu mine vom schimba lumea. Așteaptă și ai să vezi.

Îmbracă-te cu hainele tale elegante și așteaptă următorul sărut, următoarea vorbă frumoasă. Așteaptă cerbul. Așteaptă colierul. Așteaptă să fii transformată într-o criminală și o sclavă.

Mă prevenise că epoca puterii Grisha se apropia de sfârșit. Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu va accepta niciodată să se întâmple una ca asta.

Am inspirat adânc și am încercat să-mi domolesc tremurul. M-am gândit la bietul Alexei și la toți ceilalți care fuseseră lăsați să moară în întunericul Faliei. M-am gândit la nisipurile cenușii care cândva fuseseră pământ cafeniu și afânat. M-am gândit la volcre, primele victime ale lăcomiei Ereticului Negru.

Chiar credeai că am terminat cu tine?

Întunecatul voia să mă folosească. Voia să-mi ia singurul lucru care îmi aparținea cu adevărat, singura putere pe care o avusesem vreodată.

M-am ridicat în picioare. Trecuse vremea când îi făceam sarcina ușoară.

— Bine, am spus eu, punând mâna pe teancul de haine aduse de Baghra. Ce am de făcut?

Capitolul 16

Baghra era vădit ușurată, dar n-a pierdut nicio clipă.

— Poți să fugi în noaptea asta, odată cu acrobații și actorii. Ia-o spre vest. Când ajungi la Os Kervo, căută *Verloren* – e un vas comercial kerchian. Biletul tău a fost plătit deja.

Degetele mi-au înlemnit pe nasturii *keftei*:

— Vrei să mă duc în Ravka de Vest? Să traversez Falia singură?

— Vreau să dispari, fata mea. Ești suficient de puternică încât să traversezi Nemarea pe cont propriu. Ar trebui să-ți fie ușor. De ce crezi că te-am antrenat atâta timp?

Un alt lucru la care nu mă gândisem. Întunecatul îi ceruse Baghrăi să mă lase în pace. Crezusem că îmi lua apărarea, dar poate că voia doar să nu-mi sporesc puterea.

Am dat jos *kefta* și mi-am luat pe mine o tunică de lână aspră.

— Ai știu tot timpul ce are de gând. De ce mi-ai spus tocmai acum? am întrebat eu. De ce în noaptea asta?

— Pentru că nu mai e timp. N-am crezut niciodată că va găsi turma Morozovei. Cerbii aceștia sunt niște făpturi foarte greu de găsit, parte a celei mai vechi științe, plăsmuite în inima lumii. Dar se pare că i-am subestimat pe oamenii Întunecatului.

Ba nu, mi-am spus în sinea mea, îmbrăcându-mă cu niște pantaloni de piele și o pereche de cizme. *L-ai subestimat pe Mal*. Mal, care putea să vâneze și să găsească o pradă ca nimeni altul. Mal, care putea să transforme pietrele în iepuri. Mal, care ar fi putut găsi cerbul și m-ar fi subjugat – ne-ar fi subjugat pe noi toți – puterii Întunecatului, fără ca măcar să-și dea seama.

Baghra mi-a dat un palton gros din stofă cafenie, căptușit cu blană, o căciulă mare de blană și o centură lată. Când mi-am pus-o la

brâu, am văzut că de ea erau prinse o pungă cu bani, cuțitul primit de la Botkin și un săculeț în care erau mănușile mele de piele, prevăzute cu oglinzi.

M-a condus afară din palat și mi-a dat o raniță din piele pe care mi-am pus-o pe umeri. Mi-a făcut semn spre Marele Palat, ale cărui lumini străluceau în depărtare. Dintr-acolo se auzea muzică și mi-am dat seama cu surprindere că petrecerea încă era în toi. Aveam impresia că ieșisem din sala de bal de câțiva ani, deși nu putea să fi trecut mai mult de o oră.

— Mergi până la labirintul din gard viu, apoi ia-o la stânga. Evită aleile luminate. Actorii deja au început să plece. Urcă-te în unul dintre furgoanele lor. Nu sunt percheziționate decât la venire, așa că ar trebui să fii în siguranță.

— Ar trebui?

Dar Baghra nu m-a luat în seamă.

— Când ieși din Os Alta, încearcă să eviți drumurile principale, a continuat ea, dându-mi un plic sigilat. Ești o iobagă dulgheriță și mergi în Ravka de Vest, la noul tău stăpân. Ai înțeles?

— Da, am încuviințat eu din cap, și inima deja începuse să-mi bată mai tare. De ce mă ajuți? am întrebat eu dintr-odată. De ce îți trădezi propriul fiu?

S-a îndreptat de spate și a tăcut preț de câteva clipe. Apoi s-a întors spre mine, iar eu am tresărit, făcând un pas în spate, pentru că am văzut limpede abisul, ca și când aș fi stat pe marginea lui. Am văzut pustiul nesfârșit și întunecat al unei vieți prea lungi.

— Cu mulți ani în urmă, a spus ea blând, înainte ca măcar să viseze la Armata a Doua, înainte să renunțe la numele său și să devină Întunecatul, era un băiat strălucit, plin de talent. Eu i-am inspirat mândria. Tot eu ar fi trebuit să-l opresc la momentul potrivit.

A zâmbit – era un zâmbet firav, de o tristețe atât de dureroasă, încât îmi era greu să mă uit la chipul ei.

— Crezi că nu-mi iubesc fiul, a spus ea. Dar nu e adevărat. Tocmai

pentru că îl iubesc nu vreau să-l las să facă lucruri pe care nu le-ar putea răscumpăra niciodată.

S-a uitat spre Micul Palat:

— Măine-dimineată, am să pun la ușa ta o servitoare care să spună că ești bolnavă. Voi încerca să câștig cât mai mult timp pentru tine.

Mi-am mușcat buza:

— Ba nu, în noaptea asta. Trebuie să pui servitoarea la ușa mea chiar în noaptea asta. S-ar putea ca Întunecatului... să vină pe la mine.

Mă așteptam ca Baghra să râdă iarăși de mine, însă s-a mulțumit să clatine din cap și mi-a spus cu blândețe:

— Fată prostituată.

Disprețul ei ar fi fost mai ușor de suportat.

Uitându-mă spre domeniul palatului, m-am gândit la ce mă aștepta. Oare chiar aveam să fac toate acestea?

— Mulțumesc, Baghra, am spus eu, înghițind nodul din gât. Pentru tot.

— Îhî, a răspuns ea. Iar acum pleacă, fata mea. Grăbește-te și ai grijă.

I-am întors spatele și am luat-o la fugă.

Mulțumită nesfârșitelor zile de antrenament cu Botkin, ajunseseam să cunosc foarte bine împrejurimile palatului. În timp ce alergam pe peluze și printre copaci, îi mulțumeam în gând pentru fiecare oră de transpirație. Când m-am apropiat de Marele Palat, Baghra a trimis spre mine fâșii de culoarea cernelii, învăluindu-mă în întuneric, să nu fiu văzută de nimeni. Oare Marie și Nadia încă dansau în sala de bal? Oare Genya se întreba unde dispărașeam? Am alungat din minte aceste întrebări. Îmi era teamă să mă gândesc prea mult la ce făceam, la tot ce lăsam în urmă.

O trupă de actori încărcă un furgon cu decoruri și costume, iar vizitiul deja pusese mâna pe hățuri și striga la ei să se grăbească. Unul dintre actori a urcat alături de vizitiu, iar ceilalți s-au suit într-o trăsură de ponei, care a luat-o din loc în sunet de clopoței. Am sărit

repede în furgon, strecurându-mă printre decoruri, și m-am acoperit cu o husă din pânză de sac.

Am pornit pe aleea lungă de pietriș și am ieșit pe porțile palatului. Stăteam cu inima strânsă, întrucât eram sigură că, din clipă în clipă, cineva avea să dea alarma și furgonul avea să fie oprit – aș fi fost scoasă din furgon și aș fi fost aruncată în dizgrație. Dar furgonul a mers mai departe, iar după o vreme a început să se hurduce pe străzile pavate din Os Alta.

Am încercat să rememorez drumul pe care mă adusese Întunecatul în oraș cu multe luni în urmă, dar atunci eram atât de obosită și de copleșită, încât nu-mi aminteam decât un talmeș-balmeș de vile și străzi încetoșate. Nu vedeam mare lucru din ascunzătoarea mea și nici nu îndrăzneam să arunc o privire afară. La cât de ghinionistă eram, mă așteptam să fiu zărită de cineva chiar în clipa când scoteam capul din furgon.

Nu-mi doream decât ca distanța dintre mine și palat să crească cât mai mult înainte să mi se observe absența. Nu știam cât de mult putea Baghra să întârzie acest moment, și aș fi vrut ca vizitiul să mâne caii mai iute. Când am trecut podul și am ajuns în târg, mi-am permis un mic oftat de ușurare.

Aerul rece se strecura printre scândurile furgonului, și îi eram recunoscătoare Baghrăi pentru paltonul gros pe care mi-l dăduse. Eram obosită și stăteam incomod, dar mai presus de toate îmi era frică. Fugeam de cel mai puternic om din Ravka. Grisha, Armata Întâi, poate chiar Mal și iscoadele lui aveau să fie mobilizați cu toții în căutarea mea. Ce șansă aveam să ajung singură până la Falie? Și chiar dacă aș fi reușit s-o traversez și să ajung în Ravka de Vest, iar apoi m-aș fi imbarcat pe *Verloren*, ce s-ar fi întâmplat după aceea? Aș fi ajuns într-o țară străină, a cărei limbă nu o cunoșteam și unde nu știam pe nimeni. Mi s-au umezit ochii, dar mi-am șters imediat lacrimile. Dacă aș fi izbucnit în plâns, nu m-aș mai fi oprit.

Când s-a crăpat de ziuă, deja lăsaserăm în urmă străzile pietruite din Os Alta și mergeam pe Vy, drumul lat de pământ ce traversa

regatul. Așteptam din când în când, dar frica și disconfortul m-au ținut trează cea mai mare parte a drumului. Când soarele s-a ridicat pe cer și am început să transpir în paltonul meu gros, furgonul s-a oprit.

Mi-am luat inima în dinți și am aruncat o privire afară. Ne aflam în curtea unei taverne sau a unui han.

Aveam picioarele amorțite, iar când m-am întins, am simțit sângele revenindu-mi dureros în degete. Am așteptat ca vizitii și ceilalți membri ai trupei să intre în local, apoi am ieșit cu grijă din ascunzătoarea mea.

M-am gândit că aș fi atras mai mult atenția dacă aș fi umblat pe furis, așa că m-am îndreptat de spate și am ocolit clădirea cu pași uți, amestecându-mă în vălmășagul de oameni și căruțe de pe strada principală.

Am tras cu urechea în stânga și în dreapta, iar în cele din urmă mi-am dat seama că mă aflam în Balakirev. Era un orașel aflat la vest de Os Alta. Avusesem noroc: furgonul mersese în direcția cea bună.

În timpul călătoriei, număraseram banii primiți de la Baghra și încercasem să-mi fac un plan. Știam că cel mai rapid aș fi călătorit călare, dar știam și că o fată singură, cu suficienți bani cât să cumpere un cal, ar fi atras atenția. Cel mai bine era să fur un cal, dar habar n-aveam cum se face, așa că am continuat pe jos.

În drum spre ieșirea din oraș, m-am oprit la o tarabă din piață să cumpăr niște cașcaval, pâine și carne uscată.

— Ți-e foame, ai? m-a întrebat vânzătorul fără dinți în gură, uitându-se la mine cam insistent în timp ce băgăm mâncarea în raniță.

— Fratelui meu îi e foame. E un mâncăcios, am spus eu, prefăcându-mă că salut pe cineva din mulțime. Vin imediat! am strigat eu, și am luat-o repede din loc.

Speram că avea să mă țină minte ca pe o fată care călătorea cu familia ei sau – cel mai bine – că avea să mă uite.

În noaptea aceea, am dormit în șura unei ferme de lapte aflate în

apropiere de Vy. Nu se compara cu patul meu din Micul Palat, dar eram recunoscătoare pentru adăpost și pentru zgomotele animalelor din jurul meu. M-am ghemuit pe o parte, folosind ranița și căciula de blană pe post de pernă, iar mugetele blânde și mișcărilor vacilor mă făceau să mă simt mai puțin singură.

Îndoielile începuseră să-mi dea târcoale. Dacă Baghra nu avea dreptate? Dacă mă mințise? Sau poate că pur și simplu se înșelase. Aș fi putut să mă întorc la Micul Palat. Aș fi putut dormi în patul meu, mi-aș fi putut continua lecțiile cu Botkin și taifasurile cu Genya. Era o perspectivă foarte tentantă. Și dacă m-aș fi întors, oare m-ar fi iertat Întunecatul?

Să mă ierte? Ce era în mintea mea? El voia să-mi pună la gât un colier și să mă transforme într-o sclavă, iar eu mă întrebam dacă m-ar fi iertat? M-am întors pe cealaltă parte, furioasă pe mine însămi.

În adâncul sufletului, știam că Baghra avea dreptate. Mi-am amintit ce-i spusese lui Mal: *Cu toții suntem sclavii lui*. I-o aruncasem în obraz cu furie, fără să mă gândesc, pentru că voiam să-i rănesc orgoliul. Dar spusesem adevărul, la fel ca Baghra. Știam că Întunecatul era periculos și neîndurător, dar ignorasem toate astea, dornică să cred în presupusul meu destin măreț, încântată de gândul că eram cea pe care și-o dorea.

De ce nu recunoști că voiai să fii a lui? m-a întrebat o voce din capul meu. *De ce nu recunoști că o parte din tine încă își dorește asta?*

Dar am alungat această idee și am încercat să mă gândesc la ce avea să aducă ziua următoare, întrebându-mă care ar fi fost cel mai sigur drum spre vest. Am încercat să mă gândesc la orice altceva, numai la ochii ca norii de furtună ai Întunecatului, nu.

În ziua următoare, am hotărât să merg în continuare pe Vy, amestecându-mă printre oamenii și căruțele care plecau din Os Alta sau mergeau într-acolo. Dar știam că Baghra nu-mi putea ascunde dispariția la nesfârșit, iar drumurile principale erau prea periculoase. Așa că, după ziua aceea, am mers numai pe câmpuri și

prin păduri, pe potecile vânătorilor și pe drumurile țăranilor. Înaintam greu, întrucât mergeam numai pe jos. Mă dureau picioarele și făcusem bătăături la degete, dar mă străduiam să continui spre vest, urmând traiectoria soarelui pe cer.

Noaptea, îmi trăgeam căciula de blană pe urechi și tremuram ghemuită în palton, ascultându-mi chiorăiturile stomacului și desenând hărți în minte, așa cum desenam pe vremuri în Cortul Documentelor. Mi-am imaginat călătoria mea lentă de la Os Alta la Balakirev, apoi pe la marginea satelor Chernistyn, Kerskii și Polvost, și m-am străduit să nu-mi pierd speranța. Mai aveam mult până la Falie, dar tot ce puteam să fac era să merg mai departe, sperând că nu avea să mă părăsească norocul.

— Încă ești în viață, mi-am șoptit în întuneric. Încă ești liberă.

Din când în când, mă întâlneam cu țărani sau cu alți călători. Purtam mănușile cu oglinzi și țineam mâna pe cuțit, în caz de pericol, dar nu-mi dădea nimeni multă atenție. Îmi era tot timpul foame, dar întotdeauna fusesem o vânătoare jalnică, așa că mă hrăneam numai cu proviziile cumpărate din Balakirev, beam apă din râuri și furam câte un ou sau un măr din fermele părăsite care îmi ieșeau în cale.

Habar n-aveam ce îmi rezerva viitorul și nici ce mă aștepta la capătul acestei călătorii chinuitoare, și totuși, nu eram copleșită de disperare. Fusesem singură toată viața, dar acum eram cu adevărat singură pentru prima oară, și nu era atât de înfricoșător pe cât îmi închipuiam.

Și totuși, într-o dimineață, când am ajuns lângă o bisericuță zugrăvită în alb, nu m-am putut abține să nu intru să ascult slujba. După ce a terminat liturghia, preotul a spus rugăciuni pentru enoriași: pentru fiul unei femei, care fusese rănit în luptă, pentru un copil bolnav de friguri și pentru sănătatea Alinei Starkov. Am tresărit.

— Fie ca sfinții să o apere pe Invocatoarea Soarelui, s-a rugat preotul, cea care ne-a fost trimisă ca să ne elibereze de relele din

Falia Umbrei și să reîntregească acest neam.

Am înghițit în sec și m-am strecurat repede afară din biserică.

Acum se roagă pentru tine, mi-am zis cu tristețe în sinea mea. Dar dacă Întunecatul își duce planul la îndeplinire, or să te urască. Și poate că așa și trebuie. Nu abandonam eu Ravka și pe toți cei care credeau în mine? Numai eu aveam puterea să distrug Falia, dar iată că fugeam.

Am clătinat din cap. Nu-mi permiteam să mă gândesc la nimic din toate astea acum. Eram o trădătoare și o fugară. Mai întâi trebuia să scap de Întunecatul și abia apoi puteam să-mi fac griji pentru viitorul Ravkăi.

Am pornit cu pas iute pe poteca în pantă ce ducea spre pădure, gonită de dangățul clopotelor.

Desenând o hartă în mintea mea, mi-am dat seama că în curând aveam să ajung la Ryevost, ceea ce însemna că trebuia să decid care era cel mai bun traseu spre Falia Umbrei. Puteam s-o iau pe drumul de pe marginea fluviului sau să pornesc spre Petrazoi, munții stâncoși care se profilau la nord-est. Drumul pe lângă fluviu era mai ușor, dar presupunea să traversez zone foarte populate. Cel prin munți era mai direct, dar mult mai dificil.

Am cântărit cele două variante până am ajuns la răspântia de la Shura, iar în cele din urmă am ales drumul prin Petrazoi. Trebuia să mă opresc în Ryevost înainte să pornesc spre poalele munților. Era cel mai mare dintre orașele de pe fluviu, și știam că-mi asum un risc, dar știam și că nu aveam cum să străbat munții fără mâncare și fără un cort sau un sac de dormit.

După atâtea zile de una singură, gălăgia și agitația de pe străzile și canalele aglomerate din Ryevost mi se păreau stranii. Mergeam cu capul plecat și căciula pe urechi, fiind sigură că aveam să găsesc afișe cu fața mea pe toți stâlpii de felinar și pe toate vitrinele. Dar cu cât mă afundam în oraș, cu atât deveneam mai liniștită. Poate că vestea dispariției mele nu se împrăștiase atât de departe sau atât de repede pe cât îmi închipuiam.

Îmi lăsa gura apă când simțeam miros de friptură de miel și pâine

proaspătă, așa că, după ce mi-am refăcut proviziile de cașcaval și carne uscată, m-am răsfățat cu un măr. Apoi mi-am cumpărat un sac de dormit și l-am legat de raniță. Chiar când mă întrebam cum aveam să car atâta greutate prin munți, am cotit pe o stradă și am dat cu ochii de un grup de soldați.

Inima a început să-mi bată nebunește când le-am văzut paltoanele măslinii și puștile care le atârnav pe spate. Îmi venea să mă răsucesc pe călcâie și s-o iau la fugă în cealaltă direcție, dar am ținut capul plecat și m-am străduit să merg firesc. După ce am trecut pe lângă ei, m-am aventurat să arunc o privire înapoi. Nu se uitau bănuitor după mine. De fapt, nici nu păreau să aibă vreo treabă: stăteau de vorbă și glumeau, iar unul dintre ei fluiera după o fată care atârna rufe la uscat.

Am cotit pe o stradă lăturalnică și am așteptat să mi se liniștească inima. Ce se întâmpla? Fugisem din Micul Palat de mai bine de o săptămână. Probabil că deja se dăduse alarma. Eram sigură că Întunecatul avea să trimită călăreți la toate regimentele și în toate orașele să împrăștie vestea dispariției mele. Toți cei din Armata întâi și Armata a Doua deja ar fi trebuit să mă caute.

Când mă îndreptam spre ieșirea din Ryevost, am văzut și alți soldați. Unii erau în permisie, alții la datorie, dar niciunul nu părea să mă caute. Nu știam ce să cred. M-am întrebat dacă trebuia să-i fiu recunoscătoare Baghrăi pentru asta. Poate reușise să-l convingă pe Întunecatul că fusesem răpită sau poate chiar omorâtă de fjerdani. Sau poate Întunecatul se gândea că deja ajunsesem mult mai la vest. Am hotărât să nu-mi forțez norocul și m-am grăbit să ies din oraș.

Mi-a luat mai mult decât mă așteptam, și am ajuns la marginea orașului abia după căderea nopții. Străzile erau pustii și întunecate. Nu se auzea gălăgie decât dinspre câteva bodegi dubioase și nu mi-a ieșit în cale decât un bătrân beat care cânta cu glas scăzut, sprijinit de peretele unei case. Tocmai când treceam prin fața unei taverne, ușa s-a deschis cu putere și un bărbat vânjos a ieșit în stradă însoțit de o explozie de lumină și muzică.

M-a înhățat de palton și m-a tras spre el:

— Bună, drăguță! Ai venit să-mi ții de cald?

Am încercat să mă smulg din strânsoarea lui.

— Ești destul de puternică pentru o fată atât de mică.

Am simțit duhoarea de bere din respirația lui fierbinte.

— Dă-mi drumul, am spus eu cu glas scăzut.

— Nu te pripi, *lapushka*, a zis el mios. Am putea să ne distrăm împreună.

— Am zis: dă-mi drumul! l-am împins eu în piept.

— Nu încă, a răs el, trăgându-mă în întunericul uliței de lângă tavernă. Vreau să-ți arăt ceva.

Mi-am scuturat încheietura și am simțit greutatea liniștitoare a oglinzii alunecându-mi între degete. Mâna mi s-a năpustit spre el și l-am orbit cu o singură rază scurtă de lumină.

A scos un geamăt și mi-a dat drumul, ducând mâinile la ochi. Am făcut ce mă învățase Botkin. L-am călcat cu putere pe picior și mi-am petrecut gamba pe după gamba lui. În clipa următoare, i-au fugit picioarele de sub el și s-a prăbușit pe pământ cu o bufnitură.

Dar, imediat după aceea, s-a deschis și ușa laterală a tavernei. Am văzut ieșind un soldat în uniformă, care într-o mână avea o sticlă de *kvass*, iar cu cealaltă ținea o femeie sumar îmbrăcată. Cu un val de groază, mi-am dat seama că purta uniforma cenușie a gărzilor Întunecatului. Privirea lui încetoșată a examinat scena: bărbatul trântit la pământ și eu deasupra lui.

— Ce înseamnă asta? a bâiguit el, iar femeia de lângă el a chicotit.

— Am orbit! s-a văitat bărbatul prăbușit. M-a orbit!

Oprichnik-ul s-a uitat la el, apoi la mine, și, după expresia lui, mi-am dat seama că m-a recunoscut. Norocul mă părăsise. Chiar dacă nu mă urmărea nimeni altcineva, gărzile Întunecatului sigur porniseră în căutarea mea.

— Tu..., a șoptit el.

Am luat-o la fugă.

Cu inima duduindu-mi în piept, am cotit pe un gang și am ajuns

într-un labirint de străzi înguste. Imediat ce am lăsat în urmă ultimele case dărăpănate din Raevsky, am ieșit de pe drum și am luat-o printre copaci. Crengile îmi înțepau obrajii și fruntea, dar am continuat să fug, adâncindu-mă în pădure.

În urma mea se auzeau zgomotele urmăririi: bărbați strigând unul la altul, pași grei prin pădure. Îmi venea să alerg orbește, dar m-am oprit să ascult.

Erau spre răsărit, căutându-mă în apropiere de drum. Nu-mi puteam da seama câți erau.

Mi-am domolit respirația și mi-am dat seama că aud un susur. Probabil era un râu în preajmă, un afluent al fluviului. Dacă reușeam să ajung la el, îmi puteam ascunde urmele, și le-ar fi fost foarte greu să mă găsească în întuneric.

Am pornit în direcția de unde se auzea murmurul apei, oprindu-mă din când în când să-mi corectez direcția. Am urcat o coastă care era atât de abruptă, încât aproape că mergeam în patru labe, agățându-mă de crengi și de rădăcinile copacilor.

— Acolo!

Vocea s-a auzit din spatele meu și, uitându-mă peste umăr, am văzut lumini apropiindu-se de baza dealului.

Am continuat să urc, simțind cum îmi fuge pământul de sub mâini, fiecare respirație arzându-mi plămâni. Odată ajunsă în vârful, m-am uitat în vale și am simțit o undă de speranță zărind lumina lunii oglindită în apa unui râu.

Am pornit în jos pe panta abruptă, lăsându-mă pe spate să-mi păstrez echilibrul. Coboram cât de repede puteam. Am auzit strigăte, iar când m-am uitat în spate, am văzut siluetele urmăritorilor mei profilate pe cerul nopții. Ajunseseră în vârful dealului.

M-a cuprins spaima și am început să alerg, dislocând la fiecare pas grămezi de pietre care se prăvăleau zgomotos spre râul din vale. Dar panta era prea abruptă. Mi-am pierdut echilibrul și am căzut, izbindu-mă de pământ și zgâriindu-mi palmele, incapabilă să mă

opresc. M-am dat de-a dura, iar în cele din urmă am căzut în apa înghețată.

Preț de o clipă, am crezut că mi-a stat inima în loc. Mă rostogoleam prin apă, simțind frigul ca pe o mână care îmi ținea trupul într-o strânsoare nemiloasă. Apoi am scos capul la suprafață și am luat cu disperare o gură de aer, după care curentul m-a tras iarăși la fund. Nu știi cât de departe m-a purtat râul. Nu mă gândeam decât la următoarea gură de aer și la amorțeala din ce în ce mai puternică pe care o simțeam în picioare.

În cele din urmă, când credeam că n-o să mai ies la suprafață, curentul m-a aruncat într-un ochi de apă liniștită. M-am apucat de o stâncă și m-am tras spre mal, apoi m-am ridicat în picioare. Cizmele îmi alunecau pe pietrele netede de pe fundul râului și mă împleticeam sub greutatea paltonului plin de apă.

Nu știi cum, dar am reușit să intru iarăși în pădure și m-am ascuns într-un desiș, iar în cele din urmă m-am prăbușit la pământ, tremurând și scuipând în continuare apă din plămâni.

Era de departe cea mai grea noapte din viața mea. Paltonul era leoarcă, iar picioarele îmi erau amorțite în cizme. Tresăream la fiecare zgomot, închipuindu-mi că fusesem descoperită. Îmi pierdusem în apă căciula de blană, ranița plină cu mâncare și noul sac de dormit, așa că expediția mea dezastruoasă în Ryevost nu îmi folosise la nimic. Pierdusem și punga cu bani. Cel puțin încă aveam cuțitul la centură.

Cu puțin înainte de zorii zilei, am îndrăznit să invoc un pic de lumină solară să-mi usuc cizmele și să-mi încălzesc mâinile umezi și reci. Am ațipit și am visat-o pe Baghra ținându-mi la gât propriul meu cuțit, iar râsul ei îmi răsuna în urechi ca un huruit.

M-am trezit cu inima duduindu-mi în piept și am auzit mișcare în pădure. Adormisem sprijinită de trunchiul unui copac, ascunsă – speram eu în spatele unor tufișuri. De unde eram, nu vedeam nimic, dar auzeam voci îndepărtate. Am rămas ținută locului, neștiind ce să fac. Dacă m-aș fi mișcat, le-aș fi putut atrage atenția, dar dacă aș fi

rămas nemișcată, n-ar fi trecut mult timp până să mă găsească.

Pe măsură ce zgomotele se apropiau, inima îmi bătea din ce în ce mai tare. Am zărit printre frunze un soldat îndesat și bărbos. Avea o pușcă în mână, dar știam că nu voiau să mă omoare. Eram prea prețioasă. Ceea ce – dacă aș fi fost dispusă să mor – îmi oferea un avantaj.

N-or să pună mâna pe mine. Gândul mi-a răsunat dintr-odată în minte cu certitudine și limpezime. *N-am să mă întorc.*

Am răsucit încheietura mâinii și una dintre oglinzi mi-a alunecat în mâna stângă. Cu cealaltă mână mi-am scos cuțitul, simțind în palmă greutatea oțelului Grisha. Fără să fac niciun zgomot, m-am ghemuit și am așteptat, ascultând cu atenție. Eram speriată, dar, spre surprinderea mea, o parte din mine era nerăbdătoare.

L-am urmărit pe soldatul bărbos printre frunze, până a ajuns la mică distanță de mine. Am văzut o picătură de sudoare prelingându-i-se pe gât și lumina dimineții strălucindu-i pe țeava puștii, iar preț de o clipă am crezut că se uita direct la mine. S-a auzit un strigăt din adâncul pădurii, iar soldatul a răspuns: *Nichuevo!* Nimic.

Apoi, spre surprinderea mea, s-a întors și s-a îndepărtat de mine.

Încetul cu încetul, zgomotele s-au stins: vocile și pașii s-au îndepărtat de ascunzătoarea mea. Oare puteam avea chiar atât de mult noroc? Cumva confundaseră urmele vreunui animal sau ale altui călător cu ale mele? Sau era un fel de șiretlic? Am așteptat tremurând până nu s-au mai auzit decât foșnetul blând al vântului printre frunze, zgomotele insectelor și trilurile păsărilor.

În cele din urmă, am vârât oglinda la loc în mânășă și am inspirat adânc. Am pus cuțitul în teacă și m-am ridicat ușor în picioare. Am pus mâna pe paltonul încă umed pe care îl lăsasem pe pământ, dar am înlemnit auzind zgomotul inconfundabil al unui pas în spatele meu.

Cu un nod în gât, m-am răsucit pe călcâie și, la doar câțiva pași de mine, am văzut o siluetă parțial ascunsă de crengi. Fusesem atât de

concentrată asupra soldatului bărbos, încât nu-mi dădusem seama că era cineva în spatele meu. Într-o clipă, aveam iarăși cuțitul în mână, iar oglinda era iarăși pe mânușă. Silueta a ieșit fără zgomot de după copaci. M-am uitat țintă la ea, fiind sigură că halucinez.

Mal.

Am deschis gura să spun ceva, dar el a dus repede degetul la buze, uitându-se țintă în ochii mei. A așteptat o clipă în tăcere, apoi mi-a făcut semn să-l urmez și s-a afundat iarăși în pădure. Mi-am înhățat paltonul și am luat-o din loc, străduindu-mă să țin pasul cu el, ceea ce nu era tocmai ușor. Mal înainta fără zgomot, strecurându-se ca o umbră printre crengi, ca și când ar fi văzut poteci invizibile pentru ochii celorlalți.

M-a condus înapoi la râu, la un vad cu apă puțin adâncă, pe unde puteam trece pe partea cealaltă. M-am crispat simțind iarăși apa înghețată în cizme. Când am ieșit pe celălalt mal, Mal s-a întors să acopere urmele.

Voiam să-i pun o mulțime de întrebări, iar mintea îmi sărea de la un gând la altul. Cum de mă găsisese? Mă urmărisese împreună cu ceilalți soldați? De ce mă ajuta? Îmi venea să pun mâna pe el, să mă asigur că era real. Voiam să-l iau în brațe cu recunoștință. Voiam să-i dau un pumn în ochi pentru lucrurile pe care mi le spusese în noaptea aceea, în Micul Palat.

Am mers câteva ore în tăcere. Din când în când, îmi făcea semn să mă opresc și așteptam cât timp el se întorcea să ne șteargă urmele. La un moment dat, după miezul zilei, am început să urcăm o potecă pietroasă. Nu știam unde mă scosese râul, dar eram foarte sigură că Mal mă conducea spre Petrazoi.

Fiecare pas era o adevărată agonie. Cizmele încă îmi erau ude și simțeam că fac noi bătăături la călcâie și la degete. Mă alesesem cu o durere de cap înfiorătoare după noaptea chinuitoare petrecută în pădure și eram amețită de foame, dar nu aveam de gând să mă plâng. N-am scos o vorbă cât am urcat panta, apoi ne-am îndepărtat de potecă și ne-am cățărat printre stânci. Picioarele îmi tremurau de

oboseală, iar gâtlejul îmi ardea de sete. Când, în cele din urmă, Mal s-a oprit, eram sus pe munte, ascunși după niște stânci și câțiva pini zbârliți.

— Aici, a spus el, dându-și jos ranița.

Apoi a coborât cu pas sigur pe versant, și mi-am dat seama că se ducea să acopere urmele înaintării mele stângace printre stânci.

M-am așezat recunoscătoare pe pământ și am închis ochii. Mă dureau picioarele, dar îmi era teamă că, dacă îmi dădeam jos cizmele, nu le-aș mai fi putut încălța. Bărbia îmi cădea în piept, dar nu îmi puteam permite să adorm. Nu încă. Aveam o mie de întrebări, dar numai una nu mai putea aștepta până a doua zi dimineață.

Mal s-a întors cu pași silențioși când deja se lăsa seara. S-a așezat în fața mea și a scos o ploscă din raniță. După ce a luat o gură, și-a șters buzele cu dosul palmei și mi-a întins plosca. Am băut cu sete.

— Mai încet. Trebuie să ne ajungă până mâine.

— Scuze, am spus eu, înapoiindu-i plosca.

— Nu putem risca să facem focul în noaptea asta, a continuat el, privind cerul din ce în ce mai întunecat. Poate mâine.

Am încuviințat din cap. Paltonul mi se uscaseră în timpul urcușului, deși încă aveam mânecile un pic umede. Eram murdară și ciufulită, și îmi era frig. Mă tot întrebam cum se explica prezența miraculoasă a lui Mal în fața mea. Și totuși, trebuia să-i pun o altă întrebare, cu toate că mă îngrozea răspunsul pe care l-aș fi putut primi.

— Mal, am zis eu, așteptând să se uite în ochii mei. Ați găsit turma? Ați prins cerbul Morozovei?

S-a lovit ușor cu mâna peste genunchi:

— De ce e așa de important?

— E o poveste lungă. Trebuie să știu, a reușit să pună mâna pe cerb?

— Nu.

— Dar or să-l prindă curând, nu?

A încuviințat din cap și a spus:

— Dar...

— Dar ce?

Mal a șovăit. În lumina slabă a amurgului, am văzut fluturându-i pe buze urma palidă a zâmbetului impertinent pe care îl cunoșteam atât de bine.

— Nu cred că îl vor găsi fără mine.

Am ridicat din sprâncene:

— Pentru că tu ești cel mai bun?

— Nu, a răspuns el, redevenind serios. Sau poate că da. Să nu mă înțelegi greșit. Sunt iscoade bune, cele mai iscusite din toată Armata Întâi, dar îți trebuie o anumită intuiție ca să poți urmări turma. Nu sunt niște animale obișnuite.

Iar tu nu ești o iscoadă obișnuită, am gândit în sinea mea, dar n-am zis nimic. M-am uitat la el și mi-am amintit ce mi-a spus odată Întunecatul: că nu ne putem înțelege propriile daruri. Oare talentul lui Mal era mai mult decât un amestec de noroc și răbdare? Cu siguranță nu suferise niciodată de lipsă de încredere în forțele proprii, dar nu mi se părea că era vorba de îngâmfare.

— Sper că ai dreptate, am șoptit eu.

— Acuma, răspunde-mi tu la o întrebare, a spus el cu asprime în glas. De ce ai fugit?

Pentru prima oară, mi-am dat seama că Mai habar n-avea de ce fugisem de la Micul Palat, nici de ce mă căuta Întunecatul. Ultima oară când îl văzusem pe Mal, aproape că îi poruncisem să dispară din ochii mei, dar el trecuse peste asta și venise după mine. Merita o explicație, dar habar n-aveam de unde să încep. Am oftat și mi-am trecut mâna peste față. Oare în ce ne vârașem pe amândoi?

— Dacă ți-aș spune că încerc să salvez lumea, m-ai crede?

S-a uitat la mine cu o mină severă:

— Deci nu e un fel de ceartă de îndrăgostiți, după care o să dai fuga înapoi la el?

— Nu! am exclamat eu șocată. Nu e... nu suntem...

Nu-mi găseam cuvintele, iar în cele din urmă am izbucnit în râs:

— Mi-aș fi dorit să fie asta.

Mal a tăcut o vreme, iar apoi, ca și când ar fi luat o decizie, a spus:

— Bine.

S-a ridicat în picioare și s-a întins, după care și-a luat pușca pe umăr.

— Odihnește-te, mi-a spus el, aruncându-mi o pătură groasă de lână scoasă din raniță. O să stau eu primul de strajă.

S-a întors cu spatele la mine și s-a uitat la luna ce se înălța deasupra văii de la picioarele noastre.

M-am ghemuit pe pământul tare, învelindu-mă bine cu pătura. În ciuda disconfortului, aveam pleoapele grele și simțeam că o să adorm din clipă în clipă.

— Mal, am șoptit eu în noapte.

— Ce-i?

— Mulțumesc că m-ai găsit.

Nu-mi dădeam seama dacă visez, dar, de undeva din întuneric, mi s-a părut că-l aud șoptind:

— Întotdeauna.

M-am lăsat în voia somnului.

Capitolul 17

Mal a făcut de strajă și în locul meu, lăsându-mă să dorm toată noaptea. Dimineață, mi-a dat o bucată de carne uscată și mi-a zis simplu:

— Vorbește.

Nu prea știam de unde să încep, așa că am început cu partea cea mai gravă:

— Întunecatul plănuiește să folosească Falia Umbrei ca pe o armă. Mal nici măcar n-a clipit:

— Cum?

— O va mări, o va extinde peste Ravka și Fjerda și peste toate ținuturile unde va întâmpina rezistență. Dar nu o poate face fără ajutorul meu, fără ca eu să țin volcrele la distanță. Cât de mult știi despre cerbul Morozovei?

— Nu mare lucru. Doar că e prețios, a spus el, uitându-se peste vale. Și că îți este sortit ție. Noi trebuia să găsim turma, apoi să capturăm sau să încolțim cerbul, dar să nu-i facem rău.

Am încuviințat din cap și am încercat să-i explic puținul pe care îl știam despre cum funcționau amplificatoarele, despre Ivan, care omorâse ursul Sherborn, și despre Marie, care omorâse o focă din nord.

— Un Grisha trebuie să poarte un amplificator, am încheiat eu. Și cerbul e un amplificator, dar nu mi-a fost sortit mie.

— S-o luăm din loc, mi-a spus Mal brusc. Poți să-mi povestești restul pe drum. Vreau să ne adâncim mai mult în munți.

A vârat pătura în raniță și s-a străduit să acopere toate urmele înnoptării noastre acolo. Apoi a pornit pe o potecă pietroasă și abruptă. Arcul îi era legat de raniță, dar pușca o avea la îndemână.

Picioarele mele protestau la fiecare pas, dar mergeam în ritmul lui Mal, străduindu-mă să-i spun restul poveștii. I-am zis tot ce aflasem de la Baghra: despre originile Faliei, despre colierul pe care Întunecatul avea de gând să-l facă pentru a se putea folosi de puterea mea și, în sfârșit, despre vasul care mă aștepta în Os Kervo.

Când am terminat, Mal mi-a zis:

— N-ar fi trebuit s-o ascuți pe Baghra.

— Cum poți să spui una ca asta?

S-a întors brusc și aproape că m-am izbit de el:

— Ce crezi că se va întâmpla dacă reușești să ajungi la Falie? Sau după ce te îmbarci pe *Verloren*? Crezi că puterea lui se oprește la țărmul Mării Adevărate?

— Nu, dar...

— E doar o chestiune de timp până te găsește și îți pune colierul la gât.

S-a răsucit pe călcâie și a luat-o din loc, iar eu am rămas debusolată pe loc. M-am străduit să-mi urnesc picioarele și să-l ajung din urmă.

Poate că planul Baghrăi era șubred, dar ce alte șanse am fi avut? Mi-am amintit strânsoarea ei puternică, frica din ochii săi arzători. Nu se așteptase niciodată ca Întunecatul să găsească turma Morozovei. Iar în noaptea balului de iarnă, se speriasse foarte tare și încercase să mă ajute. Dacă ar fi fost la fel de nemiloasă precum fiul ei, ar fi putut scăpa de risc tăindu-mi gâtul, în loc să mă ajute să fug. *Și poate că așa ar fi fost mai bine*, mi-am spus cu tristețe în sinea mea.

Am mers în tăcere multă vreme, urcând lent poteca plină de serpentine. În unele locuri, era atât de îngustă, încât trebuia să mă sprijin de versantul de piatră și să fac pași mici și șovăielnici, cu speranța că sfinții se vor îndura de mine. În jurul prânzului, am coborât muntele și am început să urcăm pe altul, care, din nefericire, era mai abrupt și mai înalt decât primul.

M-am uitat la poteca ce se întindea în fața mea, punând un picior în fața celuilalt, încercând să alung sentimentul de zădărnicie. Cu cât

mă gândeam mai mult, cu atât îmi sporea teama că poate Mal avea dreptate. Nu puteam scăpa de sentimentul că aruncasem un blestem asupra amândurora. Întunecatul avea nevoie de mine în viață, dar oare ce i-ar fi făcut lui Mal? Fusesem atât de concentrată asupra propriei mele frici și asupra viitorului meu, încât nu prea mă gândisem la ce făcuse Mal și la ce alesese să renunțe. Nu se mai putea întoarce niciodată în armată, la prietenii lui, la statutul de iscoadă cu decorații. În plus, era vinovat de dezertare, poate chiar și de trădare, iar pedeapsa pentru asta era moartea.

Pe seară, ajunseserăm atât de sus, încât copacii zgribuliți dispăruseră cu totul, iar gheața din timpul iernii încă se mai vedea din loc în loc. Am luat o cină frugală – cașcaval și carne de vită uscată –, iar Mal a considerat că era mai sigur să nu aprindem focul nici în noaptea aceea, așa că ne-am ghemuit în tăcere sub pătură, aproape fără să ne atingem, tremurând în bătaia vântului.

Aproape că adormisem când l-am auzit pe Mal spunând:

— Măine pornim spre nord.

Am deschis ochii:

— Spre nord?

— Spre Tsibeya.

— Vrei să mergi după cerb? am spus eu cu un aer uluit.

— Știu că pot să-l găsesc.

— Dacă nu cumva deja l-a prins Întunecatul!

— Nu l-a găsit, a zis el, și l-am simțit clătinând din cap. Cerbul încă e liber. O simt.

Vorbele lui mi-au amintit în mod ciudat de ce-mi spusese Întunecatul în drum spre căsuța Baghrăi: *Acest cerb ți-a fost sortit ție, Alina. O simt.*

— Și dacă mai înainte ne prinde Întunecatul? am întrebat eu.

— Nu-ți poți petrece restul vieții fugind, Alina. Ai spus că cerbul te poate face puternică. Suficient de puternică încât să poți lupta cu el?

— Poate.

– Atunci trebuie s-o facem.
– Dacă te prinde, te omoară.
– Știu.
– Pe toți sfinții, Mal. De ce ai venit după mine? La ce te-ai gândit când ai luat hotărârea asta?

A oftat, trecându-și o mână prin părul scurt:

– Nu m-am gândit la nimic. Eram la jumătatea drumului spre Tsibeya și am primit ordine să ne întoarcem și să te căutăm *pe tine*. Așa că asta am făcut. Partea cea mai grea a fost să-i îndepărtez pe ceilalți de tine, mai ales după ce aproape că ți-ai anunțat prezența în Ryevoșt.

– Iar acum ești un dezertor.
– Da.
– Din cauza mea.
– Da.

Aveam o durere în gât din pricina lacrimilor nevărsate, dar am reușit să vorbesc fără să-mi tremure vocea:

– N-am vrut să se întâmple nimic din toate astea.
– Nu mi-e teamă de moarte, Alina, a zis el pe tonul acela rece și ferm, care mie îmi era atât de străin. Și vreau să ne dăm o șansă. Trebuie să mergem după cerb.

M-am gândit o vreme la ce mi-a spus, iar în cele din urmă am șoptit:

– Bine.

N-am primit ca răspuns decât un sforăit – Mal deja dormea.

În următoarele zile, Mal a impus un ritm foarte susținut, dar mândria – sau poate frica – nu-mi dădea voie să-i cer să încetinească. Vedeam din când în când câte o capră de munte sărind pe versanții de deasupra noastră, iar într-o noapte am dormit pe marginea unui lac cu apă de un albastru strălucitor, dar acestea erau rarele pete de culoare în monotonia munților cenușii, acoperiți de un cer mohorât.

Iar tăcerea sumbră a lui Mal nu-mi era de ajutor. Voiam să aflu

cum ajunsese să urmărească cerbul pentru Întunecatul și cum fusese viața lui în ultimele cinci luni, dar întrebările mele primeau răspunsuri monosilabice, iar uneori, pur și simplu mă ignora. Când eram foarte obosită sau înfometată, mă uitam încruntată la ceafa lui și îmi venea să-i dau una peste cap să-i atrag atenția. Iar în cea mai mare parte a timpului, îmi făceam griji, îmi era teamă că poate Mal regreta decizia de a veni după mine. Mă temeam că nu vom putea găsi cerbul în ținutul vast al Tsibeyei. Dar cel mai mult mă temeam de ce i-ar fi putut face Întunecatul lui Mal, dacă am fi fost prinși.

Când, în cele din urmă, am început coborârea din Petrazoi, îndreptându-ne spre nord-vest, am fost încântată că lăsam în urmă vânturile reci și munții golași. M-am simțit mai bine când am reintrat în pădure. După zilele în care merseserăm doar pe poteci pietroase, era o plăcere să pășești pe covorul moale din ace de pin, să auzi foșnetele animalelor în tufișuri și să inspire miresmele puternice ale vegetației.

Am înnoptat lângă un pârau șopotitor, iar când Mal a început să strângă crenguțe pentru foc, mai aveam un pic și începeam să cânt. Am invocat o rază mică și concentrată de lumină ca să aprind focul, dar Mai nu s-a arătat foarte impresionat. A dispărut în pădure și s-a întors cu un iepure pe care l-a jupuit și l-a fript pentru masa de seară. Mal m-a urmărit înfulecându-mi porția și a fost foarte surprins că, după ce am terminat, am scos un oftat, căci încă îmi era foame.

— Ai fi fost mult mai ușor de hrănit, dacă nu ai fi căpătat o asemenea poftă de mâncare, a bombănit el, terminându-și porția, apoi s-a întins pe spate, cu capul sprijinit pe braț.

Dar nu l-am luat în seamă. Era cald pentru prima oară de când plecasem de la Micul Palat, și nimic nu-mi putea știrbi entuziasmul. Nici măcar sforăiturile lui Mal.

Trebuia să ne reîmprospătăm proviziile înainte să ne continuăm drumul spre Tsibeya, dar am avut nevoie de încă o zi și jumătate ca să găsim o potecă vânătorească ce ne-a scos într-unul din satele de la

nord-vest de Petrazoi. Cu cât ne apropiam de civilizație, cu atât Mal devenea mai neliniștit. Din când în când, mă lăsa singură și se ducea să inspecteze teritoriul din fața noastră, având grijă să mergem tot timpul paralel cu drumul principal al satului. La amiază, s-a întors îmbrăcat cu un palton urât, de culoare cafenie și o căciulă maronie, din blană de veveriță.

— Unde le-ai găsit? am întrebat eu.

— Le-am furat dintr-o casă descuiată, a recunoscut el pe un ton vinovat. Am lăsat câteva monede... Dar mi se pare ciudat că toate casele sunt pustii. Și nici pe drum nu era nimeni.

— O fi duminică, am spus eu, căci pierdusem șirul zilelor de când fugisem din Micul Palat. Poate că sunt la biserică.

— Poate, a răspuns el, dar avea un aer îngrijorat, apoi și-a îngropat paltonul și căciula militară lângă un copac.

Eram la aproape un kilometru de sat când am auzit tobele. Deveneau din ce în ce mai puternice pe măsură ce ne apropiam de drum, iar în curând am auzit clopoței și viori, aplauze și chiuituri. Mal s-a urcat într-un copac să vadă mai bine, iar când a coborât nu mai era atât de îngrijorat.

— Sunt oameni peste tot. Am văzut câteva sute pe drum și am zărit carul *dom*.

— E săptămâna untului! am exclamat eu.

În săptămâna dinaintea postului de primăvară, toți nobilii trebuiau să plimbe printre supușii lor un car *dom* – o căruță plină cu dulciuri, brânză și pâine. Procesiunea începea la biserică satului și ajungea la moșia nobilului, unde încăperile de zi erau deschise țăranilor și servitorilor, cărora li se serveau ceai și *blini*. Fetele din partea locului se îmbrăcau cu *sarafane* de culoare roșie și își puneau flori în păr, să sărbătorească venirea primăverii.

Cât am stat la orfelinat, săptămâna untului era cea mai bună perioadă a anului, căci școala se întrerupea, ca să putem face curățenie și să dăm o mână de ajutor la gătit. Tot atunci se întorcea de la Os Alta și ducele Keramsov. Ne plimbam cu toții în carul *dom*,

iar ducele se oprea la fiecare gospodărie să bea *kvas* și să împartă prăjituri și bomboane. Stând alături de duce și salutând sătenii voioși, aproape că ne simțeam și noi nobili.

— Mergem să aruncăm o privire, Mal? am întrebat eu cu entuziasm.

S-a încruntat, și mi-am dat seama că precauția lui se lupta cu unele dintre amintirile noastre cele mai fericite de la Keramzin. În cele din urmă, pe buze i s-a așternut un zâmbet:

— Bine. E suficientă lume cât să nu ieșim în evidență.

Ne-am alăturat mulțimii de pe drum, strecurându-ne printre scripcari și toboșari, printre fetițele ținând în mâini crengi cu panglici colorate. Când am ajuns pe strada principală, negustorii stăteau în ușile prăvăliilor, agitând clopoței și bătând din palme în ritmul muzicii. Mal s-a oprit să cumpere niște blănuri și să reîmprospăteze proviziile, dar am scos limba la el când l-am văzut vârând în raniță o bucată de cașcaval. Nu mai suportam să văd cașcaval în fata ochilor.

Înainte ca Mai să mă poată opri, am intrat și eu în procesiune, strecurându-mă printre oameni. În carul *dom* stătea legănându-se un bărbat roșu în obraji, cu o sticlă de *kvas* în mâna lui dolofană, cântând și aruncând pâine țăranilor strânși în jurul său. M-am apropiat și am înhățat din mâna lui o plăcintă rumenă.

— Pentru tine, fată frumoasă! a strigat bărbatul, aplecându-se spre mine.

Plăcinta era caldă și avea un miros divin. I-am mulțumit și am pornit înapoi spre Mal, cu un aer foarte mulțumit.

Mal m-a înhățat de mână și m-a tras pe o uliță noroioasă dintre două case:

— Ce-a fost în mintea ta?

— Nu m-a văzut nimeni. Iar boierul și-a închipuit că sunt o țărăncă.

— Nu ne putem asuma asemenea riscuri.

— Deci nu vrei și tu o gură?

A șovăit:

— N-am zis asta.

— Voiam să-ți dau o gură, dar dacă nu vrei, va trebui s-o mănânc singură.

Mal a întins mâna după plăcintă, însă eu m-am dat în spate, aplecându-mă când în stânga, când în dreapta, zădărnicipându-i încercările de a o înhăța. Mi-a plăcut aerul surprins care i s-a așternut pe chip. Nu mai eram fata neîndemânatică pe care o știa el.

— Ești o haimana, a mormăit el, făcând o nouă încercare.

— Da, dar sunt o haimana cu o plăcintă.

Nu știu care dintre noi a auzit primul zgomotul pașilor, dar amândoi ne-am îndreptat brusc de spate, dându-ne seama că aveam companie. Doi bărbați se iviseră în spatele nostru pe ulița pustie. Înainte ca Mai să se poată întoarce cu spatele, unul dintre ei i-a pus un cuțit murdar la gât, iar celălalt mi-a acoperit gura cu o mână soioasă.

— Liniște, a hârâit cel cu cuțitul. Altfel vă tai gâtu' la amândoi.

Avea păr slinos și o față comic de lungă.

M-am uitat la cuțitul de la gâtul lui Mal și am încuviințat ușor din cap. Mâna celui alt bărbat mi s-a dezlipit de gură, dar a continuat să mă țină strâns de mână.

— Banii, a zis Față-Lungă.

— Ne jefuiți? am izbucnit eu.

— Exact, a zis printre dinți cel care mă ținea, dându-mi un ghiont.

Nu m-am putut abține. Eram atât de ușurată și de surprinsă că cei doi nu voiau să ne captureze, încât mi-a scăpat un mic chicot.

Hoții și Mal se uitau la mine ca și când aș fi fost nebună.

— E nițel prostuță, nu? a întreat bărbatul care mă ținea.

— Mda, nițel, a zis Mal, aruncându-mi o privire încruntată, al cărei mesaj era limpede: *Taci!*

— Banii, a zis Față-Lungă. Acuma.

Mal a vârat cu grijă mâna în haină, a scos punga cu bani și i-a dat-o lui Față-Lungă, care s-a încruntat văzând cât era de ușoară.

— Asta-i tot? a mormăit el. Ce ai în raniță?

— Nu mare lucru, niște blănuri și mâncare, a răspuns Mal.

— Arată-mi.

Cu mișcări lente, Mal și-a dat jos ranița din spate și a desfăcut-o, lăsându-i pe hoți să se uite în ea. În partea de sus se vedea clar pușca înfășurată în pătura de lână.

— Ah, a zis Față-Lungă. Ia uite ce pușcă frumoasă. Nu-i așa, Lev?

Bărbatul de lângă mine a continuat să mă strângă cu o mână, iar cu cealaltă a înhățat pușca.

— Foarte frumoasă, a mormăit el. Iar asta pare să fie o raniță militară.

Mi s-a strâns inima.

— Și? a întrebat Față-Lungă.

— Și Rikov mi-a spus că de curând a dispărut un soldat din avanpostul de la Chernast. Umblă vorba că a luat-o spre sud și nu s-a mai întors. Așa că s-ar putea să fi pus mâna pe un dezertor.

Față-Lungă s-a uitat cu luare-aminte la Mal, și mi-am dat seama că deja se gândea la recompensa care îi aștepta. Se vedea pe fața lui că auzea pentru prima oară de toate astea.

— Ce zici, băiete? Cumva ești un fugar?

— Ranița e a fratelui meu, a zis Mal calm.

— Poate. Și poate o să-i cerem căpitanului de la Chernast să se uite la ea și să-ți arunce și ție o privire.

Mal a ridicat din umeri:

— Bine. O să fiu încântat să-i spun că ați încercat să ne jefuiți.

Lui Lev părea să nu-i placă ideea:

— Hai să luăm banii și să mergem.

— Nu, a spus Față-Lungă, privindu-l în continuare cu ochi mijiiți pe Mal. Ori e dezertor, ori a luat ranița de la un alt soldat. Oricum ar fi, căpitanul o să ne dea o sumă frumușică dacă i-l ducem.

— Și cu ea ce facem? m-a înghiontit Lev încă o dată.

— Nu se poate să nu fie nimic de capul ei, din moment ce umblă cu un asemenea individ. Poate e și ea fugară. Iar dacă nu, o să fie

numai bună pentru un pic de distracție. Nu-i așa, drăguță?

— Nu te atinge de ea, a răbufnit Mal, făcând un pas în față.

Cu o mișcare rapidă, Față-Lungă l-a izbit pe Mal în cap cu plăselele cuțitului. Mal s-a clătinat și a pus un genunchi în pământ, iar din tâmplă a început să-i curgă sânge.

— Nu! am strigat eu.

Cel care mă ținea mi-a acoperit iarăși gura cu mâna, dându-mi drumul la încheietură. Asta era tot ce-mi trebuia. Am răsucit ușor mâna, iar oglinda mi-a alunecat între degete.

Față-Lungă stătea aplecat deasupra lui Mal, cu cuțitul în mână:

— Poate căpitanul o să ne plătească fie de-i mort, fie de-i viu.

Apoi a ridicat cuțitul. Am răsucit oglinda și o rază strălucitoare de lumină i-a izbit ochii lui Față-Lungă. A șovăit o clipă, ducând mâinile la față să pareze lumina. Mal a profitat de șansă. A sărit în picioare și l-a înhățat pe Față-Lungă, izbindu-l de perete.

Lev și-a slăbit strânsoarea, ca să ridice pușca lui Mal, dar eu m-am răsucit imediat, am ridicat oglinda și l-am orbit.

— Ce naiba..., a mormăit el, mijind ochii.

Înainte să-și poată reveni, l-am lovit cu genunchiul între picioare. S-a îndoit de durere, iar eu mi-am pus mâinile pe ceafa lui și l-am izbit tare cu genunchiul. S-a auzit un trosnet scârbos, și am făcut un pas în spate, iar el a căzut la pământ, ținându-se de nas, cu sângele șiroindu-i printre degete.

— Mi-a ieșit! am exclamat eu.

Oh, de m-ar fi putut vedea Botkin.

— Vino! a strigat Mal, întrerupându-mi momentul de bucurie.

M-am întors și l-am văzut pe Față-Lungă zăcând fără cunoștință. Mal și-a înhățat ranița și a luat-o la fugă spre celălalt capăt al uliței, departe de zgomotele procesiunii.

Lev gemea, dar încă avea mâna pe pușcă. L-am lovit zdravăn cu piciorul în burtă și am pornit după Mal.

Am trecut în fugă pe lângă prăvălii și case pustii, am traversat drumul principal și ne-am afundat în pădure, ascunzându-ne pe

după copaci. Am traversat un pârâu, apoi am trecut peste coama unui deal și am continuat să alergăm câțiva kilometri – sau cel puțin așa mi s-a părut mie. Eu, una, nu credeam că tâlharii erau în stare să ne urmărească, dar găfâiam prea tare ca să-mi pot susține punctul de vedere. În cele din urmă, Mal a încetinit și s-a oprit, s-a îndoit de șale și s-a sprijinit cu mâinile de genunchi, respirând precipitat.

M-am prăbușit pe pământ, cu inima duduindu-mi în piept, și m-am întins pe spate. Am rămas nemișcată, simțindu-mi pulsul în urechi, bucurându-mă de lumina care se strecura printre crengile copacilor și încercând să-mi domolesc respirația. Când m-am simțit în stare să vorbesc, m-am ridicat în coate și am zis:

– Te simți bine?

Mal și-a atins ușor rana de la cap și, cu toate că nu mai sângera, tot s-a crispat de durere.

– Da, a răspuns el.

– Crezi că or să spună ceva?

– Bineînțeles. Or să încerce să scoată niște bani din povestea asta.

– Pe toți sfinții!

– N-avem ce să facem, a zis el, apoi, spre surprinderea mea, a zâmbit: Unde ai învățat să te bați?

– La antrenamentele Grisha, am șoptit eu pe un ton teatral. Secretele străvechi ale loviturii între picioare.

– A mers de minune.

Am izbucnit în râs.

– Așa zicea mereu Botkin: „Nu te da mare, trebuie doar să provoci durere”, am spus eu, imitând accentul puternic al mercenarului.

– Băiat deștept.

– Întunecatul consideră că Grisha nu trebuie să se bazeze doar pe puterile lor ca să se apere.

Mi-a părut imediat rău că am spus asta. Zâmbetul lui Mal a dispărut.

– Alt băiat deștept, a zis el pe un ton rece, ațintindu-și privirea în

pădure, iar după o vreme a zis: O să-și dea seama că n-am luat-o direct spre Falie. O să-și dea seama că am pornit în căutarea cerbului.

S-a așezat lângă mine cu o mină posomorâtă. Aveam puține avantaje în această luptă, dar tocmai pierdusem unul dintre ele.

— N-ar fi trebuit să intrăm în sat, a spus el pe un ton necăjit.

L-am lovit ușor cu pumnul în umăr:

— N-aveam de unde ști că o să dăm peste niște tâlhari. Cine poate avea atâta ghinion?

— Am riscat prosteste. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

A luat o creangă de jos și a aruncat-o cu furie.

— Dar măcar n-am pierdut plăcinta, am zis eu neinspirat, scoțând din buzunar prăjitura strivită și plină de scame.

Inițial, avea forma unei păsări, pentru a sărbători întoarcerea stolurilor din țările calde, dar acum arăta mai degrabă ca o șosetă făcută ghem.

Mal și-a sprijinit coatele pe genunchi și a plecat capul, acoperindu-l cu mâinile. Umerii au început să-i tremure și, preț de câteva clipe îngrozitoare, am crezut că plânge, dar apoi mi-am dat seama că râde. Pufnea și i se zgâlțâia tot trupul, iar lacrimile au început să i se prelingă pe obraji.

— Ar trebui să fie o plăcintă al naibii de bună! a spus el cu respirația întretăiată.

M-am uitat la el o clipă, temându-mă că își pierduse mințile, apoi am izbucnit și eu în râs. Am dus mâna la gură să înăbuș zgomotul, dar asta m-a făcut să râd și mai tare. Părea că tensiunea și frica din ultimele zile găsiseră în sfârșit o supapă.

Mal a dus degetul la buze, scoțând un „Șșșș!” exagerat, ceea ce mi-a pricinuit un nou hohot de râs.

— Cred că i-ai rupt nasul tâlharului, a râs el.

— N-a fost frumos din partea mea. Nu-s o față drăguță.

— Nu, nu ești, a încuviințat el, și am izbucnit amândoi în râs.

— Ții minte când ți-a spart nasul băiatul arendașului de la Keramzin? am reușit eu să spun printre hohote. Dar n-ai zis nimănu

și ai umplut de sânge fața de masă preferată a Anei Kuya.

— Invenezi.

— Ba nu!

— Ba da! Nu doar că rupi nasuri, dar mai și minți.

Am răs până am rămas fără aer, până au început să ne doară coastele și să ni se învârtă capul. Nu-mi aminteam de când nu mai râsesem așa.

Până la urmă, am mâncat plăcinta. Era pudrată cu zahăr și avea exact gustul plăcintelor pe care le mâneam în copilărie. Când am terminat-o, Mal a zis:

— Chiar a fost o plăcintă bună.

Și iarăși am izbucnit în răs.

În cele din urmă, a oftat și s-a ridicat în picioare, dându-mi o mână să mă ridic și eu.

Am continuat să mergem până în amurg, apoi ne-am oprit lângă ruinele unei căsuțe. Din pricina întâmplării din sat, Mal a zis că nu era bine să aprindem focul, așa că am mâncat din proviziile cumpărate în sat. În timp ce mâneam carne uscată și nesuferitul cașcaval, Mal m-a întrebat despre Botkin și despre ceilalți profesori de la Micul Palat. Abia când am început să-i povestesc mi-am dat seama cât de mult îmi dorisem să-i împărtășesc experiențele mele. Nu mai râdea la fel de ușor ca pe vremuri. Dar când râdea, o parte din răceala lui posomorâtă se împrăștia și ieșea la iveală Mal cel de odinioară. Tocmai de aceea speram că poate nu dispăruse pentru totdeauna.

Înainte de culcare, Mal a făcut o tură prin împrejurimi, să se asigure că eram în siguranță, iar eu am pus mâncarea în raniță. Acum, că rămăseserăm fără pușca lui Mal și fără pătura de lână, era mult loc în raniță. Eram recunoscătoare că nu pierduserăm și arcul.

Mi-am pus sub cap căciula din blană de veveriță, lăsându-l pe Mal să folosească ranița drept pernă. Apoi mi-am strâns bine paltonul și m-am ghemuit sub blănurile pe care le cumpărase din sat. Deja ațipisem când l-am auzit pe Mal întorcându-se și întinzându-se

lângă mine, cu spatele lipit confortabil de al meu.

Înainte să mă fure din nou somnul, mi-a revenit pe limbă gustul zahărului de pe plăcintă și m-am simțit din nou copleșită de bucuria hohotelor de râs din ziua aceea. Fuseserăm jefuiți. Fuseserăm la un pas de moarte. Eram urmăriți de cel mai puternic om din Ravka. Dar Mal și cu mine eram iarăși prieteni, și am adormit mai ușor decât în ultima vreme.

În timpul nopții, m-am trezit din pricina sforăiturilor lui Mal. I-am dat un cot în coaste, iar el s-a întors pe spate, apoi a mormăit ceva în somn, cuprinzându-mă cu brațul. Câteva clipe mai târziu, a reînceput să sforăie, dar de data asta nu l-am mai trezit.

Capitolul 18

Încă vedeam smocuri de iarbă verde, ba chiar și câteva flori sălbatice, dar semnele primăverii erau din ce în ce mai rare pe măsură ce ne apropiam de Tsibeya și de ținuturile sălbatice în care Mal credea că puteam găsi cerbul. Pini deși au fost înlocuiți de pădurile rare de mesteceni, iar acestea, la rândul lor, au cedat locul pășunilor alpine.

Cu toate că Mal regreta incursiunea în sat, în scurtă vreme a recunoscut că fusese o necesitate. Noaptea deveneau mai reci pe măsură ce înaintam spre nord și, întrucât ne apropiam de avanpostul de la Chernast, nu era indicat să aprindem focul. Și nici nu ne puteam permite să vânăm sau să montăm capcane în fiecare zi, așa că ne bazam pe proviziile noastre, văzând cu îngrijorare cum se împuținează.

Ceva părea să se fi dezmoșit între noi, iar acum nu ne mai învăluia liniștea glacială în care traversaserăm Munții Petrazoi, ci discutam în timp ce mergeam. Mal era interesat de viața în Micul Palat, de obiceiurile ciudate de la curte, ba chiar și de teoria Grisha.

N-a fost deloc șocat de disprețul cu care îl priveau pe rege cei mai mulți Grisha. Pe cât se pare, și iscoadele începuseră să critice aspru între ei incompetența regelui.

— Fjerdani au puști care se încarcă pe la culată și cu care se poate trage de douăzeci și opt de ori pe minut. Și soldații noștri ar trebui să aibă așa ceva. Dacă regele s-ar sinchisi să se intereseze de Armata Întâi, n-am mai depinde atât de mult de Grisha. Dar asta n-o să se întâmple niciodată, a bombănit el, apoi a adăugat: Cu toții știm cine conduce țara.

N-am spus nimic. Mă străduiam să vorbesc cât mai puțin despre

Întunecatul.

De fiecare dată când îl întrebam despre perioada petrecută în căutarea cerbului, întotdeauna găsea o cale de a aduce conversația înapoi la mine. Dar nu insistam. Știam că unitatea lui Mal trecuse granița în Fjerda. Bănuiam că fuseseră implicați în mai multe lupte și că astfel se alesese Mal cu cicatricea de pe maxilar, dar nu-mi dăduse niciodată detalii.

În timp ce înaintam printre niște sălcii uscate, spărgând cu cizmele zăpada înghețată, Mal mi-a arătat cuibul unui șoim, iar eu m-am trezit dorindu-mi să ne putem continua drumul la nesfârșit. Oricât aş fi tânjit după o masă fierbinte și un pat cald, îmi era teama de ce ne putea aduce sfârșitul călătoriei. Ce s-ar fi întâmplat dacă am fi găsit cerbul și i-am fi luat coarnele? Cum ar fi putut să mă schimbe un amplificator atât de puternic? Oare ar fi fost suficient pentru a ne elibera de Întunecatul? De-am fi putut continua așa, mergând unul lângă altul, dormind ghemuiți sub stele. Poate că aceste câmpuri pustii și crânguri liniștite ar fi putut să ne adăpostească și pe noi, așa cum adăpostiseră turma Morozovei, ferindu-ne de cei care ne căutau.

Erau gânduri prostești. Tsibeya era un ținut neprimitor, o lume sălbatică și pustie, cu ierni aspre și veri chinuitoare. Iar noi nu eram niște făpturi străvechi și misterioase ce cutreierau ținuturile la asfințit. Eram doar Mal și Alina, și nu puteam să fugim de urmăritorii noștri pentru totdeauna. În cele din urmă, în mintea mea s-a cristalizat un gând sumbru, care îmi dădea târcoale de câteva zile. Am oftat, știind că amânasem prea mult discutarea acestei probleme cu Mal. Era iresponsabil din partea mea și, dat fiind că riscaserăm amândoi atât de mult, nu puteam lăsa lucrurile să continue așa.

În noaptea aceea, când Mal deja începuse să respire adânc și regulat, semn că mai avea un pic și adormea, mi-am luat inima în dinți și am ridicat problema.

— Mal..., am început eu.

S-a trezit instantaneu, ridicându-se încordat în capul oaselor, și a pus mâna pe cuțit.

— Nu, l-am liniștit eu, punând o mână pe brațul lui. Totul e în regulă. Dar trebuie să stau de vorbă cu tine.

— Acum? a bombănit el, întinzându-se la loc și cuprinzându-mă cu un braț.

Am oftat. Mi-aș fi dorit să rămân întinsă în întuneric, ascultând foșnetul vântului în iarbă, învăluită în acest sentiment cald de siguranță, oricât ar fi fost de iluzoriu. Dar știam că nu se poate.

— Vreau să faci ceva pentru mine.

A pufnit:

— Adică mai mult decât să dezertez, să mă cațăr pe munți și să dorm pe pământ rece în fiecare noapte?

— Da!

— Aha, a mormăit el indiferent, iar respirația lui deja revenea la ritmul adânc și constant al somnului.

— Mal, am spus eu cu glas limpede, dacă nu reușim... dacă ne găsec înainte să dăm de cerb, nu-i poți lăsa să mă captureze.

Mal a înlemnit. Îi puteam simți bătăile inimii. A tăcut un timp atât de îndelungat, încât am crezut că adormise la loc.

Apoi a spus:

— Nu-mi poți cere asta.

— Trebuie.

S-a ridicat în capul oaselor, îndepărtându-se de mine și trecându-și o mână peste față. M-am ridicat și eu, strângându-mi blănurile în jurul umerilor, și m-am uitat la Mal în lumina lunii.

— Nu, a zis el.

— Mal, nu poți să spui nu.

— Mi-ai cerut ceva, iar eu ți-am răspuns. Nu.

S-a ridicat în picioare și s-a îndepărtat câțiva pași.

— Dacă îmi pune colierul la gât, știi foarte bine ce se va întâmpla, câți oameni vor muri din cauza mea. Nu pot permite să se întâmple așa ceva. Nu pot fi responsabilă de una ca asta.

— Nu, a repetat el.

— Mal, sunt sigură că te-ai gândit și la posibilitatea asta când am pornit spre nord.

S-a întors cu fața și a revenit lângă mine, apoi s-a lăsat pe vine, privindu-mă în ochi.

— N-am să te omor, Alina.

— S-ar putea să fii nevoit.

— Nu, a repetat el, clătinând din cap și luându-și privirea de la mine. Nu, nu, nu.

I-am cuprins fața cu palmele mele reci, întorcându-i iarăși privirea spre mine.

— Ba da.

— Nu pot, Alina. *Nu pot.*

— Mal, în noaptea când ne-am văzut în Mîcul Palat, mi-ai spus că am ajuns sclava Întunecatului.

S-a crispat ușor:

— Eram furios. N-am vrut să...

— Dacă îmi pune colierul la gât, chiar voi deveni sclava lui. Voi fi a lui cu totul. Și mă va transforma într-un monstru. Te rog, Mal. Trebuie să știi că nu vei permite să mi se întâmple asta.

— Cum îmi poți cere așa ceva?

— Cui altcuiva aș putea să i-o cer?

S-a uitat la mine cu o expresie plină de disperare, furie și încă ceva, un sentiment pe care nu-l puteam descifra. În cele din urmă, a încuviințat din cap.

— Promite-mi, Mal.

Buzele i s-au strâns într-o expresie sumbră, iar maxilarul i s-a încordat. Mă durea sufletul că trebuia să-i fac asta, dar trebuia să fiu sigură:

— Promite-mi.

— Promit, a zis el cu glas răgușit.

Am scos un oftat prelung, cuprinsă de un val de ușurare. M-am aplecat în față și am închis ochii, sprijinindu-mi fruntea de a lui:

– Mulțumesc.

Am rămas așa multă vreme, apoi Mal s-a dat un pic în spate. Când am deschis ochii, se uita la mine. Fața lui era la doar câțiva centimetri de a mea, suficient de aproape, încât îi puteam simți respirația caldă. Mi-am dezlipit palmele de obrajii lui țepoși, dându-mi seama dintr-odată cât de apropiați eram unul de celălalt. S-a uitat în ochii mei preț de câteva clipe, apoi s-a ridicat brusc în picioare și s-a îndepărtat în întuneric.

Am rămas trează o bună bucată de timp, privind cerul întunecat. Îmi era frig și mă simțeam îngrozitor. Știam că, undeva în apropiere, Mal se plimba fără zgomot prin iarbă, purtând povara pe care i-o pusesem pe umeri. Mă întrista situația, dar îmi părea bine că obținusem promisiunea lui. Am așteptat să se întoarcă, dar în cele din urmă am adormit, singură sub stele.

Ne-am petrecut următoarele zile în preajma Chernastului, căutând pe kilometri întregi urme ale turmei Morozovei, aventurându-ne destul de aproape de avanpost. Cu fiecare zi, Mal devenea tot mai posomorât. Se zvârcolea în somn și abia dacă punea mâncare în gură. Uneori, când mă trezeam în timpul nopții, îl vedeam agitându-se sub blănuri și mormăind: „Unde ești? Unde ești?”

Mal găsea urme ale altor oameni – crengi rupte, pietre mișcate, semne pe care eu nu le-aș fi observat dacă nu mi le-ar fi arătat el –, dar nicio urmă a cerbului.

Apoi, într-o dimineață, m-a trezit înainte să se crape de ziuă:

– Scoală-te. E aproape, îl simt.

A luat blănurile de pe mine și le-a vârat în raniță.

– Hei! m-am plâns eu, cu ochii lipiți de somn, încercând în van să trag de blănuri. Și micul dejun?

Mi-a aruncat un biscuit:

– Mănânci din mers. Azi vreau să căutăm pe potecile din vest. Presimt ceva.

— Dar ieri ai zis că ar trebui să o luăm spre est.

— Asta a fost ieri, a răspuns el, punându-și ranița pe umăr și pornind prin iarba înaltă. Haide. Trebuie să găsim cerbul, ca să nu fiu nevoit să-ți retez capul.

— N-am zis niciodată că trebuie să-mi retezi capul, am bombănit eu frecându-mă la ochi, apoi am pornit împleticindu-mă în urma lui.

— Atunci să înfig o sabie în tine? Sau vrei un pluton de execuție?

— Mă gândeam la ceva mai blând, cum ar fi o otravă delicată.

— Nu mi-ai zis decât că trebuie să te omor. Nu mi-ai zis cum.

Am scos limba la el, dar îmi plăcea să-l văd atât de energic și m-am gândit că e bine că putea glumi pe tema asta. Sau cel puțin așa speram, că glumește.

Potecile dinspre vest ne-au purtat prin crânguri de zadă¹ și pe pășuni presărate cu răchițică și licheni roșii. Mal înainta hotărât și cu pas vioi, ca de obicei.

Aerul era rece și umed, iar de câteva ori l-am surprins uitându-se cu neliniște la cerul înnorat, dar ne-am continuat căutările. Pe înserat, am ajuns la un platou larg, acoperit cu iarbă gălbuie. Mal l-a străbătut în lung și-n lat, a coborât o pantă, apoi a revenit pe platou, după care a coborât și a urcat din nou, până am simțit că mai am un pic și țip de exasperare. Până la urmă, m-a condus în partea ferită de vânt a unei grămezi mari de bolovani și-a dat jos ranița din spate și a spus:

— Aici.

Am întins o blană pe pământul rece și m-am așezat pe ea, urmărindu-l pe Mal cum umblă neliniștit încoace și încolo. În cele din urmă, a luat loc lângă mine, cu ochii ațintiți spre platou și cu mâna pe arc. Știam că își imagina turma apărând dinspre orizont: făpturi albe strălucind în lumina apusului, scoțând aburi pe nări în aerul rece. Poate că le îndemna să-și facă apariția. Părea locul

¹ Zadă: arbore rășinos cu frunze lungi în formă de ace, care cad toamna.

potrivit pentru turmă – un platou cu iarbă proaspătă, presărat cu mici lacuri albastre.

Soarele a coborât sub orizont, iar peisajul s-a colorat într-o lumină albăstruie. Am așteptat în tăcere, ascultând zgomotul respirațiilor noastre și mugetul vântului peste imensitatea Tsibeyei. Dar lumina devenea din ce în ce mai slabă, iar platoul rămânea pustiu.

Luna a răsărit, apoi s-a ascuns după nori. Mal părea o stană de piatră. Stătea nemișcat și scruta zarea cu o privire rece. Am scos cealaltă blană din raniță și am pus-o peste umerii lui și ai mei. Aici, la adăpostul pietrelor, eram feriți de bătaia vântului, dar nu și de frig.

În cele din urmă, Mal a oftat adânc și s-a uitat la cerul nopții:

– O să ningă. Ar fi trebuit să mergem în pădure, dar m-am gândit că..., a spus el, clătinând din cap. Eram atât de sigur.

– Nu-i nimic, am zis eu, sprijinindu-mi capul pe umărul lui. Poate mâine.

– Proviziile or să se termine la un moment dat, și pe măsură ce trec zilele, cresc șansele de a fi prinși.

– Mâine, am spus eu iarăși.

– Cine știe, poate că deja a găsit turma și a omorât cerbul, iar acum ne caută pe noi.

– Nu cred, am zis eu.

Dar Mal nu mi-a răspuns. Am ridicat blana mai sus pe umeri și am invocat un pic de lumină în palmă.

– Ce faci?

– Mi-e frig.

– E periculos, a spus el, ridicând blana peste capetele noastre, să ascundă lumina aurie și caldă care îi lumina fața.

– N-am mai văzut picior de om de peste o săptămână. Și n-o să ne fie de niciun folos dacă reușim să ne ascundem, dar o să murim de frig.

S-a încruntat, dar apoi a întins mâna, jucându-se cu lumina din palma mea:

- Impresionant.
- Mulțumesc, am zis eu cu un zâmbet.
- Mikhael a murit.

Lumina mi-a tremurat în palmă.

– Ce?

– A murit. A fost omorât în Fjerda. La fel și Dubrov.

Eram șocată. Nu-mi plăcuseră niciodată Mikhael și Dubrov, dar asta nu mai conta acum.

– N-am știut... Cum s-a întâmplat?

Preț de o clipă, n-am știut dacă avea să răspundă și nici dacă făcusem bine întrebându-l. Se uita cu un aer îngândurat la lumina care încă îmi strălucea în palmă.

– Înaintasem mult spre nord, până aproape de permafrost², foarte departe de avanpostul din Chernast, a spus el cu glas scăzut. Urmărisem cerbul până aproape de Fjerda, iar căpitanul a propus ca unii dintre noi să treacă granița deghezați în fjerdani și să continue urmărirea turmei. Era o idee caraghioasă, de-a dreptul prostească. Chiar și dacă am fi reușit să trecem granița fără să fim descoperiți, ce am fi putut face dacă ajungeam turma din urmă? Aveam ordine să nu omorâm cerbul, deci trebuia să-l capturăm, iar apoi să ne întoarcem cu el peste graniță. Era absurd.

Am încuviințat din cap. Chiar părea absurd.

– Așa că în noaptea aia Mikhael, Dubrov și cu mine am făcut haz de planul căpitanului. Ni se părea că era o misiune sinucigașă, iar căpitanul un mare idiot, și am băut în cinstea bieților soldați desemnați să treacă granița. Iar a doua zi m-am oferit voluntar.

– De ce? am întrebat eu cu un aer nedumerit.

Mal a tăcut din nou, iar în cele din urmă a spus:

– Mi-ai salvat viața în Falia Umbrei, Alina.

– Iar tu mi-ai salvat-o pe a mea, am răspuns eu, fără să-mi dau

² Permafrost: strat de sol și de roci care nu se dezgheață nici în timpul verii.

seama ce legătură avea asta cu misiunea sinucigașă din Fjerda.

Dar Mall părea să nu mă fi auzit.

— Mi-ai salvat viața, dar apoi, în cortul Grisha, când te-au urcat în trăsură, n-am făcut nimic. L-am lăsat să te ia.

— Ce-ai fi putut face, Mal?

— Ceva. Orice.

— Mal...

Și-a trecut o mână prin păr cu un aer neputincios:

— Știu că nu are noimă. Dar așa am simțit atunci. Nu puteam dormi. Îmi aminteam întruna clipa când te-am văzut dispărând.

M-am gândit la toate nopțile în care am stat trează în camera mea din Micul Palat, amintindu-mi clipa în care văzusem chipul lui Mal dispărând în mulțime, în timp ce gărzile Întunecatului mă însoțeau spre trăsură, întrebându-mă dacă aveam să-l mai văd vreodată. Îmi fusese foarte dor de el, dar nu-mi închipuisem niciodată că și lui Mal i-ar fi putut fi la fel de dor de mine.

— Știam că urmărim cerbul pentru Întunecatul, a continuat Mal. Mă gândeam că... dacă aș fi găsit turma, te-aș fi putut ajuta. Te-aș fi putut răsplăti.

S-a uitat la mine, iar expresia lui arăta că înțelegea cât de mult se înșelase.

— Mikhael nu știa nimic din toate astea. Dar era prietenul meu, așa că s-a oferit și el voluntar, ca un fraier. Bineînțeles că apoi s-a oferit și Dubrov. Le-am spus să nu meargă cu mine, dar Mikhael a râs și a zis că n-o să mă lase să mă umplu singur de glorie.

— Și ce s-a întâmplat?

— Am trecut granița nouă inși, șase soldați și trei iscoade. Ne-am întors doar doi.

Vorbele lui au rămas suspendate în aer, reci și definitive. Șapte oameni muriseră urmărind cerbul. Și oare câți alții muriseră fără ca eu să știu de ei? Dar chiar când mă gândeam la asta, mi-a răsunat în minte o întrebare: Câte vieți putea salva puterea cerbului? Mal și cu mine eram refugiați, născuți în timpul războaielor care făcuseră

ravagii la granițele Ravkăi o vreme atât de îndelungată. Dar dacă Întunecatul și teribila putere a Faliei puteau pune capăt acestor războaie? Dacă puteau să înfrângă dușmanii Ravkăi și să ne pună la adăpost pentru totdeauna?

Nu doar dușmanii Ravkăi, mi-am amintit în sinea mea. Ci pe oricine s-ar ridica împotriva Întunecatului, pe oricine ar îndrăzni să i se opună. Întunecatul ar fi preferat să pârljească întreaga lume, decât să cedeze o fărâmă de putere.

Mal și-a trecut o mână peste fața obosită:

— Oricum, a fost o misiune inutilă. Când s-a stricat vremea, turma s-a întors în Ravka. Am fi putut aștepta să vină cerbul la noi.

M-am uitat la Mal, la ochii lui reci și la cicatricea de pe maxilarul lui. Nu mai semăna deloc cu băiatul care fusese pe vremuri. Pornise în căutarea cerbului ca să mă ajute pe mine, ceea ce însemna că eram parțial responsabilă de schimbarea lui; mi s-a strâns inima când m-am gândit la asta.

— Îmi pare rău, Mal. Îmi pare atât de rău.

— Nu e vina ta, Alina. Au fost alegerile mele. Dar prietenii mei au murit din cauza acelor alegeri.

Aș fi vrut să-l strâng în brațe cu putere. Dar nu-l puteam îmbrățișa pe acest nou Mal. Și poate nici pe cel vechi, am recunoscut în sinea mea. Nu mai eram copii. Apropierea firească dintre noi ținea de trecut. Mi-am așezat o mână pe brațul lui.

— Dacă nu e vina mea, nu e nici vina ta, Mal. Mikhael și Dubrov au făcut și ei propriile lor alegeri. Mikhael a vrut să-ți fie bun prieten. Și, cine știe, poate avea motivele lui să urmărească cerbul. Nu era un copil, și nu cred că ar fi vrut să-l ții minte așa.

Mal nu s-a uitat la mine, dar, după câteva clipe, și-a așezat mâna peste a mea. Și am rămas așa până au început să cadă primii fulgi de zăpadă.

Capitolul 19

Am stat toată noaptea la adăpostul pietrelor, încălzindu-ne la razele din palma mea. Mă fura somnul din când în când, iar Mal trebuia să mă trezească, dându-mi câte un ghiont, ca să chem în continuare lumina solară de pe întinderea luminată de stele a Tsibeyei, să ne putem încălzi sub blănuri.

A doua zi dimineață, când ne-am trezit, soarele strălucea cu putere deasupra peisajului învăluit în alb. În nordul îndepărtat, ningeă până târziu în primăvară, dar îmi era greu să nu-mi spun în sinea mea că era încă un ghinion. Mal a aruncat o privire peste întinderea imaculată a platoului și a clătinat dezamăgit din cap. N-a fost nevoie să-l întreb la ce se gândea. Dacă turma trecuse pe acolo de curând, toate urmele pe care le-ar fi lăsat erau acum acoperite de zăpadă. Dar noi aveam să lăsăm suficiente urme pentru hăituitoarii noștri.

Fără să scoatem o vorbă, am dat jos blănurile de pe noi și le-am împăturit, apoi Mal și-a legat arcul de raniță și am pornit pe platou. Înaintarea era anevoioasă. Mal făcea tot posibilul să ne acopere urmele, dar era limpede că ne aflam într-o situație dificilă.

Știam că Mal se învinovăța pentru că nu fusese în stare să găsească cerbul, dar nu-mi dădeam seama cum l-aș fi putut consola. Tsibeya părea mai mare decât cu o zi înainte. Sau poate că eu mă simțeam mai mică.

În cele din urmă, pășunea a făcut loc crângurilor de mesteceni subțiri și pâlcurilor dese de pini, cu crengile pline de zăpadă, apoi am intrat într-o pădure. Mal a încetinit pasul. Avea un aer extrem de obosit, iar ochii albaștri îi erau încercănați. Mi-am strecurat mâna înmănușată în palma lui. M-am gândit că ar putea să și-o retragă,

dar în schimb, mi-a strâns degetele. Ținându-ne de mână, ne-am continuat drumul toată după-amiaza și am înaintat spre inima întunecată a pădurii, adăpostiți de crengile de pin ce se împleteau deasupra noastră.

Înainte de apus, am dat de o poiană în care troienele mari străluceau în lumina din ce în ce mai slabă a apusului. Ne-am strecurat în mijlocul ei, cu pașii estompați de zăpadă. Era târziu. Știam că ar fi trebuit să căutăm un adăpost. În schimb, stăteam nemișcați între troiene, ținându-ne de mână, învăluți în ultimele raze ale soarelui.

— Alina, a spus Mal cu glas scăzut, îmi pare rău. Pentru ce am spus în noaptea aia, la Micul Palat.

M-am uitat la el cu un aer surprins. Întâlnirea de la Micul Palat părea să fi avut loc cu foarte mult timp în urmă.

— Și mie îmi pare rău, am spus eu.

— Și îmi pare rău pentru tot restul.

I-am strâns mâna:

— Știam că nu avem mari șanse să găsim cerbul.

— Nu, a spus el, luându-și privirea de la mine. Nu pentru asta...

Când am venit să te caut, am crezut că o fac pentru că mi-ai salvat viața, pentru că îți sunt dator.

Mi s-a strâns inima. Ideea că Mal venise după mine ca să plătească o datorie imaginară era mai dureroasă decât mă așteptam.

— Și acum?

— Acum nu mai știu ce să cred. Știu doar că totul e diferit.

Iarăși mi s-a strâns inima.

— Înțeleg, am șoptit eu.

— Înțelegi? În noaptea aia, când te-am văzut pe scenă cu el, păreai atât de fericită. Ca și când locul tău ar fi fost lângă el. Nu-mi pot scoate din minte acea imagine.

— Eram fericită, am recunoscut eu. În clipele acelea, eram fericită. Nu-s ca tine, Mal. Niciodată n-am reușit să mă integrez la fel de ușor ca tine. N-am simțit niciodată că am un loc al meu.

– Locul tău e lângă mine, a zis el liniștit.

– Nu, Mal. Nu tocmai. N-a mai fost de multă vreme.

S-a uitat la mine, iar ochii lui albaștri scânteiau în lumina amurgului.

– Ți-a fost dor de mine, Alina? Ți-a fost dor de mine cât ai fost la palat?

– În fiecare zi, i-am răspuns eu sincer.

– Mie mi-a fost dor de tine în fiecare oră. Și știi care a fost partea cea mai rea? Că m-a luat complet prin surprindere. Mă trezeam că încercam să dau de tine, dar nu pentru vreun motiv anume, ci pur și simplu din obișnuință, pentru că văzusem ceva și voiam să-ți povestesc sau pentru că voiam să-ți aud vocea. Dar apoi îmi dădeam seama că nu mai erai în preajma mea, și de fiecare dată – dar de fiecare dată – simțeam că mi se taie respirația. Mi-am riscat viața pentru tine. Am traversat jumătate din Ravka pentru tine, și așa face la fel încă o dată și încă o dată, numai ca să fiu cu tine, numai ca să sufăr de foame cu tine, să îndur frigul cu tine și să te aud plângându-te de cașcaval în fiecare zi. Deci nu-mi spune că locul nostru nu e unul lângă altul, a zis el pe un ton apăsător.

Se apropiase foarte mult de mine, iar inima începuse să-mi duduie în piept.

– Îmi pare rău că mi-a luat atât de mult să te văd cu adevărat, Alina. Dar acum te văd.

A coborât capul și i-am simțit buzele pe ale mele. Lumea a părut să amuțească, și nu mai simțeam decât mâna lui, care mă trăgea mai aproape, și apăsarea caldă a gurii sale.

Credeam că-l lăsasem în urmă pe Mal. Credeam că dragostea mea pentru el ținea de trecut, de fata singură și prostituată care nu voiam să mai fiu niciodată. Încercasem să o îngrop pe fata aceea și dragostea ei, așa cum încercasem să-mi îngrop puterea. Dar nu aveam să repet această greșeală. Flacăra care ardea între noi era la fel de strălucitoare, de netăgăduit. În clipa când ni s-au atins buzele, am avut certitudinea intensă că l-aș fi așteptat mereu.

Și-a desprins buzele de ale mele, iar eu am deschis ochii. Mi-a atins obrazul cu mâna înmănușată, uitându-se la mine. Apoi, cu coada ochiului, am surprins o mișcare.

— Mal, am șoptit eu, aruncând o privire peste umărul său. Ia uite.

Dintre copaci au apărut câteva făpturi albe care pășteau iarba de la marginea luminișului înzăpezit. În mijlocul turmei Morozovei se vedea un impresionant cerb alb. S-a uitat la noi cu ochii săi mari și negri, iar coarnele lui argintii străluceau în lumina difuză.

Mal și-a scos arcul cu o mișcare rapidă:

— Am să-l culc la pământ, Alina. Tu va trebui să-i iei viața.

— Stai, am spus eu, punând o mână pe brațul lui.

Cerbul a pășit domol în față și s-a oprit la câțiva metri de noi. Îi vedeam coastele mișcându-se în ritmul respirației, freamățul nărilor și aburii respirației în aerul rece.

Se uita la noi cu ochi umezi. M-am apropiat de el.

— Alina! a șoptit Mal.

Dar cerbul nu s-a îndepărtat de mine, nici măcar atunci când am întins mâna și i-am mângâiat botul umed. A ciulit ușor urechile, iar blana lui lăptoasă strălucea în lumina din ce în ce mai slabă. M-am gândit la tot ce renunțaserăm Mal și cu mine, la riscurile pe care ni le asumaserăm. M-am gândit la săptămânile petrecute în căutarea turmei, la nopțile reci, la zilele nesfârșite de mers, și m-am simțit bucuroasă. Bucuroasă că eram în viață și că mă aflam acolo, în acea noapte friguroasă. Bucuroasă că Mal era lângă mine. M-am uitat în ochii negri ai cerbului și mi-am dat seama ce simțea în clipa aceea: pământul ferm sub copite, mirosul de pin în nări, bățile puternice ale inimii. Mi-am dat seama că nu puteam fi eu cea care îi curmă viața.

— Alina, mi-a șoptit Mal cu nerăbdare, nu avem mult timp. Știi ce trebuie să faci.

Am clătinat din cap. Nu puteam stinge privirea întunecată a cerbului.

— Nu, Mal. O să găsim o altă cale.

S-a auzit un șuier slab, urmat de o bufnitură. Săgeata își atinsese ținta. Cerbul a mugit și s-a ridicat pe picioarele din spate, cu o săgeată înfiptă în piept, apoi i s-au muiat picioarele din față și a căzut în genunchi. M-am dat împleticindu-mă în spate, în timp ce restul turmei a luat-o la fugă, împrăștiindu-se prin pădure. Mal a venit lângă mine într-o clipă, cu arcul pregătit, iar luminișul s-a umplut cu *oprichniki* în straie gri și Grisha în albastru și roșu.

— Ar fi trebuit să-l ascuți, Alina.

Vocea rece s-a auzit limpede dintre umbre, iar Întunecatul a pășit în poiană cu un zâmbet posomorât și cu *kefta* neagră fluturând în urma lui ca o pată de smoală.

Cerbul căzuse pe o parte și zăcea în zăpadă, respirând cu greu și privind în jur cu ochi mari și speriați.

Am simțit că Mal se mișcă în spatele meu. Și-a îndreptat arcul spre cerb și a dat drumul săgeții, dar un Furtunos cu veșminte albastre a făcut un pas în față, rotindu-și mâna prin aer. Săgeata a virat brusc la stânga, căzând inofensiv în zăpadă.

Mal a scos o altă săgeată, însă chiar în clipa aceea Întunecatul a ridicat mâna, trimițând spre noi o fâșie șerpuitoare de întuneric. Am ridicat mâinile, iar din degete mi-au țâșnit raze de lumină care au împrăștiat întunericul.

Dar fusese o diversiune. Întunecatul s-a întors spre cerb, ridicând brațul într-un gest pe care îl cunoșteam foarte bine.

— Nu! am țipat eu și, fără să stau pe gânduri, m-am aruncat în fața cerbului.

Am închis ochii, pregătită să mă simt spintecată în două de Tăietură, dar probabil Întunecatul și-a răsucit trupul în ultima clipă. Copacul din spatele meu s-a despicaț cu un trosnet puternic, iar din tăietură s-au împrăștiat fufioare subțiri de întuneric. Ne-a cruțat pe amândoi: și pe mine, și pe cerb.

Întunecatului i-a pierit de pe buze orice urmă de zâmbet, apoi și-a izbit palmele una de alta și un val uriaș de întuneric unduitor s-a năpustit în față, înghițindu-ne pe Mal, pe mine și pe cerb. N-am stat

pe gânduri. Lumina a izbucnit sub forma unei sfere pulsatile și strălucitoare care ne-a înconjurat pe mine și Mal, îndepărtând întunericul și orbindu-ne atacatorii. Preț de câteva clipe, forțele au fost în echilibru. Ei nu ne puteau vedea pe noi, dar nici noi nu-i puteam vedea pe ei. Întunericul dădea târcoale globului de lumină, încercând să-și croiască drum înăuntru.

— Impresionant, a zis Întunecatul, vocea lui ajungând la noi ca și când ar fi străbătut o mare distanță. Baghra te-a instruit mult prea bine. Dar nu ești suficient de puternică pentru asta, Alina.

Știam că încerca să-mi distragă atenția, așa că nu l-am luat în seamă.

— Hei! Iscoadă! Chiar ești pregătit să mori pentru ea? a strigat Întunecatul.

Expresia lui Mal nu s-a schimbat. A rămas în picioare, cu arcul încordat, răsucindu-se ușor, în căutarea punctului din care venea vocea.

— Ce-am văzut mai adineauri a fost o scenă foarte emoționantă, a continuat Întunecatul pe un ton batjocoritor. I-ai spus, Alina? A aflat băiatul cât de dispusă erai să mi te dai? I-ai spus ce ți-am arătat în întuneric?

M-a copleșit un val de rușine, iar lumina strălucitoare a tremurat un pic. Întunecatul a izbucnit în râs.

M-am uitat la Mal. Avea maxilarul încordat. Și emana aceeași furie glacială ca în noaptea balului de iarnă. Am simțit că-mi pierd controlul asupra luminii și am încercat să-l redobândesc. M-am străduit să-mi recapăt concentrarea. Sfera și-a recâștigat strălucirea, dar deja simțeam că mă apropii de limitele puterii mele. Întunericul deja începea să se strecoare precum cerneala în globul de lumină.

Știam ce trebuia făcut. Întunecatul avea dreptate – nu eram suficient de puternică. Și era singura noastră șansă.

— Fă-o, Mal, am șoptit eu. Știi ce trebuie să se întâmple.

Mal s-a uitat la mine, iar în ochi i se citea spaima. A clătinat din cap. Întunericul s-a revărsat în sferă. M-am clătinat ușor.

— Repede, Mal! Înainte să fie prea târziu.

Cu o mișcare fulgerătoare, Mal a aruncat arcul, scoțându-și cuțitul.

— Fă-o, Mal! Acum!

Lui Mal îi tremura mâna. Simțeam că îmi slăbesc puterile.

— Nu pot, a șoptit el cu o mină suferindă. Nu pot.

A dat drumul cuțitului, care a căzut fără zgomot în zăpadă. Apoi ne-a învăluit întunericul.

Mal a dispărut. Luminișul a dispărut. Am fost aruncată într-o beznă sufocantă. Am auzit strigătul lui Mal și am întins mâna spre el, dar dintr-odată m-am simțit înhățată de brațe puternice din ambele părți. M-am zbatut cu furie, dând din picioare, dar întunericul s-a împrăștiat imediat și mi-am dat seama că se terminase.

Pe mine mă țineau două dintre gărzile Întunecatului, iar Mal se zvârcolea între alte două.

— Potolește-te, că altfel te omor pe loc, i-a zis Ivan printre dinți.

— Lasă-l în pace! am strigat eu.

— Șșșșș, a zis Întunecatul, apropiindu-se de mine, cu un deget la buzele sale arcuite într-un zâmbet batjocoritor. Liniște. Altminteri îl las pe Ivan să-l omoare. Lent.

Lacrimile mi s-au revărsat pe obraji, înghețând imediat în aerul rece al nopții.

— Torțe, a spus el.

S-au auzit trosnete de cremene și s-au aprins două torțe care au luminat poiana, soldații și cerbul care zăcea gâfâind în zăpadă. Întunecatul a scos un cuțit mare de la brâu, iar lumina flăcărilor a strălucit pe lama lui de oțel Grisha.

— Am pierdut suficient timp aici.

S-a apropiat de cerb și, fără nicio ezitare, i-a tăiat gâtul.

Sângele i-a țâșnit pe zăpadă, băltind în jurul său. Am văzut cum se scurge viața din ochii lui negri și am scos un suspin.

— Ia-i coarnele, i-a spus Întunecatul unuia dintre *oprichniki*. Taie

câte o bucată din fiecare.

Oprichnik-ul a făcut un pas în față și s-a aplecat deasupra cerbului, ținând în mână un cuțit cu lamă zimțată.

M-am întors cu spatele, simțind că mi se întoarce stomacul pe dos la auzul zgomotului ca de ferăstrău care a spintecat liniștea luminișului. Am rămas cu toții în tăcere, scoțând aburi în aerul înghețat, în timp ce hârșăitul continua neabătut. Chiar și după ce a încetat, încă îl mai simțeam vibrându-mi în maxilarul încordat.

Oprichnik-ul s-a apropiat de Întunecatul și i-a întins cele două bucăți de corn. Erau foarte asemănătoare, ambele terminându-se cu câte o ramificație dublă. Întunecatul a luat bucățile în mâini, pipăind cu policarii osul aspru, de culoare argintie. Apoi a făcut un semn și am fost surprinsă să-l văd apărând din întuneric pe David, care era îmbrăcat cu o *kefta* violet.

Bineînțeles, Întunecatul voia ca acest colier să fie făcut de cel mai bun Fabrikator. David nu s-a uitat în ochii mei. M-am întrebat dacă Genya știa unde era și ce făcea. Poate că ar fi fost mândră de el. Poate că și ea se gândea că sunt o trădătoare.

— David, am spus eu cu glas scăzut, nu face asta.

David mi-a aruncat o privire, apoi s-a uitat repede în altă parte.

— David înțelege viitorul, a spus Întunecatul cu o undă amenințătoare în glas. Și e suficient de înțelept cât să nu i se opună.

David a venit în spatele umărului meu stâng. Întunecatul mă studia în lumina torțelor. Preț de câteva clipe, totul a fost învăluit în tăcere. Lumina amurgului se stinsese, iar luna plină strălucea pe cer. Luminișul părea încremenit.

— Desfă-ți paltonul, a spus Întunecatul.

N-am făcut nicio mișcare.

Întunecatul a aruncat o privire spre Ivan și i-a făcut semn cu capul. Mal a început să țipe și s-a prăvălit la pământ, ducând mâinile la piept.

— Nu! am strigat eu.

Am încercat să dau fuga lângă Mal, dar gărzile m-au ținut

zdravăn de mâini.

— Te rog! l-am implorat pe Întunecatul. Spune-i să înceteze!

Întunecatul a făcut iarăși un semn cu capul, iar țipetele au încetat. Mal zăcea gâfâind în zăpadă, cu privirea plină de ură ațintită asupra rânjeturii arogant al lui Ivan.

Întunecatul se uita la mine cu un aer impasibil. Aproape că părea plictisit. Mi-am smuls mâinile din strânsoarea celor doi *oprchniki* și, cu degete tremurânde, mi-am șters lacrimile și mi-am desfăcut nasturii paltonului, lăsându-l să-mi cadă de pe umeri.

Îmi dădeam seama vag că frigul mi se strecura prin tunica de lână și că toți soldații și Grisha se uitau țintă la mine. Lumea mea se redusese la bucățile de carne din mâinile Întunecatului, și eram coplesită de un sentiment de groază.

— Ridică-ți părul, a zis el cu glas scăzut, iar eu mi-am ridicat pletele cu ambele mâini.

Întunecatul s-a apropiat de mine și a dat la o parte materialul tunicii. Am tresărit când i-am simțit degetele pe piele. Am văzut o undă de furie pe chipul lui.

Mi-a pus bucățile curbate de corn în jurul gâtului, câte una de fiecare parte, lipindu-mi-le cu foarte multă grijă de clavicule. I-a făcut un semn cu capul lui David, și am simțit că Fabrikatorul a pus mâinile pe carne. Mi l-am închipuit pe David stând în spatele meu, cu aceeași expresie concentrată pe care o avea când îl văzusem prima oară la Micul Palat. Mi-am închipuit bucățile de corn alungindu-se și lipindu-se una de cealaltă. Nicio articulație, nicio închizătoare. Aveam să port colierul acela pentru totdeauna.

— Am terminat, a șoptit David.

A dat drumul colierului și i-am simțit greutatea pe gât. Mi-am încheștat pumnii și am așteptat.

Dar nu s-a întâmplat nimic. Și, dintr-odată, mi-a încolțit în suflet o speranță necugetată. Dacă Întunecatul se înșelase? Dacă de fapt colierul nu făcea nimic?

Apoi Întunecatul și-a așezat mâna pe umărul meu și o poruncă

mută a răsunat în mine: *Lumină*. Mă simțeam ca și când o mână invizibilă mi-ar fi pătruns în piept.

Un val de lumină aurie a izbucnit din mine, inundând poiana. L-am văzut pe Întunecatul mijind ochii, iar chipul îi era transfigurat de încântare și triumf.

Nu, mi-am spus în sinea mea, încercând să dau drumul luminii, să o îndepărtez. Dar, imediat ce mi-a încolțit în minte ideea de a mă opune, acea mână invizibilă a alungat-o aproape fără niciun efort.

În mine a răsunat o altă poruncă: *Mai mult*. Trupul mi-a fost inundat de un nou val de putere, mai intens și mai violent decât tot ce simțisem până atunci. Părea că nu se mai termină. Controlul și înțelegerea pe care le dobândisem în timpul antrenamentelor s-au prăbușit sub puterea năvalnică a cerbului – construcțiile fragile și imperfecte pe care le făurisem înăuntrul meu s-au făcut țandări. Lumina s-a revărsat din mine în valuri strălucitoare, care au făcut să nu se mai vadă cerul înstelat. N-am trăit niciun pic din încântarea sau bucuria pe care mă obișnuisem să le simt atunci când îmi foloseam puterea. Nu mai era puterea mea, iar eu mă simțeam neputincioasă și aveam impresia că o să mă înece, prinsă în acea strânsoare îngrozitoare și invizibilă.

Întunecatul m-a ținut în starea aceea, testându-mi noile limite – cât timp, n-aș putea spune. În cele din urmă, mâna invizibilă m-a eliberat din strânsoare.

Luminișul s-a afundat iarăși în întuneric. Am inspirat adânc, încercând să-mi vin în fire. Flăcările pâlپătoare ale torțelor luminau fețele uluite ale celor din jur, iar Mal încă zăcea în zăpadă cu o expresie jalnică și cu ochii plini de regret.

Am întors capul spre Întunecatul și am văzut că mă studia atent, cu ochii mijiiți. Și-a luat privirea de la mine și s-a uitat la Mal, apoi le-a spus oamenilor lui:

— Puneți-l în lanțuri.

Am deschis gura să spun ceva, dar o privire de la Mal m-a făcut să tac.

— Înnoptăm în pădure, iar în zori pornim spre Falie, a spus Întunecatul. Trimiteți-i vorbă Aparatului să fie pregătit.

Apoi s-a întors spre mine:

— Dacă încerci să-ți faci rău, iscoada va avea de suferit.

— Și cu cerbul ce facem? a întrebat Ivan.

— Dați-i foc.

Unul dintre Etherealki a ridicat mâna spre o torță, iar flăcările au țâșnit sub forma unui arc, înconjurând trupul neînsuflețit al cerbului. Am ieșit din poiană, însoțiți doar de zgomotele pașilor noștri și de sfârâitul flăcărilor. Niciun foșnet de crengi, niciun zumzet de insectă, niciun tril de pasăre. Pădurea era mută de durere.

Capitolul 20

Am mers în tăcere mai bine de o oră. Înaintam amortită prin zăpadă, cu capul plecat, uitându-mă la vârfurile cizmelor, gândindu-mă la cerb și la prețul slăbiciunii mele. În cele din urmă, am văzut niște flăcări pâlpâind printre copaci și am ajuns într-o poiană unde fusese ridicată o tabără în jurul unui foc mare. Am văzut câteva corturi și niște cai priponiți printre copaci. Lângă foc stăteau doi *oprichniki* care își luau masa de seară.

Mal a fost dus la un cort de gărzile lui, care l-au îmbrâncit înăuntru, apoi au intrat după el. Am încercat să-i surprind privirea, dar a dispărut prea repede.

Ivan m-a târât spre un alt cort și mi-a dat un ghiont. Înăuntru am văzut doi saci de dormit întinși pe jos. M-a înghiontit încă o dată și a făcut un semn spre stâlpul din mijlocul cortului.

— Așază-te, mi-a poruncit el.

M-am așezat cu spatele la stâlp, iar Ivan mi-a legat mâinile de el, apoi mi-a legat și gleznela una de alta.

— Confortabil?

— Ivan, știi ce planuri are.

— Plănuiește să ne aducă pacea.

— Cu ce preț? am întrebat eu cu disperare. Știi că e o nebunie.

— Știai că am avut doi frați? m-a întrebat el brusc, și obișnuitul său zâmbet superior i-a dispărut de pe buze. Bineînțeles că nu. Nu erau Grisha. Erau soldați. Și amândoi au murit luptând în războaiele regelui. La fel și tatăl meu. La fel și unchiul meu.

— Îmi pare rău.

— Da, tuturor le pare rău. Regelui îi pare rău. Reginei îi pare rău. Mie îmi pare rău. Dar numai Întunecatului o să facă ceva în legătură cu

asta.

— Nu trebuie să fie așa, Ivan. Puterea mea ar putea fi folosită pentru a distruge Falia.

Ivan a clătinat din cap:

— Întunecatul știe ce are de făcut.

— N-o să se oprească niciodată! Știi asta. Nu după ce va fi simțit gustul unei puteri atât de mari. Acum, eu sunt cea care poartă colierul, dar în cele din urmă, îl veți purta cu toții. Și nu va mai fi nimeni sau nimic suficient de puternic ca să-i țină piept.

Ivan și-a încordat maxilarul:

— Dacă o să continui să vorbești despre trădare, o să-ți pun un căluș în gură, a spus el, apoi a ieșit fără să mai adauge nimic.

Un pic mai târziu, au intrat în cort un Invocator și un Sfâșie-Inimi pe care nu-i cunoșteam. Evitându-mi privirea, s-au vârat în liniște sub blănurile lor și au stins lampa.

Am rămas trează în întuneric, urmărind dansul limbilor pâlpâitoare ale focului de tabără pe pereții de pânză ai cortului. Simțeam greutatea colierului la gât, iar mâinile mele legate la spate și-ar fi dorit să-l smulgă. M-am gândit la Mal, care stătea în alt cort, la doar câțiva metri de mine.

Din cauza mea ajunseserăm amândoi în situația asta. Dacă aș fi luat viața cerbului, puterea lui ar fi fost a mea. Știam foarte bine ce preț trebuia să plătesc dacă îl cruțam. Libertatea mea. Viața lui Mal. Viețile multor altora. Și totuși, fusesem prea slabă ca să fac ce trebuia.

În noaptea aceea, am visat cerbul. L-am văzut pe Întunecatul tăindu-i gâtul iar și iar. Am văzut viața scurgându-se din ochii lui negri. Dar când mă uitam în jos, vedeam prelingându-se în zăpadă sângele meu.

M-am trezit tresărind. În jurul meu se auzeau zgomotele taberei. Cortul s-a deschis și a intrat un Sfâșie-Inimi.

Mi-a tăiat legăturile și m-a ridicat în picioare. Trupul îmi trosnea din toate încheieturile, fiind înțepenit după noaptea petrecută într-o

poziție incomodă.

Corporalnikul m-a condus spre caii gata înșeuăți, lângă care Întunecatul stătea de vorbă cu Ivan și ceilalți Grisha. M-am uitat în jur după Mal și, nevăzându-l pe nicăieri, m-a cuprins spaima, dar apoi am văzut un *oprichnik* scoțându-l din celălalt cort.

— Ce facem cu el? l-a întrebat soldatul pe Ivan.

— Lasă-l pe trădător să meargă pe jos, i-a răspuns Ivan. Iar când o să obosească, lasă calul să-l târască pe pământ.

Am deschis gura să mă opun, dar înainte să pot spune ceva, s-a auzit vocea Întunecatului.

— Nu, a spus el, urcând elegant pe calul său. Vreau să-l am în viață când ajungem la Falia Umbrei.

Soldatul a ridicat din umeri și l-a ajutat pe Mal să urce pe cal, apoi i-a legat mâinile încătușate de cornul șeii. M-a cuprins un val de ușurare, dar apoi am simțit un fior de spaimă. Oare Întunecatul voia să-l ducă pe Mal la judecată? Sau avea în minte ceva mult mai rău pentru el? *Încă e în viață*, mi-am spus în sinea mea, *ceea ce înseamnă că încă mai sunt șanse să-l salvez*.

— Călărește alături de ea, i-a spus Întunecatul lui Ivan. Ai grijă să nu faci ceva prostesc.

Apoi, fără să-mi arunce vreo privire, a pornit la trap.

Am mers ore în șir prin pădure, trecând pe lângă platoul unde Mal și cu mine așteptaserăm turma. Am văzut chiar și mormanul de pietre lângă care ne petrecuserăm noaptea și m-am întrebat dacă nu cumva lumina care ne păstrase în viață în timpul furtunii de zăpadă fusese semnul care îl condusese pe Întunecatul la noi.

Știam că mergeam la Kribirsk, dar nu voiam să mă gândesc la ce mă aștepta acolo. Pe cine voia Întunecatul să atace mai întâi? Oare avea să pornească spre Fjerda cu o flotă de nave de nisip? Sau oare voia să se îndrepte spre sud, să extindă Falia spre Shu Han?

A trebuit să mergem încă o noapte și o zi înainte să ajungem la drumurile late care duceau spre sud și care în cele din urmă aveau să ne scoată în Vy. La o răscruce, am fost întâmpinați de un contingent

enorm de soldați înarmați, cei mai mulți îmbrăcați în straiile cenușii ale *oprichniki*-lor. Aduseseră cai odihniți și trăsură Întunecatului. Ivan m-a trântit fără multă ceremonie pe bancheta de catifea a trăsurii și a urcat alături de mine. Apoi, cu un pocnet al hățurilor, am luat-o iarăși din loc.

Ivan a insistat să ținem perdelele trase, dar am reușit să arunc o privire afară și am văzut că eram flancați de călăreți bine înarmați. Îmi era greu să nu mă gândesc la prima călătorie pe care o făcusem cu Ivan în acea trăsură.

La lăsarea nopții, soldații ridicau o tabără, dar eu rămâneam închisă în trăsură Întunecatului. Mâncarea mi-o aducea Ivan, și se vedea limpede că îi era scârbă să facă pe slujnica pentru mine. Nu voia să stea de vorbă cu mine în timp ce mergeam, ba chiar m-a amenințat că-mi încetinește pulsul până îmi pierd cunoștința, dacă îi mai pun întrebări despre Mal. Dar îl întrebam în continuare și stăteam cu privirea ațintită pe crăpătura dintre perdea și marginea ferestrei, sperând că am să-l zăresc.

Dormeam prost. Noapte de noapte, visam luminișul înzăpezit și ochii negri și nemișcați ai cerbului fixați asupra mea. Ceea ce îmi amintea neîncetat de eșecul meu și de necazurile pe care le pricinuiseră mila mea. Până la urmă, cerbul tot murise, iar acum, Mal și cu mine eram blestemați. În fiecare dimineață, mă trezeam cu un sentiment de rușine și de vinovăție, dar și cu senzația supărătoare că uitasem ceva, un mesaj care fusese limpede și evident în vis, dar care scăpa înțelegerii mele după ce mă trezeam.

Nu l-am mai văzut pe Întunecatul decât în apropiere de Kribirsk, când ușa de la trăsură s-a deschis brusc, iar el a urcat și s-a așezat pe bancheta din fața mea. Ivan a coborât fără să scoată o vorbă.

— Unde e Mal? am întrebat eu imediat ce s-a închis ușa de la trăsură.

I-am văzut încleștându-se mâna înmănușată, dar când a vorbit, vocea lui era la fel de calmă și rece ca de obicei:

— Ne apropiem de Kribirsk. Când o să ne întâlnim cu ceilalți

Grisha, n-o să le spui nimic despre mica ta escapadă.

Am rămas cu gura căscată:

— Încă n-au aflat?

— Tot ce știu e că te-ai retras în singurătate, pregătindu-te prin rugăciuni și odihnă pentru traversarea Faliei.

Mi-a scăpat un hohot de râs:

— Da, chiar arăt odihnită.

— O să spun că ai ținut post.

— Deci de-aia nu mă căutau soldații din Ryevoost, am zis eu, înțelegând brusc situația. Nu i-ai spus regelui de fuga mea.

— Dacă s-ar fi aflat că ai dispărut, ai fi fost urmărită și omorâtă de asasinii fjerdani în doar câteva zile.

— Și ar fi trebuit să dai socoteală pentru pierderea singurei Invocatoare a Soarelui din regat.

Întunecatul m-a studiat o vreme, apoi a spus:

— Ce fel de viață crezi că ai fi putut avea cu el, Alina? E un *otkazat'sya* – un abandonat. Nu poate spera niciodată să-ți înțeleagă puterea, iar dacă ar înțelege-o, ar ajunge să se teamă de tine. Nu există viață obișnuită pentru cei ca tine și ca mine.

— Nu sunt ca tine, am zis eu sec.

Buzele lui s-au arcuit într-un zâmbet discret și mâhnit.

— Bineînțeles că nu, a spus el curtenitor, apoi a bătut în acoperișul trăsurii și ne-am oprit. Când ajungem, saluți pe toată lumea, apoi spui că ești obosită și te retragi în cortul tău. Și dacă faci ceva nesăbuit, am să torturez iscoada până o să mă implore să-i iau viața.

Și a coborât.

Am străbătut restul drumului până la Kribirsk singură, încercând să-mi stăpânesc tremurul. *Mal e în viață*, mi-am spus în sinea mea. *Asta e tot ce contează*. Dar apoi mi-a încolțit în minte un alt gând: *Poate că Întunecatul îți spune că încă e în viață numai ca să fii docilă*. Mi-am cuprins corpul cu brațele, rugându-mă să nu fie adevărat.

Am dat perdelele la o parte în timp ce înaintam spre Kribirsk și

m-a cuprins tristețea amintindu-mi cum străbătusem același drum cu multe luni în urmă. Aproape că fusesem strivită de trăsura în care mă aflam acum. Mă salvase Mal, iar Zoya se uitase după el din trăsura Invocatorilor. Și îmi dorisem să fiu și eu ca ea – o fată frumoasă, într-o *kefta* albastră.

Când, în cele din urmă, am oprit în fața uriașului pavilion din mătase neagră, în jurul trăsorii s-a strâns un grup mare de Grisha. Marie, Ivo și Sergei au dat fuga să mă salute. Am fost surprinsă de bucuria pe care mi-a pricinuit-o revederea lor.

Când au văzut cum arătam, entuziasmul lor a fost înlocuit imediat de îngrijorare. Se așteptau să vadă o Invocatoare a Soarelui triumfătoare, care purta la gât cel mai puternic amplificator din câte existaseră și care se bucura de o putere nemaipomenită și de favorurile Întunecatului. În schimb, au văzut o fată palidă și obosită, cu o mină jalnică.

– Te simți bine? a șoptit Marie când m-a strâns în brațe.

– Da, sunt doar obosită din cauza drumului.

M-am străduit să zâmbesc convingător și să-i liniștesc. Am încercat să mimez entuziasmul când s-au minunat de colierul Morozovei și au întins mâinile să-l atingă.

Întunecatul era în apropiere, cu o expresie amenințătoare în ochi, iar eu mi-am continuat drumul prin mulțime, zâmbind până au început să mă doară obrajii.

Traversând pavilionul Grisha, am zărit-o pe Zoya stând îmbufnată pe un teanc de perne. S-a uitat cu lăcomie la colierul meu. *Ți l-aș da cu dragă inimă*, mi-am zis cu amărăciune în sinea mea, iuțind pasul.

După ce am ieșit din pavilion, Ivan m-a condus într-un cort privat, ridicat aproape de cel în care stătea Întunecatul. Pe patul de campanie mă aștepta un rând de haine curate și *kefta* mea albastră, iar lângă pat aburea o cadă cu apă fierbinte. Renunșasem la veșmântul Grisha doar de câteva săptămâni, dar mi se părea ciudat să port iarăși culoarea Invocatorilor.

Cortul meu era înconjurat de gărzile Întunecatului și numai eu știam că sarcina lor era nu doar să mă protejeze, ci să mă și supravegheze. Cortul era amenajat elegant, cu nenumărate blănuri, o masă pictată și scaune, precum și o oglindă limpede ca apa, cu incrustații de aur, meșterită de Fabrikatori. Aș fi renunțat la tot fără nicio ezitare, numai ca să fiu lângă Mal și să tremur cu el sub o pătură zdrențuită.

Nu aveam niciun musafir și îmi petreceam zilele măsurând cortul în lung și-n lat, făcându-mi griji și imaginându-mi ce era mai rău. Nu știam de ce Întunecatul întârzia intrarea în Falia Umbrei și nici care îi erau planurile, iar gărzile mele cu siguranță nu aveau chef să discute cu mine despre asta.

În a patra noapte, ușa cortului meu s-a deschis și a fost cât pe aci să cad din pat. În fața mea se afla Genya, care arăta nespus de bine. Îmi adusese cina pe o tavă. M-am ridicat în picioare, neștiind ce să spun, iar ea a pășit în cort și a pus tava pe masă.

— N-ar trebui să fiu aici, a spus ea.

— Probabil că nu, am încuviințat eu. Nu cred că am voie să primesc musafiri.

— Ah, nu la asta mă refer. Vreau să spun că n-ar trebui să fiu *aici*. E incredibil de murdar.

Am izbucnit în râs, bucurându-mă dintr-odată de prezența ei. A zâmbit ușor și s-a așezat elegant pe marginea scaunului pictat:

— Mi-au spus că te-ai retras în singurătate, să te pregătești pentru marea încercare.

Am studiat chipul Genyei, încercând să-mi dau seama cât de multe știa.

— N-am avut ocazia să-mi iau rămas bun înainte să... plec, am zis eu cu precauție.

— Dacă ai fi venit să-ți iei rămas bun, te-aș fi oprit.

Deci știa că fugisem.

— Ce mai face Baghra?

— N-a mai văzut-o nimeni de când ai plecat. Se pare că și ea s-a

retras în singurătate.

M-au trecut fiori. Speram că Baghra scăpase, dar știam că era puțin probabil. Ce pedeapsă îi aplicase Întunecatul pentru trădarea ei?

Am șovăit o clipă, mușcându-mi buza, apoi am hotărât să profit de ceea ce putea fi singura mea șansă:

— Genya, dacă aș putea să-i transmit un mesaj regelui. Sunt sigură că nu știe ce plănuiește Întunecatul. Regele...

— Alina, m-a întrerupt Genya, regele s-a îmbolnăvit. În locul lui guvernează Aparatul.

Mi s-a strâns inima. Mi-am amintit ce-mi spusese Întunecatul în ziua când făcusem cunoștință cu Aparatul: *Cred că își are utilitatea lui.*

Și totuși, preotul nu vorbise doar despre răsturnarea regilor, ci și a Întunecaților. Oare încercase să mă prevină? Dacă mi-ar fi fost mai puțină teamă de el... Dacă aș fi fost mai dornică să-l ascult... Alte regrete pe care le puteam adăuga la lunga mea listă. Nu știam dacă Aparatul chiar îi era loial Întunecatului sau dacă nu cumva avea și el un plan ascuns. Iar acum nu mai aveam cum să aflu.

Speranța că regele ar fi putut avea dorința sau voința de a se opune Întunecatului era destul de firavă, dar măcar îmi oferise ceva de care să mă agăț în aceste ultime zile. Acum, se năruise și această speranță.

— Și regina? am întrebat eu cu un vag optimism.

Pe buzele Genyei a fluturat un zâmbet înverșunat:

— Regina este închisă în apartamentul ei. Pentru propria ei siguranță, desigur. Nu care cumva să se molipsească și ea, mă-nțelegi.

Abia atunci mi-am dat seama cu ce era îmbrăcată Genya. Fusesem atât de surprinsă s-o revăd, atât de prinsă în propriile mele gânduri, încât nu observasem că Genya purta veșminte de culoare roșie. Precum Corporalki. Iar mânecile îi erau brodate cu albastru – o combinație pe care nu o mai văzusem până atunci.

Am simțit un fior rece pe șira spinării. Oare ce rol jucase Genya în

îmbolnăvirea bruscă a regelui? Ce serviciu făcuse pentru a purta culoarea Corporalkilor?

- Înțeleg, am spus eu cu glas scăzut.
- Am încercat să te previn, a zis ea cu o undă de tristețe în glas.
- Și știi care e planul Întunecatului?
- Am auzit niște zvonuri, a zis ea cu un aer stânjenit.
- Toate sunt adevărate.
- Atunci planul trebuie dus la îndeplinire.

M-am uitat în ochii ei. După o clipă, a plecat privirea, iar degetele ei și-au făcut de lucru cu faldurile *keftei*.

— David se simte îngrozitor, a șoptit ea. Crede că a distrus întreaga Ravkă.

— Nu e vina lui, am zis eu cu un râs sec. Cu toții am contribuit la sfârșitul lumii.

Genya a ridicat brusc privirea:

- Chiar crezi asta? a zis ea cu un aer neliniștit.

Oare îmi transmitea un nou avertisment?

M-am gândit la Mal și la amenințările Întunecatului.

- Nu, am spus eu cu o mină inexpresivă. Bineînțeles că nu.

Mi-am dat seama că nu mă credea, dar fruntea i s-a destins, iar pe buze i-a revenit zâmbetul discret și frumos. Semăna cu icoana unei sfinte, iar părul ei arămiu aducea cu o aureolă lăcuită. S-a ridicat în picioare și, în timp ce o conduceam spre ușa cortului, mi-au apărut în minte ochii negri ai cerbului, ochi pe care îi vedeam noapte de noapte în vis.

- Dacă îl ajută cu ceva, spune-i lui David că îl iert, i-am cerut eu.

Te iert și pe tine, am adăugat în sinea mea. Și eram sinceră. Știam ce înseamnă să vrei să ai un loc al tău.

- Am să-i spun, mi-a răspuns ea cu glas scăzut.

Apoi s-a răsucit pe călcâie și a dispărut în întuneric, dar nu înainte să văd că avea ochii plini de lacrimi.

Capitolul 21

Am ciugulit din mâncarea de pe tavă, apoi m-am întins la loc pe pat, gândindu-mă la lucrurile pe care mi le spusese Genya. Își petrecuse aproape întreaga viață închisă în Os Alta, pendulând stingher între lumea Grisha și intrigile de la curte. Întunecatul o distribuise în acest rol pentru propriul lui folos, iar acum o eliberase. Genya nu trebuia să se mai supună niciodată capriciilor regelui sau reginei, nici să mai poarte culorile servitorilor. Dar David avea regrete. Poate că nu era singurul. Și poate că numărul lor urma să crească după ce Întunecatul avea să dezlănțuie puterea Faliei. Deși atunci ar fi fost prea târziu.

Gândurile mi-au fost întrerupte de sosirea lui Ivan la ușa cortului meu.

— Ridică-te, mi-a poruncit el. Vrea să te vadă.

Mi s-a pus un nod în stomac, dar m-am ridicat în picioare și l-am urmat. Imediat ce am ieșit din cort, am fost flancați de gărzi care ne-au însoțit până la cortul Întunecatului, aflat la mică distanță de al meu.

Când l-au văzut pe Ivan, *oprichniki* de la intrare s-au dat la o parte. Ivan a făcut semn cu capul spre cort.

— Intră, a zis el cu un rânjel.

Mi-aș fi dorit din tot sufletul să-i dau un pumn și să-i șterg expresia îngâmfată de pe față, dar m-am mulțumit să ridic bărbia și am trecut pe lângă el.

Mătăsurile grele ale ușii au căzut în urma mea, iar eu am făcut câțiva pași, apoi m-am oprit să mă uit în jur. Cortul era mare și era luminat de lămpi cu lumina slabă. Podeaua era acoperită cu blănuri și covoare, iar în mijlocul ei, pe o tavă mare de argint, ardea un foc.

Deasupra lui, o deschizătură în acoperiș permitea fumului să iasă, dând la iveală un petic din cerul nopții.

Întunecatul stătea pe un scaun mare, cu picioarele sale lungi întinse în față, și se uita în flăcări, cu un pahar într-o mână și o sticlă de *kvass* pe masa de lângă el.

Fără să se uite la mine, mi-a făcut semn cu mâna spre scaunul din fața lui. M-am apropiat de foc, dar n-am luat loc. Mi-a aruncat o privire vag exasperată, apoi și-a ațintit iarăși privirea în flăcări.

— Ia loc, Alina.

M-am așezat pe marginea scaunului, uitându-mă la el cu precauție.

— Vorbește, a spus el.

Deja începeam să mă simt ca un câine.

— Nu am nimic de spus.

— Îmi închipui că ai multe de spus.

— Dacă ți-aș spune să te oprești, nu te-ai opri. Dacă ți-aș spune că ești nebun, nu m-ai crede. Așa că de ce m-aș obosi?

— Poate pentru că vrei ca băiatul să trăiască.

Mi s-a tăiat respirația și a trebuit să-mi înăbuș un suspin. Mal era în viață. Nu era exclus ca Întunecatul să mintă, dar nu mi se părea probabil. Iubea puterea, iar viața lui Mal îi dădea putere asupra mea.

— Spune-mi ce vrei să auzi ca să-l cruți, am șoptit eu, aplecându-mă în față.

— E un trădător și un dezertor.

— E cea mai bună iscoadă pe care o ai și pe care o vei avea vreodată.

— Se poate, a zis Întunecatul, ridicând indiferent din umeri.

Dar îl cunoșteam mai bine acum și am zărit sclipirea de lăcomie din ochii lui când a dat capul pe spate să-și golească paharul de *kvass*. Știam că nu-i plăcea să distrugă un lucru pe care îl putea dobândi și folosi. Am profitat de acest mic avantaj.

— Ai putea să-l exilezi, să-l trimiți în nord, în permafrost, până o să ai nevoie de el.

— Ai vrea să-și petreacă restul vieții într-un lagăr de muncă sau într-o închisoare?

Am înghițit nodul din gât:

— Da.

— Crezi că ai să găsești o cale de a ajunge la el, nu-i așa? a întrebat el cu un aer surprins. Îți închipui că, dacă e în viață, vei găsi cumva o cale.

A clătinat din cap și a izbucnit într-un hohot scurt de râs.

— Ți-am oferit o putere la care nici măcar n-ai visat vreodată. Iar tu abia aștepti să dai fuga la iscoada ta, să fii gospodina lui.

Știam că ar fi trebuit să tac, să fiu diplomată, dar nu m-am putut abține:

— Nu mi-ai dat nimic. M-ai făcut o sclavă.

— Nu asta mi-a fost intenția, Alina.

Și-a trecut o mână peste bărbie cu o expresie obosită, iritată, umană. Dar cât era adevărat, și cât fățărnicie?

— Nu-mi puteam asuma riscuri, a spus el. Nu când în joc era puterea cerbului, nu când în joc era viitorul Ravkăi.

— Nu te prefac că e vorba de bunăstarea Ravkăi. M-ai mințit. M-ai mințit din clipa când te-am cunoscut.

Degetele sale lungi s-au strâns în jurul paharului.

— Ai meritat încrederea mea? m-a întrebat el și, pentru prima oară, vocea lui a părut mai puțin rece și fermă. Baghra ți-a șoptit câteva acuzații la ureche și ți-ai luat tălpășița. Te-ai gândit vreodată ce ar însemna dispariția ta pentru mine, pentru toată Ravka?

— Nu mi-ai lăsat multe opțiuni.

— Ba aveai opțiuni. Și ai ales să întorci spatele țării tale, să negi tot ceea ce ești.

— Nu e corect.

— Corect! a râs el. Tot ea vorbește de corectitudine. Ce legătură are corectitudinea cu toate astea? Oamenii îmi blestemă numele și se roagă pentru tine, dar tu ești cea care era gata să-i abandoneze. Eu sunt cel care le va oferi putere asupra dușmanilor. Eu sunt cel care îi

va elibera de tirania regelui.

— Și le vei oferi în schimb tirania ta.

— Cineva trebuie să conducă, Alina. Cineva trebuie să pună capăt acestei situații. Crede-mă, mi-aș fi dorit să existe o altă cale.

Părea atât de sincer, atât de rezonabil. Ai fi zis că nu e un om mânat de o ambiție nestăpânită, ci unul care crede că face ce este bine pentru poporul său. În ciuda a tot ce făcuse și a tot ce avea de gând să facă, aproape că l-am crezut. Aproape.

Am clătinat o singură dată din cap, iar Întunecatul s-a lăsat iarăși pe speteaza scaunului.

— Bine, a zis el, ridicând din umeri cu un aer plictisit. N-ai decât să mă consideri un ticălos.

A pus paharul gol pe masă și s-a ridicat în picioare:

— Vino-ncoace.

M-a cuprins frica, dar m-am ridicat de pe scaun și m-am apropiat de el. M-a studiat la lumina focului, apoi a ridicat brațul și a atins colierul Morozovei, plimbându-și degetele pe osul aspru, apoi mâna lui mi-a urcat pe gât și mi-a cuprins fața. Am simțit un fior de scârbă, dar am simțit și forța lui sigură și amețitoare. Nu suportam ideea că încă avea un efect atât de puternic asupra mea.

— M-ai trădat, a zis el cu glas blând.

Îmi venea să râd. *Eu îl trădasem pe el?* Mă folosise, mă sedusese, iar acum mă făcuse sclava lui, și tot eu eram trădătoarea? Dar m-am gândit la Mal și mi-am înghițit furia și mândria.

— Da, am spus eu. Îmi pare rău pentru asta.

A râs:

— Nu-ți pare rău pentru nimic. Nu te gândești decât la băiatul ăla și la viața lui jalnică.

Nu i-am răspuns.

— Spune-mi, a continuat el, iar strânsoarea lui a devenit dureroasă. Spune-mi cât de mult îl iubești, mi-a cerut el, iar ochii sumbri și insondabili îi străluceau în lumina focului. Imploră-mă să-l cruț.

— Te rog, am șoptit eu, stăpânindu-mi lacrimile. Te rog să-l cruți.

— De ce?

— Colierul nu-ți poate oferi ce-ți dorești, am spus eu cu nesăbuintă.

Nu aveam decât un atu în negocierea cu el, și nici măcar nu era cine știe ce, dar am continuat:

— Nu am de ales, trebuie să te slujesc, dar dacă Mai pățește ceva, n-am să te iert niciodată. Am să mă opun prin toate mijloacele. Am să-mi petrec fiecare clipă căutând un mijloc de a-mi face rău și, în cele din urmă, am să-l găsesc. Dar dacă dai dovadă de milă față de el, dacă îl lași în viață, te voi sluji cu dragă inimă. Am să-mi petrec tot restul vieții dovedindu-mi recunoștința.

Approape că m-am sufocat când am rostit ultimul cuvânt.

Întunecatul a înclinat capul într-o parte, iar pe buze i-a fluturat un mic zâmbet neîncrezător. Apoi zâmbetul a dispărut și a fost înlocuit de o expresie greu de descifrat, care aducea cu dorul.

— Milă, a spus el, pronunțând cuvântul ca și când ar fi gustat ceva necunoscut. Aș putea fi milos.

Mi-a cuprins fața și cu cealaltă mână, sărutându-mă ușor, cu blândețe, și chiar dacă toată făptura mea îmi cerea să mă îndepărtez, am rămas pe loc. Îl uram. Îmi era teamă de el. Și totuși, simțeam atracția ciudată a puterii lui și n-am putut înăbuși răspunsul inimii mele slabe.

Întunecatul și-a desprins gura de a mea. Apoi, fără să-și ia privirea de la mine, l-a chemat pe Ivan.

— Du-o la închisoare, i-a spus Întunecatul când a apărut în ușa cortului. Las-o să-și vadă iscoada.

În suflet mi-a încolțit un grăunte de speranță.

— Da, Alina, a spus el, mângâindu-mi obrazul. Pot să fiu milos.

S-a aplecat în față, trăgându-mă spre el, și mi-a atins urechea cu buzele.

— Măine, intrăm în Falia Umbrei, mi-a șoptit el, vocea lui părând o mângâiere. Și am să-l dau la volcre pe prietenul tău, iar tu ai să-l

vezi murind.

— Nu! am strigat eu cu groază, dându-mă în spate.

Am încercat să mă desprind de el, dar degetele sale îmi țineau craniul într-o strânsoare de oțel.

— Dar ai spus că..., am suspinat eu.

— Poți să-ți iei la revedere de la el în noaptea asta. E singura îndurare pe care o merită trădătorii.

Ceva s-a dezlănțuit înăuntrul meu. M-am repezit la el, încercând să-l înhaț cu mâinile, urlând de furie. Ivan m-a înșfăcat într-o clipă, ținându-mă strâns în timp ce mă zvârcoleam în brațele sale.

— Criminalule! am țipat eu. Monstrule!

— Ai dreptate.

— Te urăsc, am răbufnit eu.

A ridicat din umeri:

— Ai să te saturi de ură foarte repede. Ai să te saturi de tot.

A zâmbit și, în adâncul ochilor lui, am văzut același abis întunecat și fără fund pe care îl zărisem în privirea ancestrală a Baghrăi.

— Alina, a continuat el, ai să porți colierul tot restul vieții tale foarte lungi. N-ai decât să mi te opui cât poțtești. Ai să descoperi că am mult mai multă experiență cu eternitatea.

A făcut un gest cu mâna, iar Ivan m-a scos din cort și m-a târât înapoi pe potecă. Încă mă zbăteam în brațele lui și, după câteva clipe, am izbucnit în plâns, iar lacrimile pe care mi le înfrânasem în timpul întrevederii cu Întunecatul mi s-au prelins pe obraji.

— Încetează, mi-a șoptit Ivan furios. O să te vadă cineva.

— Nu-mi pasă.

Întunecatul oricum avea de gând să-l omoare pe Mal. Ce mai conta cine îmi vedea suferința? Moartea lui Mal și cruzimea Întunecatului îmi acaparaseră mintea, iar acum puteam vedea limpede grozăvia lucrurilor care aveau să se întâmple.

Ivan m-a îmbrâncit în cortul meu și m-a scuturat cu putere:

— Vrei să vezi iscoada sau nu? Că n-am de gând să însoțesc o plângăcioasă prin tabără.

Am dus mâinile la ochi și mi-am înăbușit hohotele de plâns.

— Așa e mai bine, a spus el. Ia asta pe tine.

Mi-a aruncat o pelerină cafenie. Mi-am pus-o peste *kefta*, iar el mi-a ridicat gluga.

— Ține capul plecat și să nu scoți un sunet, altfel jur că te aduc înapoi în cort și îți iei la revedere de la el în Falie. Ai înțeles?

Am încuviințat din cap.

Am pornit pe o potecă neluminată, de la marginea taberei. Gărzile mele stăteau la distanță, mergând câțiva pași în față și câțiva pași în spate, iar eu mi-am dat seama că Ivan nu voia să mă recunoască nimeni, să nu se afle că vizitam închisoarea.

În timp ce mergeam printre cazărmi și corturi, am simțit o tensiune ciudată în tabără. Soldații pe lângă care treceam păreau nervoși, iar câțiva s-au încruntat la Ivan cu o ostilitate fățișă. Oare ce părere avea Armata Întâi despre neașteptata acedere la putere a Aparatului?

Închisoarea se afla la celălalt capăt al taberei. Era o clădire mai veche – se vedea clar că fusese construită înaintea cazărmilor din jur. Intrarea era păzită de niște soldați plictisiți.

— Un nou prizonier? l-a întrebat pe Ivan unul dintre ei.

— Un vizitator.

— De când însoțești vizitatori la închisoare?

— Din noaptea asta, a spus Ivan pe un ton amenințător.

Gărzile au schimbat o privire neliniștită între ele, apoi s-au dat la o parte:

— Nu-i nevoie să-ți sară țandăra, vraciule.

Ivan m-a condus pe un coridor mărginit de celule, dintre care cele mai multe erau goale. Am văzut câțiva bărbați în zdrențe și un bețiv care sforăia zgomotos pe podeaua celulei sale. La capătul culoarului, Ivan a descuiat o poartă și am coborât câteva trepte șubrede până la o încăpere întunecată, fără ferestre, luminată doar de o lampă cu uleiul pe terminate. Am distins în întuneric zăbrellele groase ale singurei celule din încăpere și, ghemuit lângă perete, singurul

prizonier.

— Mal, am șoptit eu.

Într-o clipă, s-a ridicat în picioare și ne-am lipit unul de celălalt printre zăbrelele de fier, ținându-ne strâns de mână. Nu mi-am putut stăpâni hohotele de plâns.

— Șșșș, mi-a șoptit Mal. Nu-i nimic, Alina. Nu-i nimic.

— Aveți toată noaptea la dispoziție, a spus Ivan, apoi a dispărut pe scări.

Când am auzit poarta închizându-se, Mal s-a întors spre mine, sorbindu-mi chipul din priviri.

— Nu-mi vine să cred că te-a lăsat să mă vezi.

Pe obraji mi s-au revărsat lacrimi proaspete:

— Mal, m-a lăsat să te văd, pentru că are de gând să...

— Când?

— Mâine. În Falia Umbrei.

A înghițit în sec și mi-am dat seama că lupta în sinea lui cu vestea pe care i-o dădusem, dar n-a spus decât:

— Bine.

Am scos un sunet care era jumătate râs, jumătate suspin:

— Numai tu puteai să te afli în pragul morții și să spui: „Bine.”

Mi-a răspuns cu un zâmbet, dând la o parte părul de pe fața mea brăzdată de lacrimi:

— Ți-ar fi plăcut mai mult să zic: „Oh, nu”?

— Mal, de-aș fi fost mai puternică în poiană...

— De-aș fi fost eu mai puternic, ți-aș fi înfipt cuțitul în inimă.

— Mi-aș dori s-o fi făcut, am bâiguit eu.

— Eu, unul, nu.

Am plecat privirea spre mâinile noastre împreunate:

— Mal, ce a spus Întunecatul în poiană despre... despre mine și el. Nu am... niciodată...

— Nu contează.

M-am uitat în ochii lui:

— Nu contează?

– Nu, a spus el pe un ton cam apăsător.

– Nu-mi vine să te cred.

– Poate că nici eu n-o cred, nu în întregime, dar ăsta e adevărul.

Mi-a strâns și mai tare mâinile, ridicându-le în dreptul inimii:

– Nu-mi pasă nici dacă ai fi dansat goală cu el pe acoperișul Micului Palat. Te iubesc, Alina, cu tot cu acea parte care a fost îndrăgostită de el.

Aș fi vrut să neg, să șterg trecutul, dar nu puteam. Iarăși am izbucnit în plâns:

– Nu suport gândul că mi-a trecut cândva prin minte... că mi-am dorit să...

– Tu mă învinovățești pentru toate greșelile pe care le-am făcut? Pentru fiecare fată cu care am fost? Pentru orice prostie pe care am spus-o? Știi bine cine ar câștiga, dacă ar fi să ne întrecem în prostii.

– Nu, nu te învinovățesc, am reușit eu să zâmbesc. Nu foarte mult.

A zâmbit și el, iar inima mi-a tresălit de bucurie ca pe vremuri.

– Ne-am regăsit unul pe celălalt, Alina. Asta e tot ce contează.

M-a sărutat printre zăbrele, iar când buzele ni s-au atins, am simțit pe obraji răceala fierului.

Am petrecut împreună acea ultimă noapte. Ne-am amintit de orfelinat, de vocea aspră și furioasă a Anei Kuya, de gustul de cireșe al elixirului pentru inimă, din care beam din când în când pe furie, de mirosul pajiștii proaspăt cosite, de cum sufeream din pricina arșiței și căutam răcoarea podelelor de marmură din camera de muzică, de drumul străbătut împreună până la unitatea unde aveam să facem serviciul militar, de viorile suli pe care le auziserăm în prima noapte petrecută departe de singurul loc unde ne simțiserăm acasă.

I-am povestit ziua în care, împreună cu o servitoare, stăteam în bucătăria de la Keramzin și lipeam obiecte de ceramică sparte, așteptând ca el să se întoarcă din una dintre expedițiile lui de vânatoare, care îl făceau să lipsească de acasă din ce în ce mai des.

Aveam cincisprezece ani, stăteam la o masă și mă străduiam în van să lipesc bucățile unei cești albastre. La un moment dat, l-am văzut venind pe câmp și am dat fuga la ușă, făcându-i semn cu mâna. Când m-a zărit și el, a luat-o la fugă spre mine.

Am traversat curtea cu pas domol, urmărindu-l cum se apropie, uimită de bătăile puternice ale inimii mele. Apoi m-a luat în brațe și m-a învățit în cerc, iar eu mă țineam strâns de el, inspirându-i mirosul dulce și familiar, surprinsă de cât de mult îi dusesem dorul. Îmi dădeam seama vag că încă țineam în mână un ciob din ceașca albastră, care îmi străpungea palma, dar nu voiam să mă desprind din îmbrățișarea lui.

Când, în cele din urmă, m-a pus jos și s-a dus în bucătărie să mănânce, am rămas pe loc, cu sângele picurându-mi din palmă, cu capul învărtindu-mi-se în continuare, simțind că totul se schimbase.

Ana Kuya m-a muștră pentru că pătasem cu sânge podeaua curată a bucătăriei. Mi-a bandajat mâna și mi-a spus că se va vindeca. Dar știam că mă va dura în continuare.

În tăcerea sumbră a celulei, Mal mi-a sărutat cicatricea din palmă, rana făcută cu atâta timp în urmă de ciobul unei cești – acel obiect fragil, care mi se păruse imposibil de reparat.

Ne-am întins amândoi pe podea, cu mâinile împreunate și cu obrazii lipiți printre zăbrele. N-aș fi vrut să dorm. Aș fi vrut să savurez fiecare clipă cu el. Dar la un moment dat m-a furat somnul, pentru că iarăși am visat cerbul. De data asta, Mal se afla lângă mine în poiană, iar sângele care păta zăpada era al lui.

Am fost trezită de zgomotul porții deschise deasupra noastră și de pașii lui Ivan pe trepte.

Mal îmi ceruse să-i promit că nu voi plânge. Asta l-ar fi făcut să treacă mai greu peste încercarea care îl aștepta. Așa că mi-am stăpânit lacrimile. L-am sărutat încă o dată și l-am lăsat pe Ivan să mă conducă afară din închisoare.

Capitolul 22

Se crăpa de ziuă când Ivan m-a dus înapoi la cortul meu. M-am așezat pe pat și am privit în gol. N-aveam niciun gând în minte și îmi simțeam mâinile și picioarele ciudat de grele. Când a venit Genya, încă nu mă ridicasem de pe pat.

M-a ajutat să mă spăl pe față și să mă îmbrac cu *kefta* neagră pe care o purtasem la balul de iarnă. M-am uitat la veșmântul de mătase și mi-a venit să-l fac zdrențe, dar nu reușeam să mă mișc. Mâinile îmi rămâneau inerte pe lângă corp.

Genya m-a așezat pe scaunul pictat, iar eu am stat nemișcată în timp ce îmi aranja părul, ridicându-l în vârful capului sub forma unor bucle și spirale prinse cu agrafe de aur, ca să pună mai bine în evidență colierul Morozovei.

Când a terminat, și-a lipit obrazul de al meu, apoi m-a condus la Ivan, punându-mi mâna pe brațul lui, ca și când aș fi fost o mireasă. Niciunul dintre noi n-a scos o vorbă.

Ivan m-a condus la cortul Grisha, unde mi-am luat locul lângă Întunecatul. Știam că prietenii mei mă urmăreau, vorbind în șoaptă și întrebându-se ce era în neregulă. Probabil își închipuiau că mă emoționa iminenta intrare în Falie. Se înșelau. Nu eram nici emoționată, nici speriată. Nu mai aveam niciun sentiment.

Grisha ne-au însoțit într-o procesiune ordonată, până la docurile uscate. Acolo, doar câtorva privilegiați li s-a permis să urce pe barca de nisip. Era mai mare decât cele pe care le văzusem până atunci și avea trei pânze enorme împodobite cu simbolul Întunecatului. Am cercetat cu privirea mulțimea de soldați și Grisha de pe navă. Știam că Mal se afla și el la bord, dar n-am reușit să-l văd.

Întunecatul și cu mine am fost conduși în partea din față a bărcii,

unde am fost prezentată unui grup de bărbați elegant îmbrăcați, cu bărbi blonde și ochi albaștri și sfredelitori. Am tresărit când mi-am dat seama că erau ambasadori fjerdani. Lângă ei, în mățasuri stacojii, se afla o delegație din Shu Han, iar alături de aceștia, un grup de negustori din Kerch, cu haine până în talie, ale căror mâneci aveau o ciudată formă de clopot. Între ei se vedea și un trimis al regelui, îmbrăcat în uniformă militară, cu o expresie severă pe chipul său bătut de vânt; pe pieptul său atârna în diagonală o panglică împodobită cu simbolul aurit al regalității – vulturul cu două capete.

I-am studiat pe toți cu atenție. Probabil de aceea întârziase Întunecatul intrarea noastră în Falie: avusese timp pentru a strânge un auditoriu adecvat, martori care să ateste puterea lui de curând descoperită. Dar oare cât de departe avea de gând să meargă? În mine a încolțit un sentiment de neliniște, tulburând amorțeala plăcută care mă stăpânea începând de dimineată.

Barca s-a zdruncinat și a început să alunece peste iarbă, spre ceața neagră și înfiorătoare a Faliei. Trei invocatori și-au ridicat brațele, iar pânzele uriașe s-au întins în câteva clipe, umflate de vânt.

Prima oară când intrasem în Falie, mă temeam de întuneric și de propria-mi moarte. Acum, întunericul nu mă mai speria, și știam că, în curând, moartea avea să mi se pară o binecuvântare. Întotdeauna știusem că trebuia să mă întorc la Nemare și, privind în urmă, mi-am dat seama că o parte din mine chiar așteptase acest moment. Îmi doream șansa de a-mi dovedi puterile și – m-am crispat gândindu-mă la asta – șansa de a-l mulțumi pe Întunecatul. Visasem la clipa când voi sta alături de el. Îmi dorisem să cred în destinul pe care îl trasase pentru mine: orfana pe care nu o voia nimeni avea să schimbe lumea și să fie adorată.

Întunecatul privea înainte, radiind calm și încredere. Soarele se vedea tot mai greu, iar după câteva clipe am fost învăluită în întuneric.

Barca a plutit vreme îndelungată în beznă, împinsă înainte de Furtunoși.

Apoi a răsunat vocea Întunecatului:

— Flăcări!

Nori uriași de flăcări au izbucnit dinspre Inferni de o parte și de alta a navei, iluminând preț de câteva clipe cerul întunecat. Ambasadorii, ba chiar și gărzile din jurul meu, au tresărit. Întunecatul semnala locul în care ne aflam, chemând volcrele direct la noi.

N-a durat mult până ce bestiile au răspuns chemării, și m-au trecut fiori pe șira spinării când am auzit fâlfâitul îndepărtat al aripilor de piele. Am simțit cum se împrăștia frica în rândul celor de la bord și i-am auzit pe fjerdani rugându-se în limba lor cadențată. În lumina flăcărilor Grisha, am văzut siluetele vagi și întunecate ale volcrelor apropiindu-se de noi. Țipetele lor au spintecat aerul.

Gărzile au pus mâna pe puști. Cineva a izbucnit în plâns. Dar Întunecatul aștepta ca monștrii să se apropie și mai mult.

Știam de la Baghra că volcrele fuseseră cândva bărbați și femei, victime ale puterii supranaturale dezlănțuite de lăcomia Întunecatului. Poate că îmi juca mintea o festă, dar mi s-a părut că disting ceva uman în strigătele lor îngrozitoare.

Când mai aveau un pic și ajungeau chiar deasupra noastră, Întunecatul m-a apucat de braț și a spus doar atât:

— Acum.

Mâna aceea invizibilă m-a luat în stăpânire și am simțit cum se adâncește în mine, coborând parcă din întunericul Faliei în căutarea luminii. Și lumina a venit cu o viteză și o furie care aproape m-au culcat la pământ, revărsându-se în jurul meu ca un val de strălucire și căldură.

Falia s-a luminat ca și când ar fi fost miezul zilei, ca și când întunericul de nepătruns n-ar fi existat niciodată, în fața mea se vedea o întindere vastă de nisip albicios, presărată din loc în loc de epavele unor bărci de nisip, iar deasupra acestui peisaj mort plana un stol enorm de volcre. Creaturile scoteau țipete îngrozite, iar trupurile lor cenușii se zvârcoleau înfiorător în lumina strălucitoare.

Acesta este adevărul despre el, mi-am spus în sinea mea, mijind ochii. Asemănătorul cheamă asemănătorul. Așa arăta întruchiparea sufletului său, adevărul despre el dezvăluit în lumina orbitoare a soarelui, fără mister și fără umbre. Acesta era adevărul din spatele chipului frumos și al puterilor miraculoase – spațiul mort și pustiu dintre stele, un deșert populat de monștri înspăimântați.

Fă un culoar! Nu mi-am dat seama dacă a rostit sau doar a gândit această poruncă ce a răsunat în mine. Fără puțința de a mă opune, am lăsat întunericul să revină în jurul nostru și am concentrat lumina în fața noastră, făcând un tunel prin care puteam înainta. Barca era mărginită pe ambele părți de pereți văluriți de întuneric. Volcrele au dispărut în beznă, iar țipetele lor furioase și confuze se auzeau ca de după o cortină impenetrabilă.

Înaintam în viteză pe deasupra nisipurilor incolore, lumina solară împrăștiindu-se înaintea noastră în valuri strălucitoare. În zare se vedea un petic verde, și mi-am dat seama că era celălalt țărm al Faliei. Puteam vedea Ravka de Vest și, pe măsură ce ne apropiam, am reușit să disting câmpurile, docurile uscate și Novokribirskul, orașelul din spatele lor. În depărtare străluceau turnurile din Os Kervo. Era doar în mintea mea sau chiar simțeam în aer mirosul sărat al Mării Adevărate?

Oamenii din orașel se înghesuiau pe docuri, făcând semn cu mâna spre lumina care spinteca Falia. Vedeam copii jucându-se în iarbă și auzeam docheri strigându-se unul pe celălalt.

La un semnal al Întunecatului, barca a încetinit, iar el a ridicat brațele. M-a fulgerat un fior de groază în clipa când am înțeles ce urma să se întâmple.

— Sunt propriul tău popor! am strigat eu cu disperare.

Dar nu m-a luat în seamă, ci și-a împreunat palmele cu o bubuitură ca un tunet.

Totul s-a întâmplat lent. Întunericul s-a împrăștiat dintre mâinile lui, iar când s-a întâlnit cu întunericul Faliei, dinspre nisipurile moarte s-a ridicat un huruit.

Zidurile negre ale tunelului de lumină pe care îl creasem au început să pulseze și să se umfle. *Pare că respiră*, mi-am spus cu groază în sinea mea.

Huruitul s-a transformat într-un vuiet. Falia a început să tremure și să se clatine în jurul nostru, iar apoi s-a revărsat în fața noastră sub forma unui val nimicitor.

Întunericul s-a năpustit asupra mulțimii de pe docuri care a izbucnit în strigăte de spaimă. Oamenii fugeau înfricoșați din calea materiei negre a Faliei, care s-a revărsat ca un val asupra docurilor și a orașelului. Întunericul i-a învăluit pe toți, iar volcrele s-au repezit spre noua lor pradă. O femeie cu un copilăș în brațe încerca să fugă din calea valului, dar s-a împiedicat, iar bezna a înghițit-o și pe ea.

Am coborât cu disperare în adâncul meu, încercând să extind lumina, să alung volcrele, să le ofer un pic de protecție bieților oameni. Dar nu puteam face nimic. Puterea mea se îndepărta de mine, trasă de chinuitoarea mână invizibilă care mă stăpânea. Mi-aș fi dorit să am un cuțit pe care să-l înfig în inima Întunecatului sau în inima mea – să fac ceva care ar fi putut împiedica această grozăvie.

Întunecatul s-a întors să se uite la ambasadori și la trimisul regelui. Fețele lor erau măști de stupefacție și groază. Probabil ce a văzut pe chipurile lor l-a satisfăcut, căci și-a dezlipit palmele, iar întunericul și-a oprit înaintarea și vuietul a încetat.

Auzeam strigătele disperate ale celor pierduți în întuneric, țipetele volcrelor și zgomotele puștilor. Docurile uscate dispăruseră. Novokribirskul dispăruse și el. Ne uitam cu toții la noul teritoriul acaparat de Falie.

Mesajul era clar: azi, fusese rândul Ravkăi de Vest. Mâine, Întunecatul putea la fel de ușor să împingă Nemarea spre nord, în Fjerda, sau spre sud, în Shu Han. Falia avea să devoreze ținuturi întregi, împingându-i în mare pe dușmanii Întunecatului. La moartea câtor oameni fusesem oare părtașă? Câți aveau să mai moară din pricina mea?

Închide culoarul, a poruncit Întunecatul. M-am supus, nu aveam

încotro. Am retras lumina și am împrăștiat-o în jurul navei ca pe o cupolă strălucitoare.

— Ce-ai făcut? a șoptit trimisul regelui cu glas tremurător.

Întunecatul s-a întors spre el:

— N-ai văzut destul?

— Ar fi trebuit să distrugi această grozăvie, nu s-o extinzi! Ai măcelărit ravkani! Regele nu va accepta niciodată...

— Regele va face ce i se spune, altminteri am să duc Falia Umbrei până la zidurile din Os Alta.

Trimisul a rămas fără glas, gura lui deschizându-se și închizându-se fără niciun zgomot, iar Întunecatul s-a întors către ambasadori:

— Cred că acum m-ați înțeles. Nu mai există ravkani, fjerdani, kerchieni și shuhani. Nu mai există granițe și nu vor mai exista războaie. De acum înainte, nu mai există decât ținutul dinăuntrul Faliei și ținutul din afara lui. Și va fi pace.

— Pace în termenii tăi, a spus furios unul dintre shuhani.

— Nu va rezista, a răbufnit un fjerdan.

Întunecatul s-a uitat la ei și a spus foarte calm:

— Pace în termenii mei. Altminteri, munții voștri neprețuiți și tundra uitată de sfinți pur și simplu vor înceta să mai existe.

Cu o certitudine zdrobitoare, mi-am dat seama că vorbea extrem de serios. Ambasadorii puteau spera că era o amenințare nesperioasă, că foamea lui de putere avea limite, dar în scurtă vreme aveau să se convingă de adevărul spuselor lui. Întunecatul n-ar fi ezitat să-și ducă planul la capăt. N-ar fi avut remușcări. Întunericul lui avea să înghită lumea, iar el n-ar fi șovăit o clipă.

Întunecatul le-a întors spatele ambasadorilor cu expresii uluite și furioase, apoi și-a plimbat privirea peste mulțimea de Grisha și soldați de pe navă și le-a spus:

— Povestiți ce ați văzut astăzi. Spuneți tuturor că a trecut vremea fricii și a nesiguranței. Că a trecut vremea luptelor nesfârșite. Spuneți-le că ați văzut începutul unei noi epoci.

Din mulțime s-au ridicat urale. Am văzut și câțiva soldați șușotind între ei, ba chiar și câțiva Grisha cu expresii descurajate. Dar cei mai mulți erau bucuroși, triumfători, radioși.

Își doresc asta, mi-am spus în sinea mea. Chiar și după ce au văzut ce poate face, chiar și după ce îi văzuseră murind pe frații lor ravkani. Întunecatul nu le oferea doar sfârșitul războiului, ci și sfârșitul slăbiciunii. După toți acei ani de teroare și suferință, avea să le dea un lucru care părușe întotdeauna inaccesibil: victoria. Și, în ciuda fricii, îl iubeau pentru asta.

Întunecatul i-a făcut semn lui Ivan, care stătea în spatele lui, așteptând ordine:

— Aduceți prizonierul.

Am ridicat brusc privirea și am simțit un nou val de spaimă când l-am văzut pe Mal cu mâinile legate, purtat de gărzi prin mulțime, până la balustrada navei.

— Ne întoarcem în Ravka, a spus Întunecatul, dar trădătorul rămâne aici.

Înainte să-mi pot da seama ce se întâmplă, Ivan l-a îmbrâncit pe Mal peste balustradă. Volcrele au țipat și au dat din aripi. M-am apropiat de marginea bărcii. Mal zăcea pe o parte, dar încă era în sfera protectoare a luminii mele. A scuipat nisipul care îi intrase în gură și s-a ridicat în picioare, sprijinindu-se în mâinile legate.

— Mal! am strigat eu.

Fără să stau pe gânduri, m-am întors spre Ivan și i-am dat un pumn zdravăn în falcă. Uluit, Ivan s-a dat un pas în spate, izbindu-se de balustradă, apoi s-a repezit spre mine. *Foarte bine*, mi-am spus în sinea mea când m-a înhățat. *Aruncă-mă și pe mine în nisip*.

— Oprește-te! a strigat Întunecatul pe un ton glacial.

Ivan s-a încruntat, roșu de furie și rușine. Și-a slăbit strânsoarea, dar nu mi-a dat drumul.

Toți cei de pe navă erau cât se poate de nedumeriți. Habar n-aveau la ce servea această reprezentație, de ce Întunecatul se sinchisea de un dezertor și de ce eu, Grisha lui cea mai prețioasă,

tocmai îi dădusem un pumn secundului său.

Micșoreaz-o! Porunca a răsunat înăuntrul meu și m-am uitat cu groază la Întunecatul.

— Nu! am spus eu.

Dar nu m-am putut împotrivi, iar cupola de lumină a început să se restrângă. Mal se uita la mine în timp ce marginea sferei de lumină se apropia tot mai mult de barcă și, dacă nu m-ar fi ținut Ivan, expresia plină de iubire și regret din ochii lui albaștri m-ar fi făcut să cad în genunchi. Am încercat să mă opun cu toată ființa, cu toate forțele mele, cu tot ce mă învățase Baghra, dar nu puteam face nimic în fața puterii pe care o avea Întunecatul asupra mea. Lumina continua să se apropie de navă.

M-am agățat de balustradă și am început să strig de furie și de durere, cu lacrimile șiroindu-mi pe obraji. Mal se afla acum la marginea cercului strălucitor de lumină. Distingeam siluetele volcrelor în bezna involburată, le simțeam fâlfâitul aripilor. Ar fi putut să fugă, să plângă, să se agațe de navă până îl înghițea întunericul, dar n-a făcut nimic din toate astea. Stătea neclintit în fața beznei care înainta spre el.

Numai eu aveam puterea să-l salvez – dar eram neputincioasă. În clipa următoare, bezna i-a înghițit trupul. L-am auzit țipând. Amintirea cerbului mi s-a ivit brusc în minte, atât de vie, încât poiana înzăpezită mi-a apărut în fața ochilor preț de câteva clipe, imaginea ei suprapunându-se peste peisajul pustiu al Faliei. Am simțit mirosul pinilor și aerul rece pe obraji. Mi-am adus aminte de ochii negri și umezi ai cerbului, de aburii respirației lui în noaptea înghețată și de momentul în care mi-am dat seama că n-am să-i iau viața. Și, în cele din urmă, am înțeles de ce mă vizitase cerbul în vis noapte de noapte.

Am crezut că mă bântuia, că îmi amintea de eșecul meu și de prețul pe care îl plăteam pentru slăbiciunea mea. Dar mă înșelasem.

Cerbul îmi arătase puterea mea. Îmi dezvăluise nu doar prețul milei, ci și puterea pe care mi-o oferea aceasta. Iar mila era un lucru

pe care Întunecatul nu avea să-l înțeleagă niciodată.

Crușasem viața cerbului. Puterea acelei vieți îmi aparținea mie la fel de mult pe cât îi aparținea celui care i-o curmase.

Mi s-a tăiat respirația când am înțeles acest adevăr și am simțit că slăbește strânsoarea mâinii invizibile dinăuntrul meu. Începeam să recapăt controlul asupra puterii mele. Stăteam iarăși în căsuța Baghrăi, invocând lumina pentru prima oară, simțind cum vine năvalnic spre mine. Am luat în posesie ceea ce îmi aparținea de drept. Pentru asta venisem pe lume. Nu aveam să mai las pe nimeni să mă despartă vreodată de puterea mea.

Lumina s-a revărsat din mine, pură și neșovăielnică, inundând locul întunecat în care Mal stătuse cu doar câteva clipe înainte. Volcra care îl înhățase a scos un țipăt și i-a dat drumul. Mal a căzut în genunchi, cu sângele șiroindu-i din răni, iar volcra s-a ascuns în întuneric, izgonită de lumina mea.

Întunecatul a fost dezorientat preț de câteva clipe. A mijit ochii și iarăși m-a asaltat cu voința lui. Am simțit cum mă strânge acea mână invizibilă, dar am alungat-o imediat. Era nimic. Întunecatul era nimic.

— Ce-i asta? a zis el printre dinți.

A ridicat mâinile și din palmele sale au fășnit spre mine fășii șerpuitoare de întuneric, dar le-am risipit ca pe niște trâmbe de ceață cu un simplu gest al mâinii.

Întunecatul s-a apropiat de mine cu trăsăturile sale frumoase contorsionate de furie. Mîntea mea lucra cu frenezie. Știam că m-ar fi omorât pe loc, dar nu putea, pentru că volcrele dădeau târcoale sferei de lumină pe care numai eu o puteam invoca.

— Puneți mâna pe ea! le-a strigat el gărzilor.

Ivan a întins mâna spre mine.

Am simțit greutatea colierului de la gât și inima ancestrală a cerbului bătând în același ritm cu a mea. Puterea s-a trezit în mine, robustă și fermă, ca o sabie în mâna mea.

Am ridicat brațul și l-am coborât fulgerător. Cu un trosnet

asurzitor, unul dintre catargele navei s-a despicat în două. Cei din jur au început să strige de spaimă și să se împrăștie în toate direcțiile, iar catargul s-a prăbușit pe punte, despăcătura lui strălucind cu o lumină incandescentă. Chipul Întunecatului avea o expresie șocată.

– Tăietura! a zis Ivan cu sufletul la gură, făcând un pas în spate.

– Nu vă apropiați! i-am prevenit eu.

– Nu ești o ucigașă, Alina, a spus Întunecatul.

– Cred că ravkanii pe care tocmai te-am ajutat să-i măcelărești ar fi de cu totul altă părere.

Barca era cuprinsă de panică. *Oprichniki* aveau un aer precaut, dar tot se împrăștiaseră în jurul meu și începuseră să se apropie.

– Ați văzut ce le-a făcut bieților oameni! le-am strigat eu celor de pe navă, soldați și Grisha deopotrivă. Acesta e viitorul pe care vi-l doriți? O lume a întunericului? O lume croită după chipul lui?

Pe fețele lor se citea confuzia, teama și frica.

– Nu e prea târziu să-l oprim! am continuat. Ajutați-mă, i-am implorat. Vă rog, ajutați-mă!

Dar nimeni n-a făcut nicio mișcare. Soldații și Grisha stăteau încremeniți pe punte. Tuturor le era frică – frică de el și de o lume fără protecția lui.

Oprichniki continuau să se apropie. Trebuia să fac o alegere. Mal și cu mine nu am fi avut o altă șansă.

Fie! mi-am spus în sinea mea.

Am aruncat o privire peste umăr, sperând că Mai înțelesese ce aveam de gând, apoi m-am năpustit spre marginea bărcii.

– N-o lăsați să ajungă la balustradă! a strigat Întunecatul.

Gărzile au dat buzna spre mine, iar eu am făcut lumina să dispară.

Ne-am scufundat cu toții în beznă. Lumea a început să se vaite, iar deasupra noastră s-au auzit țipetele volcrelor. Am atins balustrada cu mâinile întinse, m-am strecurat pe sub ea și am sărit în nisip, apoi m-am ridicat în picioare și am fugit orbește spre Mal, proiectând în față un arc de lumină.

Din spatele meu se auzeau zgomotele măcelului: volcrele

atacaseră nava, iar flăcările Grisha explodau în întuneric. Dar mă tot gândeam la oamenii pe care îi lăsasem în urmă.

Arcul meu de lumină a nimerit peste Mal, care stătea ghemuit în nisip. Volcra care dădea din aripi deasupra lui a scos un țipăt și s-a ascuns în beznă. Am luat-o la fugă spre el și l-am ajutat să se ridice în picioare.

Un glonț s-a înfipt în nisipul de lângă noi și iarăși am făcut lumina să dispară.

— Încetați focul! a strigat Întunecatul în haosul de pe barcă. Avem nevoie de ea în viață!

Am proiectat încă un arc de lumină, împrăștiind volcrele care zburau deasupra noastră.

— Nu poți fugi de mine, Alina! a strigat Întunecatul.

Nu-l puteam lăsa să ne urmărească. Nu-mi puteam asuma riscul ca Întunecatul să rămână în viață. Dar uram ce trebuia să fac. Cei de pe barcă refuzaseră să-mi vină în ajutor, dar oare meritau să fie abandonați volcrelor?

— Alina, nu ne poți lăsa să murim aici! a strigat Întunecatul. Dacă faci pasul ăsta, știi unde vei ajunge.

Îmi venea să izbucnesc într-un râs isteric. Știam. Știam că aveam să semăn mai mult cu el.

— M-ai implorat o dată să dau dovadă de milă, a strigat el peste nisipurile neînsuflețite ale Faliei, peste țipetele înfometate ale monștrilor pe care îi zămislise. Asta înțelegi tu prin clemență?

Un alt glonț s-a înfipt în nisip, la doar câțiva centimetri de noi. *Da*, mi-am spus în sinea mea, simțind cum crește puterea înăuntrul meu, *asta e clemența pe care am învățat-o de la tine.*

Am ridicat mâna și am coborât-o fulgerător, spintecând aerul. S-a auzit un trosnet puternic, iar pământul s-a cutremurat ușor – barca se rupsese în două. Falia s-a umplut de strigăte îngrozite, iar volcrele au început să țipe frenetic.

L-am apucat de mână pe Mal și am proiectat un glob de lumină în jurul nostru. Apoi am luat-o la fugă, împiedicându-ne în întuneric și,

în scurtă vreme, zgomotele luptei s-au estompat, iar monștrii au rămas mult în urmă.

Am ieșit din Falie undeva la sud de Novokribirsk și am pășit prima oară în Ravka de Vest. Soarele după-amiezii era strălucitor, iar pășunea verde și plăcută, dar nu ne-am oprit să savurăm nimic din toate astea. Eram obosiți, flămânzi și răniți, iar dușmanii noștri sigur nu se odihneau, deci nici noi nu ne puteam permite asta.

În cele din urmă, am ajuns la o livadă și ne-am ascuns acolo până s-a lăsat întunericul, temându-ne ca nu cumva să ne zărească cineva și să ne țină minte. Aerul era înmiresmat cu parfumul florilor de măr, dar cele câteva fructe pe care le-am găsit erau mult prea mici și verzi ca să poată fi mâncate.

Am găsit sub copacul lângă care stăteam o găleată cu apă de ploaie stătută și am spălat cu ea petele de pe cămașa însângerată a lui Mal. A încercat să nu se crispeze când a îmbrăcat-o la loc, dar efortul nostru fusese inutil, căci nu puteam ascunde rănille adânci pe care le lăsase volcra pe pielea netedă a umărului și spatelui său.

După ce s-a înnoptat, ne-am început drumul către țărmul mării. Un timp, mi-a fost teamă că ne rătăciserăm. Dar Mal a reușit să găsească direcția cea bună, cu toate că ne aflam într-un ținut străin.

Cu puțin înainte de zorii zilei, am ajuns pe coasta unui deal și am văzut la picioarele noastre deschiderea largă a Golfului Alkhem și luminile strălucitoare din Os Kervo. Știam că trebuia să ne abatem de la drumul principal. În scurtă vreme, avea să mișune de negustori și călători care cu siguranță ar fi observat o iscoadă cu răni pe spate și o față în *kefta* neagră. Dar nu ne-am putut abține să nu admirăm o vreme Marea Adevărată, pe care o vedeam pentru prima oară.

Soarele a răsărit în spatele nostru, aruncând mai întâi o lumină trandafirie pe turnurile zvelte ale orașului și poleind mai apoi apele golfului cu o strălucire aurie. Am văzut portul vast, vasele mari legănându-se lângă cheiuri, iar dincolo de ele, nemărginita întindere albastră. Marea părea să continue la nesfârșit, întinzându-se până la

orizontul neverosimil de îndepărtat. Văzusem o mulțime de hărți. Știam că acolo, undeva, la foarte multe mile distanță, se afla un alt țărșm, pe care îl puteai atinge după câteva săptămâni îndelungate de navigare. Dar tot aveam sentimentul amețitor că ne aflam la marginea lumii. Dinspre mare adia o briză umedă și sărată, în care se distingeau vag țipetele pescărușilor.

— E atât de mare, am spus eu în cele din urmă.

Mal a încuviințat din cap, apoi s-a întors spre mine și a zâmbit:

— O ascunzătoare foarte bună.

Și-a vârât mâna în părul meu și a scos o agrafă de aur din buclele mele încurcate. O șuviță s-a desprins și mi-a alunecat pe gât.

— Ca să cumpăr haine, a spus el, vârând agrafa în buzunar.

Agrafele îmi fuseseră prinse în păr cu o zi înainte de Genya, pe care nu aveam s-o mai văd niciodată. Nu aveam să-i mai văd niciodată pe niciunul dintre apropiații mei de la Micul Palat. Mi s-a strâns inima. Nu știam dacă Genya îmi fusese vreodată prietenă, dar tot avea să-mi fie dor de ea.

Mal m-a lăsat să aștept la mică distanță de drum, ascunsă după o perdea de copaci. Conveniserăm că era mai sigur să între singur în Os Kervo, dar îmi era greu să-l văd plecând. Îmi ceruse să mă odihnesc, dar nu reușisem să adorm după plecarea lui. Încă simțeam puterea pulsându-mi în trup și ecoul a ceea ce făcusem în Falie. Am dus mâna la colierul de la gât. Nu simțisem niciodată un lucru asemănător și o parte din mine voia să-l simtă din nou.

Și cum rămâne cu oamenii pe care i-ai lăsat acolo? a zis o voce din capul meu, pe care încercam s-o ignor cu disperare. Ambasadori, soldați, Grisha. Îi condamnaserăm pe toți, și nici măcar nu puteam fi sigură că Întunecatul murise. Fusesse sfâșiat de volcre? Oare oamenii blestemați din Valea Tula fuseseră în sfârșit răzbunați pentru ce le făcuse Ereticul Negru? Sau chiar în clipele acelea venea spre mine, traversând pustiul Nemării, ca să se răzbune?

Era un gând care îmi dădea fiori. M-am ridicat în picioare și am început să mă plimb.

Deja se întuneca și m-am gândit că Mal fusese recunoscut și capturat. Când am auzit pași prin pădure și l-am văzut apărând dintre copaci, am scos un suspin de ușurare.

— Probleme? am întrebat eu cu nerăbdare, încercând să-mi ascund emoția.

— Niciuna, a spus el. N-am văzut niciodată un oraș atât de aglomerat. Nu s-a uitat nimeni la mine cu luare aminte.

Purta o cămașă nouă și o haină care nu era pe măsura lui, iar în brațe avea haine pentru mine: o rochie ca un sac, de un roșu atât de spălăcit, încât părea aproape portocaliu, și o haină scămoșată, de culoarea muștarului. Mi le-a întins, apoi s-a întors cavalereste cu spatele, să mă pot schimba.

M-am chinuit să desfac nenumărații năsturași ai *keftei* – păreau să fie o mie. Când, în cele din urmă, mi s-a desprins de pe umeri și mi-a căzut la picioare, am simțit că am scăpat de o mare povară. Aerul răcoros de primăvară îmi gâdila pielea goală și, pentru prima oară, am îndrăznit să sper că poate chiar eram liberi. Dar am alungat repede acest gând. N-aș fi putut răsufla ușurată decât în clipa când aș fi aflat că Întunecatul murise.

Mi-am luat pe mine rochia aspră de lână și haina gălbuie.

— Intenționat ai cumpărat cele mai urâte haine pe care le-ai găsit? Mal s-a întors să mă vadă și nu și-a putut stăpâni zâmbetul.

— Am cumpărat *primele* haine pe care le-am găsit, a spus el, apoi zâmbetul i-a dispărut de pe chip.

Mi-a atins ușor obrazul, iar când a vorbit din nou, avea glasul scăzut și răgușit:

— Nu vreau să te mai văd niciodată în negru.

— Niciodată, am șoptit eu, uitându-mă în ochii lui.

A vârât mâna în buzunar și a scos o eșarfă lungă, de culoare roșie. Mi-a înfășurat-o cu grijă la gât, ascunzând colierul Morozovei.

— Așa e perfect, a spus el, zâmbind iarăși.

— Și ce mă fac la vară? am izbucnit eu în răs.

— Până atunci o să găsim o cale să scăpăm de el.

— Nu! am spus eu prompt, surprinsă de cât de mult mă necăjea ideea.

Mal a făcut un pas în spate cu un aer dezorientat.

— Nu putem scăpa de el, i-am explicat eu. E singura șansă a Ravkăi să scape de Falia Umbrei.

Acesta era adevărul – dar nu tot adevărul. Aveam nevoie de colier. Era protecția noastră împotriva puterii Întunecatului și promisiunea că într-o bună zi ne vom întoarce în Ravka și vom găsi o cale să îndreptăm lucrurile. Dar ce nu-i puteam spune lui Mal era că acel colier îmi *aparține* mie, că puterea cerbului era o parte din mine acum și că nu eram sigură că voiam să rămân fără ea.

Mal s-a uitat țintă la mine cu fruntea încruntată. Mi-am amintit de amenințările Întunecatului, de privirea pustie pe care o văzusem atât pe chipul lui, cât și pe chipul Baghrăi.

— Alina...

Am încercat să-i zâmbesc liniștitor.

— O să scăpăm de el, i-am promis eu. Imediat ce va fi posibil.

Au trecut câteva clipe.

— Bine, a spus el în cele din urmă, dar pe chipul lui stăruia o undă de neîncredere.

Apoi a dat cu vârful cizmei în *kefta* boțită de la picioarele noastre:

— Cu asta ce facem?

M-am uitat la grămada de mătase zdrențuită și m-am simțit copleșită de furie și rușine.

— Îi dăm foc, am spus eu.

Și asta am făcut.

În timp ce flăcările mistuiau mătasea, Mal mi-a scos ușor celelalte agrafe de aur din păr, una câte una, iar pletele mi s-au revărsat pe umeri. Mi-a dat ușor părul la o parte și m-a sărutat pe gât, chiar deasupra colierului. Mi-au dat lacrimile, iar el m-a luat în brațe și m-a ținut strâns, până ce din *kefta* n-a mai rămas decât cenușa.

DUPĂ

Băiatul și fata stau lângă balustrada navei – o navă adevărată care se leagănă pe întinderea măturată de valuri a Mării Adevărate.

— *Goed morgen, fentomen!* le strigă un marinar care trece pe lângă ei cu brațele pline de funii.

Tot echipajul le spune *fentomen*. Este cuvântul kerchian pentru „stafii”.

Când fata îl întreabă pe timonier de ce, acesta râde și spune că porecla li se trage de la paloarea lor și de la felul în care stau tăcuți lângă balustradă, uitându-se ore în șir la mare, de parcă n-ar mai fi văzut apă niciodată. Fata zâmbește, dar nu-i spune adevărul: trebuie să stea cu ochii ațintiți asupra orizontului. Se uită după o navă cu pânze negre.

Vasul *Verloren*, de care îi spusese Baghra, plecase de mult, așa că se ascuseseră în cartierele sărace din Os Kervo până ce băiatul reușise să vândă agrafele și să cumpere două locuri pe altă navă. În oraș se vorbea numai despre grozăvia care se întâmplase în Novokribirsk. Unii dădeau vina pe Întunecatului. Alții pe shuhani sau fjerdani. Ba chiar erau unii care spuneau că era o pedeapsă trimisă de sfinții furioși.

Și începuseră să le ajungă la urechi zvonuri despre întâmplări ciudate din Ravka. Că Aparatul ar fi dispărut, că trupele străine erau masate la granițe, că Armata Întâi și Armata a Doua amenințau că vor începe un război una împotriva celeilalte, că Invocatoarea Soarelui murise. Așteptaseră să audă și că Întunecatului murise în Falie, dar vestea aceasta nu ajunsese la ei cât stătuseră în Os Kervo.

Noaptea, băiatul și fata dorm lipiți unul de altul în pânțele navei. El o strânge în brațe când ea se trezește dintr-un coșmar,

clănțănind din dinți și cu picioarele tremurânde, amintindu-și strigătele îngrozite ale bărbaților și femeilor pe care îi lăsase în urmă pe nava despăcată în două.

— Nu-i nimic, îi șoptește el în întuneric. Nu-i nimic.

Ea vrea să-l creadă, dar îi e teamă să închidă ochii.

Vântul umflă pânzele, iar carena scârțâie în jurul lor. Sunt iarăși singuri, ca atunci când erau mici și se ascundeau de copiii mai mari, de firea severă a Anei Kuya, de lucrurile ce păreau că mișună în întuneric.

Sunt iarăși orfani. Nu există niciun loc unde să se simtă acasă. Se au doar unul pe altul și viața pe care și-o pot croi împreună pe celălalt țărm al mării.

MULȚUMIRI

Îi mulțumesc agentei și susținătoarei mele, Joanna Stampfel-Volpe – mă bucur în fiecare zi că o am alături de mine. De asemenea, sunt recunoscătoare minunatei echipe de la Nancy Coffey Literary: Nancy, Sara Kendall, Kathleen Ortiz, Jacqueline Murphy și Pouya Shahbazian.

Îi mulțumesc lui Noa Wheeler, redactoarea mea atentă și perspicace, care a crezut în această poveste și a știut exact cum s-o facă mai bună. Multe mulțumiri celor de la Holt's Children's și Macmillan: Laura Godwin, Jean Feiwel, Rich Deas și April Ward, pentru design, Karen Frangipane, Kathryn Bhirud și Lizzy Mason, pentru marketing și publicitate. Țin să le mulțumesc și lui Dan Farley și Joy Dallanegra-Sanger. *Regatul umbrelor* n-ar fi putut încăpea pe mâini mai bune.

Cititorii mei generoși, Michelle Chihara și Josh Kamensky, m-au ajutat cu mințile lor geniale și m-au încurajat cu răbdare și cu un entuziasm neobosit. De asemenea, îi mulțumesc fratelui meu, Shem, pentru arta lui și pentru îmbrățișările de la distanță, lui Miriam „Sis” Pastan, Heather Joy Kamensky, Peter Bibring și Tracey Taylor, echipei de la blogul The Apocalypsies (mai ales lui Lynne Kelly, Gretchen Meneil și Sarah J. Maas, cea care a publicat prima recenzie a cărții), lui Leslie Blanco, colega mea de la WOART, precum și lui Dan Moulder, care a avut foarte mult de lucru.

Îi acuz pe Gamynne Guillotte pentru că mi-a întreținut megalomania și mi-a încurajat fascinația pentru personajele negative, pe Josh Minuto, pentru că m-a introdus în lumea literaturii fantastice și pentru că m-a făcut să cred în eroi, și pe Rachel Tejada, pentru prea multele filme de groază pe care le-am văzut împreună.

Hedwig Aerts, o regină-pirat ca și mine, a îndurat lungi ore de scris la computer, Erdene Ukhaasai mi-a tradus cu răbdare pe Facebook texte din rusă și mongolă, Morgan Fahey mi-a oferit în permanență cocteiluri, conversații și anecdote delicioase, iar Dan Braun și Michael Pessah m-au ajutat să mențin ritmul.

Crearea Ravkăi mi-a fost inspirată de mai multe cărți, dintre care menționez: *Dansul Natașei. O istorie culturală a Rusiei*, de Orlando Figes, *Tărâmul Păsării de foc. Frumusețea vechii Rusii*, de Suzanne Massie, și *Credințe populare rusești*, de Linda J. Ivanits.

Și, nu în ultimul rând, multe mulțumiri familiei mele: mamei mele, Judy, care nu și-a pierdut nicio clipă încrederea în mine – ea a fost cea care și-a comandat prima *kefta* –, tatălui meu, Harve, care a fost sprijinul meu și căruia îi simt lipsa în fiecare zi, și bunicului meu, Med Seder, care m-a învățat să iubesc poezia, să caut aventura și să dau cu pumnul.